COLECȚIA

Iubiri de poveste

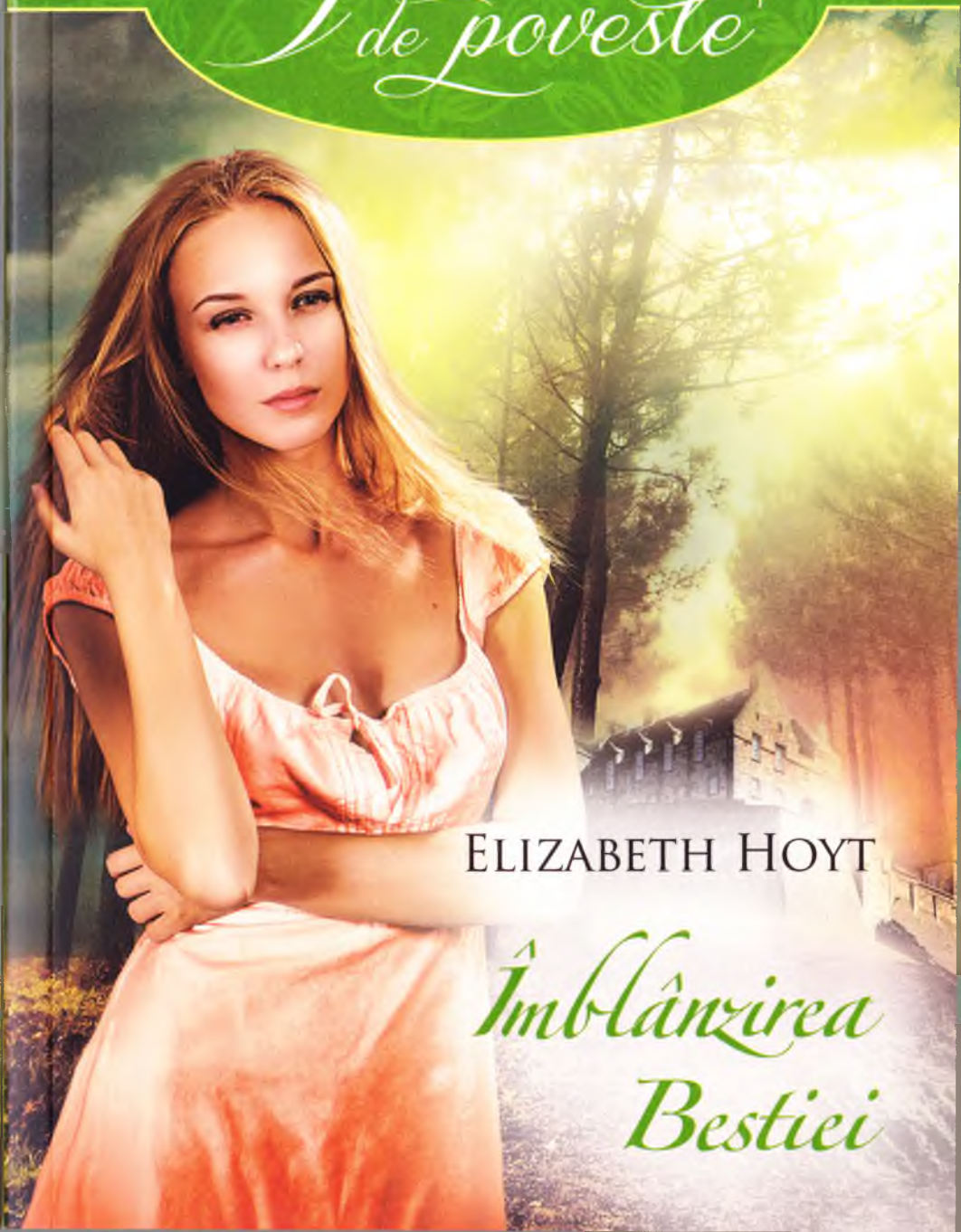

ELIZABETH HOYT

Îmblânzirea Bestiei

SERIA „LEGENDA CELOR PATRU SOLDAȚI"

Singuraticul Sir Alistair Munroe a preferat să se ascundă în castelul lui izolat după întoarcerea din Colonii, marcat fizic și sufletește de războiul la care a participat și de ororile pe care le-a văzut și suferit. Însă când o frumusețe misterioasă apare pe neașteptate la ușa lui și îi propune să o angajeze, pasiunile pe care și le-a reprimat ani la rând încep să se trezească la viață.

Fugind de greșelile trecutului, Helen Fitzwilliam ajunge de la luxul unei reședințe în Londra și de la strălucirea petrecerilor din înalta societate, la un castel dărăpănat din Scoția... și la o slujbă de menajeră. Totuși, Helen este decisă să înceapă o nouă viață și nu are de gând să lase mizeria și dezordinea – și un bărbat ursuz și lipsit de maniere – să o alunge din refugiul pe care și l-a găsit în sfârșit.

Sub înfățișarea de o frumusețe uluitoare a lui Helen, Alistair descoperă o femeie curajoasă și senzuală, care nu se crispează la vederea cicatricilor lui. Însă chiar când începe să spere că în viața lui mai poate să-și facă loc adevărata dragoste, trecutul lui Helen amenință să-i despartă cu violență. Acum, Frumoasa și Bestia trebuie să lupte pentru singurul lucru pe care nu credeau că o să-l mai găsească vreodată – o fericire până la adânci bătrâneți.

Elizabeth Hoyt este autoarea ale cărei romane de dragoste istorice au urcat rapid în topurile de bestselleruri. De asemenea, cărțile ei, traduse până acum în 15 limbi, au fost nominalizate de patru ori la premiul RITA și au câștigat de două ori premiul Romantic Times Reviewers' Choice.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1041-6
9 786063 310416
Alma

ELIZABETH HOYT

Îmblânzirea Bestiei

To Beguile a Beast
Elizabeth Hoyt
Copyright © 2009 Nancy M. Finney

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Îmblânzirea Bestiei
Elizabeth Hoyt

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOYT, ELIZABETH
Îmblânzirea Bestiei / Elizabeth Hoyt.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2016
ISBN 978-606-33-1041-6
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31=135.1

ELIZABETH HOYT

Îmblânzirea Bestiei

Traducere din limba engleză
Elena Arhire/Graal Soft

Alma

Pentru soțul meu, Fred, și cei douăzeci de ani minunați pe care i-am trăit împreună... chiar dacă au fost și clipe dificile în căsnicia noastră.

Prolog

A fost odată ca niciodată, acum multă, multă vreme, un soldat care se întorcea acasă, traversând munții dintr-un tărâm îndepărtat. Cărăruia era abruptă și stâncoasă, cu copaci întunecați și răsuciți care creșteau pe marginea drumului și un vânt rece îi șfichiuia obrajii. Dar soldatul nostru nu avea pasul șovăitor. Văzuse locuri și mai înfricoșătoare, și mai străine decât acela și foarte puține lucruri îl îngrozeau.

Soldatul nostru se luptase în război cu cea mai mare vitejie, dar mulți alți soldați luptaseră la fel. Tineri, bătrâni, frumoși sau mai puțini norocoși, toți bărbații care pleacă la război încearcă să fie cât mai buni. Adesea, cine trăiește și cine moare ține mai mult de noroc decât de dreptate. Așa că, în curaj, onoare și virtute, poate că soldatul nostru nu era mai bun decât alte câteva mii dintre camarazii lui. Dar dintr-un singur punct de vedere, el era diferit. Nu putea să mintă.

Și, de aceea, i s-a spus Povestitorul de adevăruri...

din *Povestitorul de adevăruri*

Capitolul 1

Înserarea începu să se lase când Povestitorul de adevăruri ajunse în vârful muntelui și zări un castel măreț, negru ca păcatul...

din *Povestitorul de adevăruri*

Scoția
Iunie 1765

În clipa în care trăsura se zdruncină când luă curba și castelul se ivi în lumina amurgului, Helen Fitzwilliam își dădu seama, în cele din urmă – și mai degrabă cu întârziere – că se putea prea bine ca întreaga călătorie să fi fost o greșeală teribilă.

– Ăsta e? Jamie, fiul ei de cinci ani, stătea în genunchi pe pernele învechite ale banchetei și se uita cu atenție pe geam. Credeam că e un castel.

– E un castel, prostuțule, răspunse sora lui de nouă ani, Abigail. Nu vezi turnul?

– Nu înseamnă că e castel doar pentru că are turn, protestă Jamie și se încruntă spre dubiosul castel. Nu are șanț cu apă. Dacă *e* un castel, nu e un castel adevărat.

– Copii, rosti destul de tăios Helen, dar își zise că totuși se aflaseră în tot felul de trăsuri înghesuite, în ultimele două săptămâni. Vă rog să nu vă certați.

Bineînțeles, progeniturile ei se prefăcură că nu o auziră.

– E roz. Jamie își lipi năsucul de mica fereastră a trăsurii și răsuflarea lui aburi geamul. Se întoarse și se uită urât la sora lui. Crezi că un castel adevărat trebuie să fie roz?

Helen își înăbuși un oftat și își frecă tâmpla. Simțise cum durerea de cap stătuse la pândă pe ultimii câțiva kilometri și știa că era pe punctul să răbufnească tocmai când avea nevoie să fie în toate mințile. Nu-și gândise planul în cele mai mici detalii. Dar, oricum, niciodată nu se gândea suficient la toate detaliile, nu? Caracterul ei impulsiv – acționa precipitat, apoi regreta pe îndelete – fusese semnul distinctiv al vieții ei. Era motivul pentru care, la treizeci și unu de ani, călătorea printr-o țară străină și era pe cale să se lase, pe ea și pe copiii ei, la îndurarea unui străin.

Cât de nebună era!

O nebună care mai bine s-ar îngriji să își pună ordine în gânduri, pentru că trăsura se oprise deja în fața impunătoarelor uși de lemn.

– Copii! șuieră ea.

Ambele mutrițe se întoarseră la auzul glasului ei. Ochii căprui ai lui Jamie se măriseră, iar expresia lui Abigail era chinuită și speriată. Fiica ei observa mult prea multe lucruri pentru o fetiță de vârsta ei; era mult prea sensibilă la ambianța pe care o creau adulții.

Helen trase adânc aer în piept și se sili să zâmbească.

– Asta are să fie o aventură, scumpii mei, dar să nu uitați ce v-am spus. Îl privi pe Jamie. Cum ne cheamă?

– Halifax, spuse imediat Jamie. Dar eu sunt tot Jamie și Abigail tot Abigail este.

– Da, dragul meu.

Așa conveniseră în drum spre nordul Angliei, când devenise evident că Jamie reușea cu greu să nu îi spună surorii lui pe nume. Helen oftă. Nu putea decât să spere că numele copiilor erau suficient de comune cât să nu îi dea de gol.

– Am trăit în Londra, spuse Abigail încordată.

– Asta o să fie ușor de ținut minte, mormăi Jamie, pentru că *așa* este.

Abigail îi aruncă fratelui lui o privire supărată și continuă:

– Mama a lucrat în casa vicontesei Vale.

– Și tata a murit și nu este... Jamie făcu ochii mari, cuprins de teamă.

– Nu înțeleg de ce trebuie să spunem că a murit, mormăi Abigail în șoaptă.

– Pentru că nu trebuie să ne dea de urmă, draga mea. Helen înghiți în sec și se aplecă în față ca să o mângâie ușor pe genunchi pe fiica ei. E în regulă. Dacă putem...

Ușa trăsurii se deschise cu forță și chipul încruntat al vizitiului își făcu apariția.

– Ieșiți sau nu? Stă să plouă și vreau să mă întorc în siguranță și la căldurică la han până începe, bine?

– Desigur. Helen încuviință maiestuos din cap spre vizitiu – de departe cel mai posac dintre toți cei pe care îi avuseseră în călătoria aceea nenorocită. Vă rog să ne dați jos bagajele.

Omul pufni.

– Am făcut-o deja, ha?

– Haideți, copii.

Spera că nu roșise în fața acelui bărbat îngrozitor. Adevărul era că aveau doar două genți ușoare – una pentru ea, una pentru copii. Probabil că vizitiul îi credea niște amărâți. Și nu avea și dreptate, într-un fel? Goni din minte gândul acela întunecat. Nu era timpul potrivit pentru gânduri descurajante. Trebuia să fie cât putea de atentă și de convingătoare ca să ducă totul până la capăt.

Se îndepărtă de trăsura închiriată și privi în jur. Vechiul castel se zărea înaintea lor, masiv și tăcut. Clădirea principală avea forma unui dreptunghi îndesat, construit dintr-o piatră rozalie care era decolorată de soare. Ridicate în colțuri, turnurile rotunde se înălțau din ziduri. Câțiva copaci crescuți pe marginea drumului se zbăteau să creeze o stavilă împotriva vântului care se întețise. Dincolo de ei, dealuri întunecate se înșirau ușor până spre linia înnegrită a orizontului.

– Toate bune, deci? Vizitiul era pe cale să se urce la locul lui, fără să se mai uite la ei. Îmi iau tălpășița.

– Lăsați-ne măcar un felinar! strigă Helen, dar huruitul gălăgios al trăsurii îi acoperi glasul. Se uită îngrozită în urma trăsurii.

– E întuneric, sublinie Jamie, privind castelul.

– Mama, nu sunt lumini, spuse Abigail.

Fiica ei părea speriată, dar și Helen se simți cuprinsă de un val de agitație. Nu observase până atunci că nu erau lumini aprinse în castel. Dacă nu era nimeni acasă? Ce aveau să facă?

„Am să mă ocup eu de asta când va veni timpul." Ea era adultul acolo. O mamă trebuia să îi facă pe copiii ei să se simtă în siguranță. Helen își înălță bărbia și îi zâmbi lui Abigail.

– Poate că sunt aprinse în spate, acolo unde noi nu le vedem.

Abigail nu păru deosebit de convinsă de explicația ei, dar dădu ascultătoare din cap. Helen apucă gențile și o luă pe treptele înguste din piatră care duceau spre imensele uși din lemn. Erau încadrate într-o arcadă gotică, aproape înnegrită de vreme, iar balamalele și broasca erau făcute din fier – destul de medieval. Ridică inelul de fier și bătu.

Sunetul răsună deznădăjduit înăuntru.

Helen rămase în fața ușii, refuzând să creadă că nu era nimeni acolo. Fustele îi erau bătute de vânt. Jamie își târșâi ghetele pe treapta din piatră, și Abigail scoase un oftat aproape mut.

Helen își umezi buzele.

– Poate că nu ne aud pentru că sunt în turn.

Bătu din nou.

Era deja întuneric afară, soarele apusese cu totul și, odată cu el, dispăruse și căldura zilei. Era mijlocul verii, și la Londra era destul de cald, dar aflase în călătoria ei spre nord că nopțile scoțiene puteau să fie foarte reci, chiar și vara. Un fulger licări la orizont. Ce loc părăginit mai era și acela! Îi era cu neputință să înțeleagă de ce ar fi ales cineva să trăiască prin meleagurile acelea.

– Nu vin, spuse Abigail când tunetul bubui în depărtare. Cred că nu e nimeni acasă.

Helen înghiți în sec când simți pe față primele picături de ploaie. Ultimul sat prin care trecuseră se afla la mai bine de cincisprezece kilometri distanță. Trebuia să le găsească un adăpost copiilor. Abigail avea dreptate. Nu era nimeni acasă. Visase la cai verzi pe pereți. Îi dezamăgise din nou.

Buzele lui Helen tremurară la gândul acela. „Nu trebuie să te arăți înfrântă în fața copiilor."

– Poate că există vreun hambar sau vreo altă dependință, începu ea să spună, când una dintre ușile masive din lemn se deschise cu putere, luând-o prin surprindere.

Ea făcu un pas înapoi și aproape că se prăbuși pe trepte. La început, intrarea păru ciudat de întunecată, de parcă ușa fusese deschisă de o mână fantomatică. Însă ceva se mișcă, și Helen desluși o formă înăuntru. Un bărbat înalt, slab și foarte, foarte intimidant stătea în prag. Ținea o singură lumânare în mână, iar flacăra ei nu era deloc suficientă. Lângă el se afla o fiară masivă, pe patru picioare, prea înaltă ca să semene cu vreuna dintre rasele de câini pe care să le fi știut ea.

– Ce vreți? spuse el tăios, cu un glas grav și răgușit, parcă de la lipsa de vorbă sau de la încordare. Avea un accent cultivat, dar tonul era departe de-a fi primitor.

Helen deschise gura, încercând din răsputeri să-și găsească cuvintele. El nu era deloc cum se așteptase să fie. Doamne Sfinte, ce era creatura aceea de lângă el?

Chiar în clipa aceea, un fulger scânteie pe cer, aproape de ei și uimitor de strălucitor, luminându-i pe bărbat și pe prietenul lui ca și când s-ar fi aflat pe o scenă. Fiara era înaltă, cenușie și slăbănoagă, cu niște ochi negri scăpărători. Bărbatul arăta și mai rău. Un păr negru și drept îi cădea încurcat peste umeri. Purta niște pantaloni vechi, jambiere și o haină grosolană, mai degrabă potrivită pentru groapa de gunoi. O parte din fața lui nerasă era deformată de niște răni urâte și roșii. Un singur ochi căprui-deschis reflectă diabolic spre ei fulgerul.

Dar mai groaznic decât orice, nu mai exista decât o gaură înfundată acolo unde ar fi trebuit să fie ochiul lui stâng.

Abigail țipă.

Mereu țipau.

Sir Alistair Munroe privi încruntat spre femeia și copiii care se aflau la ușa lui. Ploaia începu să curgă șiroaie în spatele lor și copii se înghesuiră lângă fustele mamei. Copiii, mai ales cei mici, țipau aproape de fiecare dată și fugeau din calea lui. Uneori chiar și femeile în toată firea făceau același lucru. Chiar cu un an în urmă,

o tânără cam melodramatică leșinase pe High Street în Edinburgh atunci când îl zărise.

Alistair își dorise să o ia la palme pe neisprăvita aceea. În schimb, fugise ca un șobolan bolnav, ascunzând cât putuse de bine partea mutilată a chipului lui cu tricornul și gluga mantiei. Se aștepta la reacția aceea prin orașe. De aceea nu îi plăcea să se perinde prin locuri în care se adunau oamenii. Însă nu se așteptase ca o copilă să urle chiar la ușa lui.

– Încetează, mormăi el spre fetiță și ea tăcu brusc.

Erau doi copii, un băiat și o fată. Puștiul era o ființă brunetică ce părea să aibă între trei și opt ani. Alistair nu putea să fie sigur din moment ce evita copiii de fiecare dată când putea. Fata era mai mare. Era palidă și blondă și se uita lung la el cu niște ochi albaștri care păreau mult prea mari pentru fața ei slăbuță. Poate avea cauze ereditare – astfel de anomalii indicau adesea o deficiență mintală.

Ochii mamei aveau aceeași culoare, observă el când, în cele din urmă, își întoarse privirea spre ea. Era frumoasă. Desigur. Trebuia ca în furtună să apară la ușa lui o frumusețe răpitoare. Avea ochii exact în culoarea clopoțeilor înfloriți, părul de-un blond strălucitor și niște sâni extraordinari pe care orice bărbat, până și un singuratic diform și mizantrop cum era el, i-ar fi găsit excitanți. La urma urmei, oricât de mult îl nemulțumea, era reacția firească a unui mascul în fața unei femele care deținea o capacitate reproducătoare evidentă.

– Ce vreți? repetă el spre femeie.

Poate că întreaga familie avea deficiențe mintale pentru că rămăseseră muți și îl priveau lung. Privirea femeii era îndreptată spre gaura din ochiul lui. Nu își mai pusese peticul în ziua aceea – chestia aia afurisită îi dădea bătăi de cap – și cu siguranță că fața lui avea să îi provoace coșmaruri.

Oftă. Se pregătea să ia cina lui cu terci și cârnați fierți când auzise bătăile în ușă. Masa lui și așa prăpădită avea să fie și mai puțin gustoasă dacă se răcea.

– Conacul Carlyle e la mai bine de doi kilometri de aici.

Alistair făcu un semn din cap înspre vest. Sigur erau oaspeții rătăciți de-ai vecinilor lui. Închise ușa. Sau mai curând, încercă să o închidă.

Femeia băgă piciorul în deschizătură și îl împiedică. Pentru o clipă, chiar se gândi să trântească ușa peste piciorul ei, dar mânat de o rămășiță de amabilitate, Alistair se opri. O privi pe femeie, cu ochiul lui mijit și așteptă o explicație.

Femeia înclină bărbia.

– Sunt menajera dumneavoastră.

Clar un caz de deficiență mintală. Probabil rezultatul vreunei reproduceri aristocratice excesive, căci, în ciuda lipsei vreunei inteligențe strălucite, ea și copiii ei erau îmbrăcați foarte bine. Detaliu care nu făcea decât ca afirmația ei să fie și mai absurdă.

Oftă.

– N-am menajeră. Serios, doamnă, conacul Carlyle e chiar peste deal...

Femeia avu chiar îndrăzneala să îl întrerupă.

– Nu, m-ați înțeles greșit. Eu sunt *noua* dumneavoastră menajeră.

– Vă repet. Eu. Nu. Am. O. Menajeră. Vorbi rar pentru ca, eventual, mintea ei zăpăcită să îi înțeleagă cuvintele. Și nici nu îmi doresc una. Eu...

– Acesta este castelul Greaves?

– Da.

– Dumneavoastră sunteți Sir Alistair Munroe?

El se încruntă.

– Da, dar...

Ea nici măcar nu-l privi. În schimb, se aplecă să scotocească într-una din gențile de la picioarele ei. Alistair o privi lung, enervat, nedumerit și vag excitat, căci poziția ei îi oferea o vedere spectaculoasă spre corsajul rochiei. Dacă ar fi fost un om credincios, ar fi crezut că avea vedenii.

Doamna scoase un sunet mulțumit și își îndreptă spatele cu un zâmbet aproape triumfător.

– Iată. Este scrisoarea vicontesei Vale. M-a trimis aici ca să fiu menajera dumneavoastră.

Îi întinse o bucată cam mototolită de hârtie.

El se holbă la hârtie pentru o clipă, apoi i-o smulse din mână. Ridică lumânarea ca să aibă mai multă lumină și să citească misiva mâzgălită. Lângă el, Lady Grey, ogarul lui, își dădu limpede seama că nu avea să își primească prea curând cârnații de seară. Oftă țâfnos și se culcă pe dalele holului de la intrare.

Alistair termină de citit scrisoarea în vuietul pe care răpăiala neîncetată a ploii îl făcea pe drum. Apoi ridică privirea. O întâlnise pe Lady Vale o singură dată. Ea și soțul ei, Jasper Renshaw, vicontele de Vale, îi făcuseră o vizită neanunțată în urmă cu mai bine de o lună. Nu i se păruse la vremea aceea o femeie care să își bage nasul unde nu-i fierbea oala, dar într-adevăr, scrisoarea îl anunța că avea o nouă menajeră. O nebunie. Ce fusese în mintea soției lui Vale? Însă oricum era aproape imposibil să înțelegi ce sălășluia în mintea unei femei. A doua zi dimineață, avea să fie nevoit să îi alunge pe preafrumoasa menajeră mult prea bine îmbrăcată și pe progeniturile ei. Din păcate, erau protejații lui Lady Vale și nu putea să îi izgonească în noapte.

Alistair întâlni ochii albaștri ai femeii.

– Cum ați spus că vă numiți?

Ea se îmbujoră la fel de frumos ca soarele care se ridica primăvara peste câmpii.

– Nu am spus. Mă numesc Helen Halifax. *Doamna* Halifax. Vă dați seama că ne cam udăm aici afară.

Un colț al gurii lui se arcui la îndrăzneala din glasul ei.

– Ei bine, atunci, ați face mai bine să intrați, dumneavoastră și copiii, doamnă Halifax.

Bruma de zâmbet care arcui colțul buzelor lui Sir Alistair o surprinse pe Helen. Îi atrase atenția spre gura plină și fermă, suplă și masculină. Zâmbetul i-l înfățișă nu ca pe gargui, ci ca pe un bărbat.

Sigur, dispăru într-o clipită, de îndată ce îi surprinse privirea. Într-o clipită, expresia feței lui redeveni rece și oarecum cinică.

– Veți continua să vă udați atâta vreme cât rămâneți afară, doamnă.

– Vă mulțumesc. Ea înghiți în sec și păși în holul întunecos. Sunteți foarte *amabil*, domnule Alistair.

El ridică din umeri și se întoarse.

– Dacă spuneți dumneavoastră.

Bestie de om! Nici măcar nu se oferi să îi ducă gențile. Desigur, majoritatea domnilor nu cărau gențile menajerelor lor. Chiar și așa, ar fi fost drăguț să se ofere măcar.

Helen apucă iute câte o geantă în fiecare mână.

– Haideți, copii.

Merseră repede, aproape în fugă, ca să țină pasul cu Sir Alistair și ceea ce părea să fie singura lumină din castel – lumânarea lui. Uriașul câine mergea tiptil lângă el, slăbănog, întunecat și înalt. De fapt, semăna destul de mult cu stăpânul lui. Trecură din holul mare într-un coridor întunecos.

Flacăra lumânării pâlpâia înaintea lor, aruncând umbre sinistre pe zidurile înnegrite și spre tavanele înalte și pline de pânze de păianjen. Jamie și Abigail mergeau fără tragere de inimă de-o parte și de alta a lui Helen. Jamie era atât de obosit că abia dacă mai mergea, dar Abigail se uita curioasă în stânga și-n dreapta, pe măsură ce înainta grăbită.

– E îngrozitor de murdar, nu? șopti ea.

Sir Alistair se întoarse la spusele ei și, la început, Helen crezu că o auzise.

– Ați mâncat?

Se opri brusc, și Helen aproape că se ciocni de el. Se trezi stând mult prea aproape de el. Fu nevoită să dea capul pe spate ca să se uite în ochiul lui, iar el aduse lumânarea în dreptul pieptului, învăluindu-și chipul într-o lumină diabolică.

– Am luat ceaiul la han, dar... începu ea să spună cu răsuflarea întretăiată.

– Bine, zise el, apoi se întoarse cu spatele. Spuse peste umăr atunci când dispăru după un colț: Puteți să rămâneți peste noapte într-una din camerele pentru oaspeți. Mâine-dimineață, am să închiriez o trăsură care să vă ducă înapoi la Londra.

Helen apucă mai tare mânerele celor două genți și se grăbi să îl prindă din urmă.

– Dar eu chiar nu...

El începuse deja să urce pe scara îngustă din piatră.

– Nu trebuie să vă faceți griji de bani.

Pentru o secundă, Helen se opri în capul scărilor și privi lung spatele ferm care continua să se îndepărteze de ei. Din păcate, se îndepărta și lumina.

– Grăbește-te, mamă, o îndemnă Abigail. Ca o soră mai mare bună ce era, îl luase de mână pe fratele ei și urcase deja scările.

Bărbatul acela îngrozitor se opri pe palier.

– Veniți, doamnă Halifax?

– Da, domnule Alistair, spuse Helen printre dinții încleștați. Cred doar că dacă ați *încerca* ideea lui Lady Vale de a avea...

– Nu vreau o menajeră, îi răspunse el tăios și continuă să urce scările.

– Mi-e greu să cred, spuse ea gâfâind în spatele lui, dată fiind starea castelului pe care am văzut-o până acum.

– Și totuși, casa mea îmi place așa cum e.

Helen făcu ochii mici. Refuza să creadă că exista cineva, și era valabil și pentru acea bestie de om, căruia să îi *placă* mizeria.

– Lady Vale mi-a dat instrucțiuni precise...

– Lady Vale se înșală dacă crede că am nevoie de o menajeră.

Ajunseră, într-un final, în capul scărilor și el se opri în dreptul unei uși înguste. Intră în încăpere și aprinse o lumânare.

Helen se opri și îl privi de pe hol. Când reveni spre ei, îl privi cu hotărâre în ochi.

– Poate nu *vreți* o menajeră, dar este mai mult decât evident că *aveți nevoie* de una.

Colțul gurii lui se arcui din nou.

– Puteți să discutați cât doriți, doamnă, dar cert este că nici nu am nevoie de dumneavoastră, nici nu vă vreau aici.

El făcu un semn cu mâna spre încăpere. Copiii alergară înăuntru. Nu se deranjă să se miște din ușă, așa că Helen se văzu nevoită să intre pe o parte, iar pieptul ei aproape că îl atinse ușor pe al lui. Ridică privirea când trecu pe lângă el.

– Vă avertizez că scopul meu va fi să vă fac să vă răzgândiți, Sir Alistair.

El înclină capul și flacăra lumânării licări în ochiul lui bun.

– Noapte bună, doamnă Halifax.

Închise ușa în urma lui.

Pentru o clipă, Helen se uită lung la ușa închisă, apoi își întoarse privirea. Camera în care îi dusese Sir Alistair era mare și ticsită cu lucruri. Un perete era acoperit de niște draperii lungi și groaznice și un pat uriaș cu stâlpi foarte ornați ocupa cea mai mare parte a camerei. Un singur șemineu micuț se afla într-un colț. Celălalt colț al încăperii era cufundat în întuneric, dar contururile mobilei îngrămădite acolo o făcu să creadă că se aflau într-o cameră folosită ca spațiu de depozitare. Abigail și Jamie se prăbușiseră deja pe patul uriaș. Cu două săptămâni în urmă, Helen nu i-ar fi lăsat nici măcar să atingă ceva atât de prăfuit.

Însă cu două săptămâni în urmă, Helen mai era încă amanta ducelui de Lister.

Capitolul 2

Povestitorul de adevăruri se opri și rămase la intrarea în castelul întunecat. Patru turnuri îi dominau fiecare colț și se înălțau amenințător spre cerul nopții. Era pe cale să se întoarcă atunci când uriașele uși din lemn se întredeschiseră. Un tânăr superb îi apăru înainte, înveșmântat în haine aurii și albe și purtând pe arătător un inel cu o piatră de culoarea laptelui.

– Bună seara, călătorule, îi spuse bărbatul. Nu vrei să vii înăuntru și să scapi de frigul și de vântul de afară?

Ei bine, castelul îi trezi o presimțire rea, dar zăpada sufla în jurul lui și Povestitorul de adevăruri fu îmbiat de gândul căldurii unui foc. Încuviință din cap și intră în castelul întunecat.

din *Povestitorul de adevăruri*

Era întuneric. Foarte, foarte întuneric.

Abigail era culcată în patul imens și asculta bezna castelului. Lângă ea, Jamie sforăia în somn. Era întins chiar peste ea, strângând-o cât mai aproape de el, cu capul pe umărul ei și răsuflarea lui fierbinte sufla pe gâtul ei. Mama respira ușor pe partea ei de pat. Ploaia se oprise, dar Abigail mai putea să audă picăturile

constante care cădeau de pe streașină. Se auzeau de parcă un om micuț se plimba în sus pe perete și cu fiecare pas se apropia din ce în ce mai mult. Abigail tremură. Trebuia să facă pipi.

Poate că dacă rămânea nemișcată, avea să adoarmă la loc. Dar, apoi, mai era și teama să nu se trezească udă în pat. Nu mai udase patul de foarte multă vreme, dar încă își mai amintea rușinea pe care o resimțise ultima dată. Domnișoara Cummings, dădaca lor, o pusese să îi spună mamei ce făcuse. Abigail mai că dăduse afară ce mâncase la micul dejun înainte să reușească să mărturisească. La sfârșit, mama nu se supărase, dar o privise cu îngrijorare și milă, lucru de o mie de ori mai rău.

Abigail detesta să o dezamăgească pe mama ei.

Uneori mama o privea cu o expresie tristă pe chip, și Abigail știa: nu era chiar normală. Nu râdea precum celelalte fetițe, nu se juca deloc cu păpușile și nu avea mulți prieteni. Îi plăcea să stea singură. Îi plăcea să cugete la lucruri. Și uneori chiar își făcea griji pentru lucrurile la care cugeta; pur și simplu, nu putea să se abțină. Indiferent de cât de mult ar fi dezamăgit-o pe mama.

Oftă. Nu avea nici un rost. Trebuia să folosească oala de noapte. Se mișcă ușor și privi atent peste marginea patului masiv, dar era mult prea întuneric ca să vadă podeaua. Scoase un picior de sub pătură, alunecă ușor din pat până ce atinse podeaua doar cu un deget.

Nu se întâmplă nimic.

Podeaua din lemn era rece, nu erau șoareci sau păianjeni sau alte insecte oribile. Măcar nu prin apropiere. Abigail trase adânc aer în piept și se strecură cu totul din pat. Cămășuța ei de noapte se ridicase și îi dezvelise picioarele. Deasupra, Jamie mormăi ceva în somn și se întoarse spre mama.

Rămase în picioare și își aranjă cămașa de noapte, apoi scoase de sub pat oala de noapte. Își ridică poalele și se ghemui peste oala de noapte. Sunetul urinei răsună tare prin încăpere și acoperi picăturile de ploaie care se scurgeau de pe streașină.

Oftă ușurată.

Ceva scârțâi de cealaltă parte a ușii de la camera lor. Abigail încremeni. Licăririle unei lumini se întrezăriră pe sub ușă. Cineva se afla pe coridor. Își aminti de chipul plin de cicatrici oribile

al domnului Alistair. Era atât de înalt – mai înalt chiar decât ducele. Dacă hotărâse să îi dea afară din castel? Sau chiar mai rău?

Abigail își ținu respirația și așteptă; coapsele deja o dureau de la poziția ei chircită, iar șezutul îi devenea din ce mai rece în aerul nopții. Afară, cineva își drese glasul – un gâlgâit lung și hârșâit care îi întoarse pe dos stomacul – și scuipă. Apoi, cizmele târșâiră pe podea în timp ce omul se îndepărtă.

Așteptă până când nu mai auzi pașii și sări de pe oală. O puse la loc și se cățără în pat, trăgând pătura peste capul ei și al lui Jamie.

– Ce-i? mormăi Jamie și se prăbuși la loc peste ea.

– Stt! șuieră Abigail.

Își ținu respirația, dar nu mai auzi decât sunetele pe care le scotea Jamie când se apucă să își sugă degetul. Se presupunea că nu trebuia să o mai facă, dar domnișoara Cummings nu era acolo ca să îl certe. Abigail îl prinse strâns în brațe pe frățiorul ei.

Mama le spusese că erau nevoiți să părăsească Londra. Că nu mai puteau să rămână în casa lor mare de la oraș împreună cu domnișoara Cummings și cu ceilalți slujitori pe care îi cunoștea de-o viață întreagă. Că erau nevoiți să lase în urma lor rochițele drăguțe și cărțile cu imagini și minunata prăjitură cu lămâie și brânză. De fapt, să renunțe la tot ce știa Abigail. Dar sigur mama ei nu își dăduse seama de cât de groaznic era castelul acela? Cât de înnegriți și murdari îi erau pereții și cât de înfricoșător stăpânul? Iar dacă ducele ar fi aflat cât de oribil era locul acela, i-ar fi lăsat să se întoarcă la ei acasă?

I-ar fi lăsat?

Abigail rămase tăcută în întuneric, așteptându-l pe omulețul care se urca pe pereți și își dori să se fi aflat în siguranță în casa lor din Londra.

Helen se trezi o doua zi dimineață în soarele care strălucea difuz pe fereastră. Se asigurase să tragă draperiile noaptea trecută ca să nu se trezească la prima lumină a zorilor. Dacă se putea numi așa o rază firavă care se zbătea din răsputeri să se strecoare printr-o fereastră soioasă. Helen oftă și frecă geamul cu un colț de draperie, dar nu reuși decât să împrăștie și mai tare murdăria.

– Ăsta este cel mai murdar loc pe care l-am văzut vreodată, observă aspru Abigail și îl privi pe fratele ei.

În colțul îndepărtat al camerei erau înghesuite mai multe fotolii, de parcă stăpânii de pe vremuri ai castelului le strânseseră și uitaseră de ele. Jamie sărea de pe un fotoliu pe altul. Un nor de praf se înălța din pernele lor de fiecare dată când ateriza pe ele. Mutrița îi era deja acoperită de o pojghiță de praf.

O, Doamne, cum avea să se descurce? Castelul era murdar, stăpânul era o lighioană grosolană și urâcioasă de om, iar Helen habar nu avea ce să facă mai întâi.

Dar nu era ca și cum avea de ales. Când îl părăsise, Helen știa ce fel de bărbat era ducele de Lister. Genul care nu renunța la nimic din ce era al lui. Poate că nu se mai culcase cu ea de ani întregi, dar Lister continua să creadă că era amanta lui. Proprietatea lui. La fel erau și copiii. El îi zămislise. Nu conta că abia dacă le adresase două cuvinte de-a lungul anilor sau că nu îi recunoscuse niciodată.

Lister păstra ce era al lui. Nu se îndoia că dacă ar fi știut că Helen avea de gând să plece cu Abigail și Jamie, i-ar fi luat de la ea. Odată, cu aproape opt ani în urmă, când Abigail era încă un copilaș, Helen îi vorbise de despărțire. Când se întorsese de la cumpărăturile de după-amiază, Abigail nu mai era acasă și dădaca ei plângea. Lister păstrase copilul până a doua zi dimineață – o noapte care continua să bântuie visele lui Helen. Când el își făcuse apariția la ușa ei în ziua următoare, Helen aproape că era bolnavă de griji. Și Lister? Intrase agale, cu copilul în brațe și îi explicase clar că dacă își dorea să păstreze fata, trebuia să accepte relația lor. Helen era a lui și nimeni sau nimic nu putea schimbe acel lucru.

Așa că atunci când luase decizia să îl părăsească pe Lister, știa că avea să riște totul. Lister nu trebuia să o găsească dacă Helen voia ca fiica și fiul ei să fie în siguranță. Cu ajutorul lui Lady Vale, plecase din Londra într-o trăsură închiriată. O schimbase la primul han întâlnit pe drumul lor spre nord și continuase, pe cât posibil, să închirieze alte trăsuri. O luase pe cele mai neumblate căi și încercase să atragă cât mai puțin atenția asupra lor.

Lady Vale venise cu ideea să se prezinte ca noua menajeră a lui Sir Alistair. Castelul Greaves era foarte izolat, și Lady Vale fusese convinsă că Lister nu avea să o caute niciodată acolo. Din acel punct de vedere, moșia lui Sir Alistair era un refugiu perfect. Dar Helen se întrebă dacă Lady Vale avusese vreo idee despre cât de mizerabil era castelul.

Sau despre cât de încăpățânat era stăpânul lui.

„Cu pași mărunți." Oricum nu avea unde să se ducă. Aceea era calea pe care o alesese și trebuia să se descurce. Consecințele unui eventual eșec erau pur și simplu de neconceput.

Jamie aterizează stângaci și alunecă de pe un fotoliu într-un nor de praf.

– Încetează, te rog, îi spuse tăios Helen.

Ambii copii o priviră. Nu ridica vocea prea des. Dar, cu o săptămână în urmă sau așa ceva, avusese o dădacă pentru copii care se îngrijea de ei. Îi vedea doar când voia – înainte de culcare, la ceaiul de după-amiază și la plimbările prin parc. Ocazii în care și ea, și ei erau într-o dispoziție bună. Dacă Abigail sau Jamie oboseau sau se supărau, sau erau indispuși, avusese mereu posibilitatea să îi trimită la domnișoara Cummings. Din păcate, o lăsase pe domnișoara Cummings la Londra.

Helen trase aer în piept și încercă să se liniștească.

– E timpul să ne apucăm de treabă.

– Ce treabă? întrebă Jamie. Se ridică și începu să dea cu șutul într-una din pernele care alunecaseră cu el pe podea.

– Sir Alistair a spus că plecăm în dimineața asta, menționă Abigail.

– Da, dar noi o să-l convingem de contrariu, nu-i așa?

– Vreau acasă.

– Nu putem, draga mea, ți-am spus deja. Helen zâmbi convingător. Nu le spusese ce avea să facă Lister dacă îi găsea. Nu voise să îi sperie. Sir Alistair are nevoie de cineva care să facă ordine în castel și să îl aranjeze, nu credeți?

– Da, spuse Abigail. Dar a spus că îi place să fie murdar castelul lui.

– Prostii. Cred că este doar prea sfios ca să ceară o mână de ajutor. În plus, e datoria noastră creștinească să îi ajutăm pe cei care au nevoie, și mie-mi pare că Sir Alistair are foarte mare nevoie.

Abigail o privi șovăitor.

Helen bătu din mâini înainte ca mult prea agera ei fiică să mai aducă vreo obiecție.

– Hai să coborâm și să cerem să se pregătească un minunat mic dejun pentru Sir Alistair și ceva pentru noi. După aceea, mă sfătuiesc cu bucătăreasa și cu slujnicele ca să ne organizăm cât mai bine gospodăria și curățarea castelului.

Până și Jamie ciuli urechile când auzi de micul dejun.

Helen deschise ușa și se înghesuiră în coridorul foarte îngust.

– Cred că am luat-o pe aici ieri-noapte, spuse Helen și o luă la dreapta.

Însă după cum stătea treaba, nu de acolo veniseră cu Sir Alistair, iar după ce se învârtiră un pic, se regăsiră la parterul castelului. Helen observă cum Abigail începu să-și târșâie picioarele pe măsură ce se apropiau de partea din spate a castelului, în presupusa direcție a bucătăriei.

Abigail se opri brusc.

– Trebuie să-l salut?

– Pe cine, draga mea? întrebă Helen, chiar dacă știa perfect răspunsul.

– Pe Sir Alistair.

– Lui Abigail i-e frică de Sir Alistair, spuse Jamie.

– Ba nu, zise înverșunată Abigail. Oricum, nu foarte mult. Doar că...

– Te-a speriat și ai țipat, continuă Helen. Se uită lung la pereții întunecați ai coridorului și încercă să găsească un răspuns pentru fiica ei. Abigail putea să fie atât de sensibilă. Până și cea mai mică mustrare putea să o întristeze chiar zile întregi. Știu că te simți ciudat, scumpa mea, dar trebuie să te gândești că și Sir Alistair are sentimente. Nu poate să fie prea plăcut dacă o tânără domnișoară țipă când te vede.

– Sigur că mă urăște, șopti Abigail.

Lui Helen i se strânse inima în piept. Uneori era așa de greu să fii mamă. Să îți dorești să îți protejezi copiii de lume și de propriile lor slăbiciuni și, în același timp, să fii nevoită să le insufli onoare și bună purtare.

– Mă îndoiesc că simte ceva atât de dur ca ura, spuse Helen blând. Dar cred că va trebui să-ți ceri iertare, nu crezi?

Abigail nu spuse nimic, dar încuviință iute din cap, cu fețișoara ei palidă și îngrijorată.

Helen oftă și continuă să se îndrepte spre bucătărie. În opinia ei, micul dejun îmbunătățea, în general, lucrurile.

Dar după cum se dovedi, în castelul Greaves nu era mai nimic de mâncare. Bucătăria era o încăpere mare și teribil de învechită. Pereții tencuiți și tavanul boltit fuseseră la un moment dat văruite, dar acum culoarea lor era de un gri spălăcit. O vatră înnegrită, care părea să aibă nevoie de o curățare pe cinste, ocupa un întreg perete. După praful de pe vasele împrăștiate prin dulapuri, nu prea se gătea acolo.

Helen privi îngrozită prin încăpere. O singură farfurie murdară trona pe una dintre mese, semn că, de curând, cineva mâncase acolo. Sigur trebuia să fie pe undeva o cămară cu alimente, nu? Se apucă să deschidă dulapurile și sertarele aproape panicată. După un sfert de oră, își cercetă atent prada: un singur săculeț de făină, puțin ovăz, ceai, zahăr și o mână de sare. Mai găsise și o bucățică de șuncă uscată agățată în cămară. Helen se uită lung la provizii și se întrebă ce fel de mic dejun putea să pregătească din ele atunci când își dădu seama de deplina groază a situației în care se găsea.

Nu exista o bucătăreasă.

Într-adevăr, nu văzuse nici un servitor în dimineața aceea. Nici vreo slujitoare, nici un lacheu. Nici un lustragiu sau vreo slujitoare de salon. Sir Alistair nu avea deloc slujitori?

– Mi-e foame, mama, se plânse Jamie.

Helen îl privi absentă pentru o clipă, încă zăpăcită de amploarea muncii pe care o avea de făcut. O voce slabă urla undeva în mintea ei: „Nu pot să fac asta! Nu pot să fac asta!"

Dar nu avea de ales. *Trebuia* să o facă.

Înghiți în sec, înăbuși vocea aceea care urla în mintea ei și își suflecă mânecile.

– Am face bine să ne apucăm de treabă, nu?

Alistair apucă un cuțit vechi de bucătărie și rupse sigiliul scrisorii primite chiar în dimineața aceea. Numele îi era mâzgălit pe exterior într-un scris de mână lăbărțat, cu înfloriturи și aproape ilizibil, pe care îl recunoscuse pe dată. Vale îi scria probabil ca să îl îndemne încă o dată să se întoarcă la Londra sau alte astfel de aiureli. Vicontele era un bărbat stăruitor, chiar și atunci când nu era deloc încurajat.

Alistair se afla în cel mai mare dintre turnurile castelului. Patru ferestre înalte repartizate uniform de-a lungul pereților exteriori lăsau să ajungă înăuntru minunat de multă lumină, turnul devenind astfel perfect pentru studiul lui. Trei mese mari ocupau cea mai mare parte a încăperii. Erau acoperite cu cărți deschise, hărți, specimene de animale și insecte, lupe. Pensule, prese pentru păstrarea frunzelor sau florilor, diferite pietre interesante, scoarță de copac, cuiburi de păsări și schițele sale în creion. Pe pereți, între ferestre, se aflau vitrine și rafturi cu și mai multe cărți, hărți și diferite reviste și lucrări științifice.

Un șemineu micuț se afla lângă ușă și era aprins, chiar dacă afară era cald. Lady Grey îmbătrânea și îi plăcea să se încălzească pe micul covor din fața șemineului. Era întinsă acolo și trăgea puiul ei de somn matinal câtă vreme Alistair lucra în spatele celei mai mari mese, care era și biroul lui. Fuseseră plecați mai devreme în plimbarea lor de dimineață. Nu mai ajungeau atât de departe pe cât obișnuiau să o facă înainte, iar Alistair fusese nevoit, în ultimele două săptămâni, să încetinească mersul ca să țină pasul cu Lady Grey. În curând avea să fie nevoit să o lase acasă pe bătrânică.

Dar urma să își facă griji pentru asta în altă zi. Alistair deschise scrisoarea și o citi cu atenție, în vreme ce focul mocnea în vatră. Era dimineața devreme și era sigur că musafirii lui neașteptați dormeau încă. În ciuda pretenției ei că era menajeră, doamna Halifax i se păruse mai degrabă o doamnă din înalta societate. Poate că se afla acolo din cauza vreunui pariu, poate că o altă doamnă

o sfidase să îl înfrunte pe revoltătorul și mutilatul Sir Alistair în vizuina lui de la castel. Era un gând oribil, care îl făcea să fie rușinat și mânios în același timp. Dar își amintise că ea fusese sincer șocată de înfățișarea lui. Reacția ei nu făcuse parte din vreun fel de joc. Și oricum, Lady Vale nu era tipul de femeie frivolă care să se implice în asemenea glume.

Alistair oftă și aruncă scrisoarea pe masa din fața lui. Nu menționa nimic despre vreo manevră a soției lui Vale care îi trimitea vreo presupusă menajeră. În schimb, scrisoarea era plină de vești legate de trădătorul de la Spinner's Falls și despre moartea lui Matthew Horn – o pistă falsă tăiată din scurt și pe neașteptate.

Urmări ușor linia peticului de la ochi și privi pe fereastra din turn. În urmă cu șase ani, în Coloniile americane, Spinner's Falls fusese locul în care Regimentul 28 pierise într-o ambuscadă. Aproape întreg regimentul fusese masacrat de indieni, aliații francezilor. Puținii supraviețuitori – inclusiv Alistair – fuseseră prinși și mărșăluiseră prin pădurile Noii Anglii. Și odată ajunși în tabăra indienilor...

Își lăsă mâna în jos și atinse unul dintre colțurile scrisorii. Nici măcar nu făcuse parte din Regimentul 28. Ocupase o poziție civilă. Însărcinat cu descoperirea și cu descrierea faunei și florei din Noua Anglie, Alistair mai avea trei luni înainte de revenirea în Anglia când avusese ghinionul să pună piciorul la Spinner's Falls. Trei luni. Dacă ar fi rămas în urmă cu armata britanică la Quebec, așa cum plănuise inițial, nici măcar nu ar mai fi ajuns la Spinner's Falls.

Alistair împături din nou scrisoarea. Vale și alt supraviețuitor, un colonist pe nume Samuel Hartley, aveau dovezi că Regimentul 28 fusese trădat la Spinner's Falls. Că un trădător le spusese francezilor și aliaților lor indieni ziua în care regimentul avea să treacă pe la Spinner's Falls. Vale și Hartley erau convinși că puteau să îl găsească pe acel trădător, să îl demaște și să îl pedepsească. Alistair lovi ușor scrisoarea de biroul lui. De la vizita lui Vale, ideea unui trădător începuse să îl roadă. Faptul că un astfel de om era încă liber – încă *viu* – în vreme ce atâția oameni buni muriseră era de nesuportat.

Cu trei luni în urmă, luase în sfârșit măsuri. Dacă exista un trădător, sigur avusese de-a face cu francezii. Cine era mai potrivit de întrebat despre trădător dacă nu un francez? Avea un coleg în Franța, un bărbat pe nume Etienne LeFabvre, căruia îi scrisese și pe care îl întrebase dacă auzise ceva zvonuri despre cele întâmplate la Spinner's Falls. De atunci, așteptase cu nerăbdare răspunsul lui Etienne. Se încruntă. Relațiile cu Franța erau îngrozitoare, ca de obicei, dar sigur...

Gândurile îi fură întrerupte când ușa turnului se deschise. Doamna Halifax intră cu o tavă.

– Ce naiba faceți? spuse el tăios, uimirea făcându-i cuvintele mai dure decât și-ar fi dorit.

Ea se opri, și colțurile gurii ei frumoase se arcuiră în jos de neplăcere.

– V-am adus micul dejun, Sir Alistair.

Se abținu să o întrebe ce putea să îi aducă la micul dejun. Nu era mai nimic de mâncat, dacă nu cumva prinsese și fripsese șoarecii din castel. El mâncase ultimii cârnați cu o noapte înainte.

Ea înaintă spre el și reuși să așeze tava pe un volum italienesc destul de valoros despre insecte.

– Nu acolo!

La porunca lui, ea încremeni, pe jumătate aplecată.

– A, doar o clipă. El eliberă un loc, stivuind hârtiile pe podea, lângă scaunul lui. Aici e în regulă.

Așeză tava și descoperi o farfurie. Pe ea se aflau două bucăți de șuncă subțiri ca niște foițe și trei biscuiți uscați. Lângă farfurie, erau un bol cu terci și o cană cu un ceai negru ca smoala.

– V-aș fi adus un ceainic cu ceai, spuse doamna Halifax când aranjă farfuriile pe birou, dar nu pare că aveți unul. Un ceainic, vreau să zic. Și am fost nevoită să fierb apa într-o oală.

– S-a spart luna trecută, mormăi Alistair.

Ce punea la cale? Și era de așteptat ca el să consume mizeriile alea în fața ei?

Ea ridică privirea, cu obrajii rozalii și ochii de un albastru strălucitor, afurisita.

– Ce anume?

– Ceainicul. Slavă Cerului că-și pusese peticul la ochi în dimineața aceea. Este foarte... *amabil* din partea dumneavoastră, doamnă Halifax, dar nu trebuia să vă deranjați.

– Nu a fost nici un deranj, minți ea cu nerușinare.

Alistair cunoștea mult prea bine starea bucătăriei lui. Făcu ochii mici.

– Mă aștept să vreți să plecați în dimineața asta...

– Va trebui să cumpăr unul nou, nu? Un ceainic, mă refer, spuse ea de parcă rămăsese brusc surdă. Pur și simplu ceaiul nu are același gust dacă e fiert într-o cratiță. Ceainicele din ceramică sunt cele mai bune, cred.

– Voi cere o trăsură...

– Sunt oameni care preferă metalul...

– Din sat...

– Sigur că argintul este foarte prețios, dar un ceainic micuț din cositor...

– *Ca să mă lăsați în pace!*

Ultimele lui cuvinte se auziră ca un zbierat. Lady Grey își înălță fruntea de pe vatră. Pentru o clipă, doamna Halifax îl privi prelung cu ochii ei mari și albaștri asemenea clopoțeilor. Apoi, deschise frumoasa ei gură și spuse:

– Vă *puteți* permite un ceainic din cositor, nu-i așa?

Lady Grey oftă și se întoarse spre căldura din vatră.

– Da, pot să îmi permit un ceainic din cositor! Își închise ochiul pentru o clipă, enervat că o lăsase să îi distragă gândurile în trăncănelile inutile. Dar, veți pleca de îndată ce pot să...

– Prostii!

– Ce ați spus? întrebă el ușor tăios.

Ea își ridică impertinent bărbia.

– Am spus *prostii*. În mod evident, aveți nevoie de mine. Știți că aproape nu aveți nimic de mâncare în castel? Ei bine, bineînțeles că *știți*, dar nu e bine. Nu e bine deloc. Am să fac și niște cumpărături când mă duc în sat după ceainic.

– Nu am *nevoie*...

– Sper că nu vă așteptați să trăim cu ovăz și niște fărâme de șuncă? Își puse mâinile în șold și îl privi furioasă într-un mod care o prindea de minune.

El se încruntă.

– Sigur că eu...

– Iar copiii au nevoie de legume proaspete. Îmi imaginez că și dumneavoastră.

– Dumneavoastră nu...

– Mă duc în sat în după-amiaza asta, da?

– Doamnă Halifax...

– Iar pentru ceainic, preferați ceramică sau cositor?

– Ceramică, dar...

Vorbea de unul singur. Ea închisese deja ușor ușa în urma ei.

Alistair privi lung spre ușă. Nu mai fusese niciodată în viața lui atât de dus cu vorba – de către o bucățică de femeie frumușică care i se păruse pe jumătate săracă cu duhul cu o noapte în urmă.

Lady Grey își ridicase capul când doamna Halifax ieșise. În clipa aceea, și-l coborî din nou pe labe și păru să îi arunce o privire plină de milă.

– Măcar am apucat să aleg ceainicul, mormăi Alistair în apărarea lui.

Lady Grey oftă și se întoarse cu spatele.

Helen închise ușa turnului în urma ei și nu putu să nu surâdă ușor. Ha! În mod cert, câștigase runda *aceea* împotriva lui Sir Bestie. Se grăbi pe scările din turn înainte ca el să ajungă la ușă și să o cheme înapoi. Scările erau făcute dintr-o piatră învechită, erau uzate și găunoase, iar pereții turnului erau din piatră goală până la ușa de la capătul treptelor. Aceasta ducea spre un coridor îngust întunecos și mucegăit, dar care măcar era lambrisat și acoperit cu covoare.

Spera ca micul dejun al lui Sir Alistair să nu se fi răcit prea tare și, dacă totuși se răcise, el era cel vinovat. Îi luase ceva vreme să îl găsească în dimineața aceea. Scotocise prin toate cotloanele de la etajele superioare ale castelului până ce îi venise ideea să îl caute și în turnuri. Ar fi trebuit să se aștepte ca el să stea la pândă într-un turn vechi, asemenea unei creaturi dintr-o poveste menită să îi îngrozească pe copii. Își adunase toate puterile înainte de a deschide ușa ca să nu reacționeze la vederea lui. Din fericire, purta peticul la ochi în dimineața aceea. Dar își lăsase părul negru

să alunece în valuri în jurul umerilor, și Helen nu credea să se fi ras de mai bine de-o săptămână. Maxilarul îi era destul de umbrit de barba nerasă. Nu ar fi fost deloc surprinsă să afle că o ținea așa ca să îi sperie pe oameni.

Și mai fusese și mâna lui.

Helen încremenise când o văzuse. Noaptea trecută nu îi observase mâna, dar în dimineața aceea, când deschisese ușa turnului, ținea o bucată de hârtie între cele două degete din mijloc și degetul mare. Arătătorul și degetul mic lipseau de la mâna dreaptă. Ce anume provocase o atât de îngrozitoare mutilare? Avusese vreun accident? Și accidentul acela teribil îi făcuse cicatricile pe chip și îl lăsase fără un ochi? Dacă da, el nu avea să aprecieze mila și nici măcar empatia ei.

Își mușcă buza la gândul acela. Ultima privire aruncată lui Sir Alistair o făcu să aibă remușcări. Fusese morocănos și neîngrijit. Nepoliticos și sarcastic. Helen se așteptase la toate astea după seara de dinainte. Dar mai era ceva. Îl găsise așezat la o masă imensă, baricadat în spatele cărților și hârtiilor, și harababurii și îi păruse...

Singur.

Helen clipi și privi de jur împrejur prin micul pasaj întunecos. Ei, asta era o prostie. Ar fi răspuns cu o remarcă teribil de tăioasă dacă Helen i-ar fi mărturisit impresia despre el. Nu mai cunoscuse niciodată în viața ei un bărbat care să accepte cu mai puțină bunăvoință preocuparea altei ființe umane. Și totuși, așa era: îi părea singur. Trăia singur, departe de civilizație, în castelul acela îngrozitor de murdar, doar în compania unui câine. Putea cineva, chiar și un bărbat căruia păreau să îi displacă oamenii, să fie cu adevărat fericit într-o asemenea situație?

Scutură din cap și o luă din nou spre bucătărie. În clipa aceea, nu era loc în viața ei pentru astfel de gânduri sentimentale. Nu putea să își permită să fie influențată de emoții. O mai făcuse o dată și iată unde ajunsese – să fugă de frică împreună cu copiii ei. Nu, era mai bine să rămână practică în privința castelului și a stăpânului lui. Trebuia să se gândească la Abigail și la Jamie.

Helen coti și auzi strigăte din bucătăria castelului. Doamne Sfinte! Dacă năvălise în bucătărie vreun vagabond sau alt ticălos?

Abigail și Jamie erau singuri acolo! Își ridică fustele și alergă în grabă, dând buzna, aproape fără suflare, în bucătărie.

Ce găsi în bucătărie nu îi liniști cu nimic temerile. Un bărbat îndesat și mărunțel dădea din mâini și urla la copii, care stăteau în fața lui. Hotărâtă, Abigail ținea cu ambele mâini o tigaie de fier, deși era chiar palidă. În spatele surorii lui, Jamie sărea dintr-un picior într-altul, cu ochii mari și tulburați.

– ... toți! Hoți și criminali, să furați din locuri de care nu aparțineți! Spânzurătoarea e prea bună pentru voi!

– Afară! țipă Helen. Se îndreptă spre creatura care le făcea morală copiilor ei. Afară, am zis!

Bărbatul mărunțel sări și se răsuci pe picioare la auzul glasului ei. Purta o vestă murdară peste pantalonii mult prea largi și ciorapii cârpiți. Părul lui era de un roșcat încărunțit și i se ridica de-o parte și de alta a capului, asemenea unui nor încrețit. Avea ochii bulbucați, dar îi făcu mici când o zări.

– Cine ești?

Helen își îndreptă spatele.

– Eu sunt doamna Halifax, menajera lui Sir Alistair. Acum, trebuie să-ți iei tălpășița din bucătărie sau voi fi nevoită să îl chem pe Sir Alistair.

Bărbatul rămase cu gura căscată.

– Nu vorbi prostii, femeie. Sir Alistair n-are menajeră. Io-s omu' lui, și dacă avea una *știam!*

Pentru o clipă, încurcată, Helen se uită lung la creatura aceea respingătoare. Începuse să creadă că Sir Alistair nu avea nici un ajutor în gospodărie. Într-adevăr, ideea aceea, oricât de nefirească, era de preferat acelui slujitor obraznic care să găsea în fața ei.

– Cum te cheamă? întrebă ea în cele din urmă.

Bărbatul își aruncă înainte pieptul slăbănog.

– Wiggins.

Helen dădu din cap și își încrucișă brațele la piept. Singurul lucru pe care îl învățase în anii petrecuți la Londra era să nu arate teamă în fața scandalagiilor.

– Ei bine, atunci, domnule Wiggins, poate că Sir Alistair nu a avut o menajeră până acum, dar are una acum și aceea sunt eu.

– Fugi d-acilea!

– Te asigur că e adevărat, ba mai mult, ai face bine să te obișnuiești cu ideea.

Căzut pe gânduri, Wiggins se scărpină în cap.

– Ei bine, dacă-i adevărat, ai de făcut o grămadă de treabă.

– Într-adevăr. Helen își înmuie glasul. Sigur bărbatul se speriase când găsise străini în bucătăria castelului. Sper să mă pot bizui pe ajutorul tău, domnule Wiggins.

– Hm, mormăi el neutru.

Helen așteptă un moment.

– Acum. Ai vrea să mănânci ceva?

– Nu. Se îndreptă târșâit spre coridor. O vrea să mă vază și să-mi deie ordinele pă ziua dă azi, nu?

Apoi ieși valvârtej din bucătărie.

Abigail puse pe masă tigaia de fier.

– Omul ăsta miroase urât.

– Da, într-adevăr, spuse Helen. Dar nu trebuie să-i luăm asta în nume de rău. Dar vreau să stați departe de el când nu sunt eu prin preajmă.

Jamie dădu din cap cu putere, iar Abigail păru pur și simplu îngrijorată.

– Ei, gata cu toate astea, spuse vioi Helen. Hai să spălăm vasele și să ne apucăm de bucătărie.

– *Curățăm* bucătăria? Jamie privi uluit spre pânzele de păianjen care atârnau din tavan.

– Bineînțeles. Helen o spuse cu încredere și nu luă în seamă tremurul de agitație din stomacul ei. Bucătăria era *foarte* murdară. Acum. Hai să mergem să aducem niște apă ca să spălăm pe-aici.

Chiar în dimineața aceea, găsise vechea cișmea într-un colț în curtea grajdului. Umpluse atunci o găleată cu apă, dar o folosise pe toată ca să prepare micul dejun. Jamie luă găleata din cositor și ieșiră cu toții spre curtea de lângă grajd. Helen apucă mânerul cișmelei și le oferi copiilor un zâmbet încurajator înainte să tragă de el cu ambele mâini. Din păcate, cișmeaua era destul de ruginită și era nevoie de mult efort ca să o pornească.

După zece minute, Helen își dădu într-o parte de pe frunte părul transpirat și fixă din priviri găleata pe jumătate umplută.

– Nu e foarte mult, spuse Abigail șovăitoare.

– Da, ei bine, este de-ajuns pentru moment, spuse gâfâind Helen.

Luă găleata și reveni în bucătărie, urmată de copii. Puse găleata jos și își mușcă buza. Apa trebuia să fie încălzită ca să spele vasele, dar focul se stinsese. Doar câteva urme de jăratic mai licăreau în cenușa din vatră.

Domnul Wiggins intră în bucătărie când ea stătea în picioare și privea descurajată spre vatră. Omulețul se uită la ea și la amărâta aceea de găleată cu apă, apoi mormăi:

– Ați început în forță, nu? Vai, bucătăria ie așa dă curată că aproape orbesc cân' mă uit la ea. Ei bine, nu-ți fie teamă. Șederea acilea o să-ți fie scurtă. Chiar domnu' m-o trimis să aduc o trăsură din sat.

Mâhnită, Helen își îndreptă spatele.

– Sunt sigură că nu va fi nevoie, domnule Wiggins.

Omulețul pufni pur și simplu și plecă.

– Mama, spuse încet Abigail, dacă Sir Alistair trimite după o trăsură care să ne ducă acasă, poate că nu mai trebuie să curățăm bucătăria.

Helen se simți deodată copleșită de oboseală. Nu era o menajeră. Se părea că nu știa cum să curețe o bucătărie și nici măcar nu avea idee cum să țină focul aprins. Ce voia să facă, încercând să ducă la bun sfârșit o sarcină atât de greu de biruit?

Poate că Sir Alistair avea dreptate.

Poate că trebuia să se recunoască învinsă și să ia trăsura ca să plece de la castel.

Capitolul 3

Castelul era sumbru, cu coridoare care duceau spre și mai multe coridoare. Povestitorul de adevăruri îl urmă pe tânărul și frumosul bărbat și, chiar dacă merseră minute bune, nu mai întâlniră în calea lor nici un alt suflet. Într-un final, tânărul îl îndrumă pe Povestitorul de adevăruri spre o superbă sală

de mese și îi puse în față o porție de carne friptă și pâine gustoasă și tot felul de fructe exotice. Recunoscător, soldatul mâncă totul pentru că trecuseră ani întregi de când merindele lui nu mai fuseseră atât de gustoase. Câtă vreme Povestitorul de adevăruri mâncă, tânărul rămase așezat, zâmbi și îl privi...

din *Povestitorul de adevăruri*

Helen își scoase capul din trăsură când aceasta o coti, iar castelul dispăru din ochii ei.

– Era un castel foarte murdar, spuse Abigail de pe partea cealaltă a trăsurii.

Helen oftă.

– Da, dragostea mea, așa era.

Un castel foarte murdar cu un stăpân posac – și se lăsă învinsă de amândoi. Zărise mișcare la geamul de sus al turnului atunci când păși afară ca să aștepte trăsura închiriată. Fără îndoială că Sir Bestie nu-și mai încăpea în piele de fericire acum că îi vedea plecând.

– Casa noastră din Londra e mult mai frumoasă, spuse Abigail. Și poate că ducele va fi fericit că ne-am întors.

Helen închise ochii. „Nu. Nu va fi." Evident, Abigail credea că se întorceau la Londra acum, dar aceea nu era o variantă. Lister nu i-ar fi întâmpinat cu brațele deschise. I-ar fi furat copiii și pe ea ar fi arunca-o în stradă.

Asta dacă avea noroc.

O privi pe Abigail și încercă să zâmbească.

– Nu ne întoarcem la Londra, scumpa mea.

Chipul lui Abigail încremeni.

– Dar...

– Pur și simplu, trebuie să găsim un alt loc în care să stăm. „Și să ne ascundem."

– Vreau să merg acasă, spuse Jamie.

O durere de cap își făcu simțită prezența la tâmpla ei.

– Nu putem să mergem acasă, scumpule.

Buza de jos a lui Jamie începu să tremure.

– Vreau...

– Pur și simplu nu se poate. Helen trase adânc aer în piept și continuă pe un ton mai blând: Îmi pare rău, dragii mei. Pe mama o doare capul. Hai să vorbim despre asta mai târziu. Pentru moment, tot ce e de știut este că trebuie să găsim un alt loc în care să stăm.

Dar unde altundeva puteau să se ducă? Castelul Greaves poate că era murdar, iar stăpânul era un om imposibil, dar era o ascunzătoare perfectă. Își pipăi fustele, căutând săculețul din piele de sub ele. Înăuntru erau niște monede și câteva bijuterii – ce pusese deoparte din cadourile primite de la Lister. Avea bani, dar urma să fie greu să găsească un loc în care o femeie singură și doi copii să nu iște discuții iscoditoare.

– Să citesc din cartea de povești acum? întrebă Abigail foarte încet.

Helen o privi și încercă să îi zâmbească. Fiica ei era așa dulce uneori.

– Da, te rog. Cred că mi-ar plăcea.

Chipul lui Abigail fu cuprins de ușurare și se aplecă să scotocească prin geanta de la picioarele ei.

Lângă ea, Jamie sărea pe banchetă.

– Citește din povestea bărbatului cu inimă de fier!

Abigail scoase un teanc de hârtii și le răsfoi cu mare grijă până ce ajunse la pagina dorită. Își drese glasul și începu să citească ușor.

– „Au fost odată, cu mult, mult timp în urmă, patru soldați care se întorceau acasă după ani întregi de război..."

Helen închise ochii și se lăsă purtată de vocea limpede a fiicei ei. „Cartea" de povești din care citea era de fapt un mănunchi de hârtii care zburau în toate părțile. Versiunea originală fusese scrisă în germană, și Lady Vale tradusese poveștile pentru prietena ei, Lady Emeline Hartley. Când vicontesa îi trimisese pe Helen și pe copiii ei în nord, o rugase să le transcrie pentru ca, la un moment dat, să lege traducerea într-o carte pentru Lady Emeline. De-a lungul întregii călătorii în Scoția, Helen citise poveștile copiilor, iar acum le aveau deja pe preferatele lor.

Helen privi pe fereastră. Afară, dealuri mov și verzi se ondulau pe lângă ei și îi aduceau mai aproape de satul Glenlargo. Dacă ar mai fi fost încă menajera Domnului Bestie, ar fi putut să cumpere câteva alimente de acolo. Ceva mai gustos decât câteva urme de șuncă și niște ovăz.

Of, dacă măcar nu ar fi fost atât de îngrozitor de inutilă! Își petrecuse toată viața de femeie adultă în rol de jucărie a unui nobil bogat. Nu fusese niciodată învățată să facă lucruri practice.

Doar că nu era chiar adevărat. Pe vremuri, înainte de Lister, înainte să rupă legăturile cu familia ei, când mai era încă tânără și inocentă, obișnuia să îl ajute pe tatăl ei când acesta își făcea vizitele. Tatăl ei fusese medic – chiar unul foarte bun – și uneori, când își vizita pacienții, Helen îl însoțea. O, nu ca să îl ajute cu îngrijirile – era considerată o sarcină mult prea neplăcută pentru o tânără –, dar ținea un carnețel în care îi transcria opiniile despre diferiții pacienți de care aveau grijă, păstra calendarul întâlnirilor lui și făcea liste.

Multe liste.

Fusese mâna dreaptă a tatălui ei, cea care îi organiza listele. Cea care îi ordona viața și munca. Nu fusese o ocupație măreață, dar fusese una importantă. Și, acum că se gândea mai bine, menajerele nu făceau și ele același lucru? Sigur că trebuiau să știe cum să curețe și să conducă o casă, dar nu îi delegau adesea cu aceste îndatoriri pe *alții?*

Helen se ridică atât de brusc că Abigail se opri din citit.

– Ce-i, mama?

– Șștt, draga mea. Lasă-mă să mă gândesc. Am o idee.

Trăsura ajunse la marginea satului Glenlargo. Era un sătuc minuscul în comparație cu Londra, dar avea tot ce era necesar unei comunități mici și izolate: prăvălii, meșteșugari și oameni care puteau să fie angajați.

Helen se ținu pe picioare în trăsura care se legăna și bătu în acoperiș.

– Oprește! Hei, oprește trăsura!

Trăsura se opri cu o smucitură și aproape că o trânti la loc pe banchetă.

– Ce facem? întrebă Jamie încântat.

Și Helen nu putu să nu îi zâmbească larg.

– E timpul să aducem întăriri.

Alistair își petrecuse după-amiaza în turnul lui și scrisese – sau măcar încercase să scrie. Ca în multe alte zile, cuvintele pur și simplu refuzau să se închege. În schimb, umpluse un coș cu foi mototolite de hârtie, fiecare acoperită cu încercări zadarnice de scriere a unui eseu despre bursuci. Nu era în stare nici măcar să scrie prima propoziție. Pe vremuri, scrisul fusese pentru el floare la ureche, dar acum... acum se temea că nu avea să mai termine niciodată vreun eseu. Se simțea ca un nebun distrus.

Când se făcu ora patru și observă că Lady Grey plecase din turn, o luă ca pe o scuză să își abandoneze încercările lamentabile și să plece în căutarea câinelui. În plus, nu mai mâncase nimic de la execrabilul mic dejun.

În castel era liniște când coborî scările în spirală din turn. Evident, aproape întotdeauna era liniște, dar noaptea trecură, când doamna Halifax și copiii ei îi ocupaseră casa, locul păruse mai puțin mort. Își scutură capul la gândul acela morbid. O privise pe femeie plecând în dimineața aceea și se bucurase din nou de singurătatea lui – Wiggins nu îl deranja mai deloc. Era bine să fii singur. Era bine să nu te întrerupă nimeni din treabă.

Atunci când puteai să lucrezi.

Alistair se încruntă când ajunse în coridor și se îndreptă mai întâi spre camerele lui. După-amiaza, lui Lady Grey îi plăcea să tragă un pui de somn într-un loc în care bătea lumina soarelui sub fereastră. Dar camerele lui erau așa cum le lăsase de dimineață: goale și dezordonate. Se încruntă spre patul nefăcut, spre cuvertura și așternuturile care atârnau pe podea. Hmm. Poate că o menajeră nu ar fi fost o idee chiar atât de rea.

Se întoarse pe coridor și strigă:

– Lady Grey!

Nici un sunet de gheare pe piatra pardoselii nu anunță apropierea ei.

Majoritatea celorlalte încăperi de la acel etaj erau închise, așa că urcă spre următorul. Acolo se afla o veche cameră de zi pe care

o mai folosea din când în când. Privi de jur împrejur, dar Lady Grey nu era culcată pe nici una din canapelele înghesuite acolo. Mai în capătul coridorului se afla camera pe care i-o dăduse doamnei Halifax. Aruncă o privire înăuntru și nu zări decât că patul era făcut. Camera arăta atât de părăsită, că se putea foarte bine ca doamna să nici nu fi trecut pe acolo. I se păru că aude din nou venind de afară sunetul trăsurii ei. O festă a imaginației. Își continuă căutările. La etajul principal, verifică fără vreun rezultat încăperile, apoi își sfârși căutarea în bibliotecă.

– Lady Grey!

Pentru o clipă, rămase în picioare și privi lung biblioteca prăfuită. Se mai desena un petic din lumina soarelui de după-amiază în locul în care perdeaua căzuse și nu mai fusese niciodată înlocuită, iar câinele lui mai trăgea uneori un pui de somn acolo. Alistair se încruntă. Lady Grey avea mai bine de zece ani și începuse să devină din ce în ce mai înceată.

La naiba.

Se întoarse și se îndreptă spre bucătărie. Lady Grey nu prea mergea acolo fără el. Nu se înțelegea bine cu domnul Wiggins, iar slujitorul își petrecerea cea mai mare parte din timp în bucătărie. De fapt...

Se opri deodată când auzi niște voci. Voci ascuțite, de copii. Nu își mai imagina acum – chiar erau copii în bucătăria lui. Iar lucrul ciudat – complet neașteptat – era că prima lui reacție fu să se bucure. La urma urmei, nu îl părăsiseră. Castelul lui nu era chiar mort.

Desigur, prima reacție fu rapid urmată de indignare. Cum îndrăznea să îi sfideze ordinul? Trebuia să fie acum la jumătatea drumului spre Edinburgh deja. Dacă va fi nevoie, avea să comande o altă trăsură și să îi trimită chiar el la plimbare frumosul ei funduleț. Nu era loc în castelul lui, în viața lui pentru o menajeră mult prea atrăgătoare și pentru copiii ei. Alistair începu să coboare, cu intenția clară în minte și cu pașii hotărâți.

Și apoi vocile de copii se cristalizară în cuvinte:

– ... *nu putem* să ne întoarcem la Londra, Jamie, spunea fetița.

– Nu înțeleg de ce, răspunse băiețelul cu o voce răzvrătită.

– Din cauza *lui*. Așa a zis mama.

Alistair se încruntă. Doamna Halifax nu putea să revină în Londra din cauza unui bărbat? Cine? Soțul ei? Se prezentase ca fiind văduvă, dar dacă soțul ei era încă în viață și ea fugise de el... la naiba. Bărbatul putea să îi facă vreun rău. Dacă o femeie se mărita cu bărbatul greșit, nu putea să facă foarte multe lucruri, iar să fugă de la soțul ei era unul dintre ele. Detaliul acela punea totul într-o altă lumină.

Ceea ce nu însemna că el era nevoit să o primească înapoi cu brațele deschise. Alistair simți cum buzele i se arcuiră într-un zâmbet răutăcios.

Se potoli și intră în bucătărie. Copiii erau într-un capăt îndepărtat al bucătăriei, ghemuiți lângă vatră. La vederea lui, ambii se ridicară în grabă și își întoarseră fețele vinovate spre el. Între ei se afla Lady Grey, care stătea culcată lângă foc. Stătea pe spate, cu labele ei mari în aer. Întoarse spre el o mutriță rușinată, își fâlfâi comic urechile, dar nu dădu să se ridice. Și de ce ar fi făcut-o? În mod evident, copiii o adorau.

Hm.

Băiatul făcu primul pas.

– Chiar nu e vina ei! E un câine drăguț. Doar o alintam. Să nu vă supărați.

Ce fel de căpcăun credeau copiii aceia că este? Alistair se încruntă și înaintă spre ei.

– Unde e mama voastră?

Băiatul privi peste umăr la ușa care dădea afară din bucătărie și făcu un pas înapoi când îi răspunse:

– În curtea de lângă grajd.

Din toate locurile, ce căuta tocmai în curtea de lângă grajd? Îi scălda calul, pe Griffin? Îi împletea margarete în coamă?

– Și voi doi ce faceți aici?

Fata se puse în fața fratelui ei pentru ca trupul ei să îl ascundă pe al lui. Rămase încremenită, micul ei piept aproape tremurând de încordare.

– Ne-am întors.

El ridică o sprânceană spre ea. Arăta ca o martiră care era gata să ardă pe rug.

– De ce?

Îl privi cu ochii albaștri ai mamei ei.

– Pentru că aveți nevoie de noi.

El se opri din mers.

– Poftim?

Ea trase adânc aer în piept și vorbi cu grijă:

– Castelul dumneavoastră este murdar și groaznic și aveți nevoie de noi ca să îl facem frumos.

Abigail ridică privirea spre chipul lui Sir Alistair. Uneori, în călătoria spre Scoția cu trăsura, trecuseră pe lângă pietre uriașe, plantate pe verticală în câmpuri, stând în picioare de unele singure. Mama îi spusese că se numeau *pietrele neclintite* și că niște oameni de demult le puseseră acolo, dar nimeni nu știa de ce. Sir Alistair era ca una din pietrele acelea neclintite – mare și puternic, și oarecum înspăimântător. Picioarele îi erau lungi, umerii lați, iar chipul... Înghiți în sec.

Avea o barbă neagră și neuniformă pentru că nu creștea pe cicatricele de pe o parte a feței. Cicatricele se întindeau prin barba lui, roșii și urâte. În ziua aceea, își acoperise gaura din ochi cu un petic. Abigail era recunoscătoare pentru asta, altfel poate că nu ar fi fost deloc în stare să se uite la fața lui. Singurul lui ochi era căprui-deschis, de culoarea ceaiului fără lapte, și o privea de parcă era o insectă. Un gândac, poate. Unul din gândacii aceia oribili și negri care o luau la sănătoasa când cineva întorcea o piatră.

– Hm! făcu Sir Alistair. Își drese glasul cu un sunet aspru și hodorogit. Apoi se încruntă. Când se încruntă, cicatricele roșii se răsuciră pe obrazul lui.

Abigail coborî privirea. Nu era sigură ce trebuia să facă în continuare. Poate trebuia să își ceară iertare pentru că țipase când îl văzuse cu o noapte în urmă, dar nu prea avea curajul necesar. Noul ei șorțuleț era prins de corsajul rochiei și ea trase de el. Nu mai purtase niciodată un șorț, dar mama cumpărase din sat unul pentru sine și unul pentru Abigail. Îi spusese că aveau nevoie de ele dacă voiau să aranjeze bucătăria castelului. Abigail nu era convinsă că o curățenie într-un castel era atât de distractivă pe cât încerca mama ei să o facă să creadă.

Îi aruncă o privire lui Sir Alistair. Colțurile gurii lui erau lăsate în jos, dar în mod bizar încruntătura lui nu era nici pe departe la fel de înspăimântătoare pe cât fusese cu o noapte în urmă. Abigail își înclină capul într-o parte. Dacă Sir Alistair nu ar fi fost un domn atât de mare și de sever, ar fi fost tentată să creadă că nici el nu prea știa ce să facă.

– De dimineață, nu prea era nimic de mâncare în cămară, spuse ea.

– Știu. Gura lui se desenă într-o linie dreaptă.

Jamie se întoarse la dulăul cenușiu de lângă foc. El fusese cel care îl zărise când intraseră în bucătărie. Alergase ca să mângâie câinele, în ciuda atenționării lui Abigail. Jamie iubea toți câinii și părea să nu se gândească vreodată că ei puteau să îl muște. Abigail se gândea mereu că putea să fie mușcată atunci când vedea un câine mai ciudat.

I se făcuse deodată dor de casa ei din Londra, unde cunoștea pe toată lumea și unde totul îi era familiar. Dacă ar fi fost acasă în momentul acela, ea și Jamie ar fi băut ceai și ar fi mâncat pâine cu domnișoara Cummings. Chiar dacă nu ținuse niciodată foarte mult la domnișoara Cummings, pieptul lui Abigail se strânse de durere la gândul chipului ei tras și îngust și a pâinii și untului pe care obișnuia să i le servească. Mama le spusese că era posibil să nu se mai întoarcă niciodată la Londra.

Acum, Sir Alistair se încrunta la câinele cel mare de parcă era supărat pe el.

– Mama va veni în curând, spuse Abigail ca să îi distragă atenția.

– Aha, făcu el. Bătrânul câine puse o labă pe cizma lui. Sir Alistair ridică privirea spre Abigail, iar ea făcu un pas înapoi. Avea o înfățișare atât de aspră. Cum vă cheamă?

– Eu sunt Abigail, răspunse ea, și el este Jamie.

– O să luăm ceaiul când se întoarce mama, spuse Jamie. Nu părea deloc intimidat de prezența lui Sir Alistair. Dar era prea ocupat să scarpine încântat urechile câinelui.

Sir Alistair mormăi ceva.

– Și ouă, și șuncă, și pâine, și dulceață, continuă Jamie. Uita uneori lucruri, dar nu lucruri care aveau de-a face cu mâncarea.

– Are să pregătească și pentru dumneavoastră ceva, rosti Abigail cu grijă.

– Nu gătește foarte bine, spuse Jamie.

Abigail se încruntă.

– Jamie!

– Ei, păi așa este! N-a mai făcut asta niciodată, nu-i așa? Mereu am...

– Stt! șopti fioros Abigail.

Îi era teamă că Jamie pe cale să spună că mereu avuseseră propriii slujitori. Era atât de prostănac uneori, chiar dacă nu avea decât cinci ani.

Jamie o privi cu ochii lui mari, apoi se uitară amândoi la Sir Alistair.

Era aplecat și își scărpina câinele sub bărbie. Abigail observă că nu avea două degete la o mână. Se cutremură de scârbă. Poate că nu îi auzise?

Jamie își frecă nasul.

– E un câine tare frumos.

Câinele își înclină capul într-o parte și își flutură prin aer una din labele mari, de parcă l-ar fi înțeles pe Jamie.

Sir Alistair dădu din cap.

– Este.

– N-am mai văzut niciodată un câine așa de mare. Jamie începu să îl mângâie din nou. Ce rasă e?

– Ogar, spuse Sir Alistair. O cheamă Lady Grey. Strămoșii mei foloseau ogari ca să vâneze căprioare.

– Ei da! spuse Jamie. Ați vânat vreodată căprioare cu ea?

Sir Alistair clătină din cap.

– Căprioarele sunt rare prin aceste locuri. Singurul lucru pe care îl vânează Lady Grey sunt cârnații.

Abigail se aplecă atentă și atinse capul cald al lui Lady Grey. Se asigură să stea suficient de departe de Sir Alistair cât să nu îl atingă din greșeală. Câinele îi linse degetele cu limba lui lungă.

– Tot e un câine frumos, chiar dacă nu vânează decât cârnați.

Sir Alistair întoarse capul ca să se uite la ea cu ochiul lui bun.

Abigail încremeni și degetele apucară strâns blana sârmoasă a lui Lady Grey. Era atât de aproape de el că putea să vadă

stropi asemenea unei stele, de un maro mai deschis, în jurul pupilei lui. Stropii aceia aproape că aveau culoarea aurului. Sir Alistair nu zâmbea, dar nici nu mai era încruntat. Era groaznic să te uiți la chipul lui, dar avea și ceva aproape trist în el.

Își trase răsuflarea ca să spună ceva.

În clipa aceea, se deschise ușa de afară de la bucătărie.

– Cine e gata pentru ceai? întrebă mama.

Helen se opri deodată când îl văzu pe Sir Alistair în genunchi cu copiii ei lângă vatră. O, Doamne. Sperase să nu le descopere reîntoarcerea până ce nu făcea niște ceai. Nu doar că masa avea să îl potolească, dar nici ei nu i-ar fi stricat o gustare înainte să se confrunte cu Sir Bestie. Cumpărăturile fuseseră o treabă mult mai dificilă decât își imaginase ea inițial.

Dar nu avea să aibă nici un moment de răgaz. Sir Alistair se ridică ușor în picioare și cizmele lui vechi scrâșniră pe dalele de lângă vatră. Dumnezeule! Abia îl văzuse în dimineața aceea, dar uitase deja cât era de înalt – cât de mare în general și mai ales când stătea lângă Abigail și Jamie –, cât de intimidant. Poate de aceea Helen și respira atât de greu.

El zâmbi, și expresia lui o făcu să simtă fiori la ceafă.

– Doamnă Halifax.

Ea înghiți în sec și își înălță bărbia.

– Domnule Alistair.

Se îndreptă spre ea agale, atletic, masculin și oarecum periculos.

– Mărturisesc că prezența dumneavoastră în bucătăria mea chiar că este o surpriză.

– Este?

– Cred – el se așeză în spatele ei, și Helen își întoarse gâtul ca să nu îl piardă din ochi – că v-am eliberat din funcție chiar azi-dimineață.

Helen își drese glasul.

– În legătura cu asta...

– De fapt, sunt aproape sigur că v-am văzut plecând cu trăsura.

– Ei bine, eu...

– O trăsură pe care am închiriat-o ca să vă ducă de aici.

Îi simțea cumva respirația în ceafă chiar în clipa aceea? Se întoarse, dar el se afla la câțiva pași depărtare, deja lângă șemineu.

– I-am explicat vizitiului că ați făcut o greșeală.

– *Eu* am făcut o greșeală? Privirea lui coborî spre coșul pe care Helen îl ținea în mâini. Atunci, ați fost în sat, doamnă?

Ea își înclină bărbia. Nu avea nici un rost să se lase intimidată de el.

– Da, am fost.

– Și ați cumpărat ouă, șuncă, pâine și dulceață. Se îndreptă spre ea, pașii lui înghițind la propriu distanța mică dintre ei.

– Da, am cumpărat. Ea se feri – doar din greșeală! – și se pomeni lângă masa din bucătărie.

– Și ce fel de greșeală i-ați spus vizitiului că am făcut *eu*? Îi smulse coșul din mână.

– O!

Ea se întinse după coș, dar el îl ridică neglijent deasupra lui astfel încât Helen să nu ajungă la el.

– Asta-i bună, doamnă Halifax. Erați pe cale să îmi spuneți cum l-ați convins pe vizitiu să vă aducă înapoi. Scoase șunca din coș și o puse pe masa din bucătărie. I-ați dat mită?

– Bineînțeles că nu. Îl privi îngrijorată câtă vreme el așeză pâinea și dulceața lângă șuncă. Era furios? Amuzat? Problema era că Helen pur și simplu nu putea să își dea seama. Răsuflă exasperată. I-am spus că ați fost derutat.

El o privi.

– Derutat.

Dacă nu era masa în spatele ei, Helen ar fi luat-o la fugă.

– Da. Derutat. I-am spus că nu aveam nevoie de trăsură decât ca să mă duc la cumpărături în Glenlargo.

– Chiar așa?

Golise deja coșul și se uita cu atenție la produsele așezate pe masă. Pe lângă dulceață, șuncă, pâine și ouă, mai cumpărase ceai – un ceainic superb din ceramică maro smălțuită –, unt, patru mere frumoase și rotunde, o legătură de morcovi, o bucată de brânză cremoasă și un hering.

Își întoarse privirea spre ea.

– Un adevărat festin. V-ați folosit propriii bani?

Helen se înroși. Evident că fusese nevoită să își folosească propriii bani.

– Ei bine, eu...

– Ce gest generos din partea dumneavoastră, doamnă, spuse el tăios. Nu cred că am mai auzit până acum de vreo menajeră care să își folosească propriii bani pentru stăpânul ei.

– Sunt sigură că mi-i veți da înapoi...

– Sunteți? murmură el.

Helen își puse mâinile în șolduri și își suflă din ochi o șuviță de păr. După-amiaza aceea fusese cea mai chinuitoare din întreaga ei viață.

– Da, sunt sigură. Mi-i veți da înapoi pentru că l-am implorat și l-am bătut la cap pe ticălosul acela de vizitiu să oprească în Glenlargo. Apoi, a trebuit să găsesc prăvăliile, să-l lingușesc pe brutar ca să-și redeschidă prăvălia – închide la amiază, vă vine să credeți? –, să negociez cu măcelarul ca să mai scadă din prețurile lui scandaloase și să îi spun băcanului că nu aveam de gând să cumpăr mere cu viermi. Și nici măcar nu menționase de sarcina care îi ocupase cel mai mult din timpul petrecut în sat. Și, după aceea, am fost nevoită să îl conving pe vizitiu să ne aducă înapoi aici și să ne ajute să descărcăm ce aveam în trăsură. Așa că, da, puteți măcar să-mi dați banii înapoi!

Un colț al buzelor lui senzuale și pline se arcui în sus.

Helen se lăsă mai în față, pe punctul să izbucnească de furie.

– Și să nu îndrăzniți să-mi râdeți în față!

– Nici nu m-aș gândi la așa ceva. Se întinse după un cuțit în sertar. Abigail, poți să pregătești ceainicul singură?

Începu să taie pâinea.

– Da, domnule. Abigail sări să ajute.

Helen își coborî brațele și se simți un pic descumpănită.

– Vreau să mai încerc o dată. Să fiu menajeră, vreau să zic.

– Iar eu, în calitate de stăpân al casei, văd că nu am nici un cuvânt de spus în legătură cu această chestiune. Nu, nu vă atingeți de ea. Ultima remarcă era adresată lui Helen care începuse să despacheteze șunca. Trebuie să fie fiartă și va dura ore întregi.

– Ei, serios.

– Da, serios, doamnă Halifax. Se uită la ea cu ochiul lui de un căprui-deschis. Puteți să întindeți niște unt pe pâine. Desigur, îmi imaginez că sunteți capabilă să întindeți unt pe pâine?

Helen nu se mai deranjă să răspundă observației lui jignitoare, ci luă un cuțit de unt și începu să îl întindă pe pâine. El părea să se fi relaxat, dar încă nu indicase în vreun fel dacă avea să o lase să rămână acolo cu copiii ei. Helen își mușcă buza și aruncă o privire furișă spre el. Părea perfect mulțumit să felieze pâinea. Ea răsuflă ușurată. Lui îi era ușor să fie în largul lui; nu trebuia să își facă griji dacă avea un acoperiș deasupra capului în noaptea aceea.

Sir Alistair nu mai vorbi pentru o vreme, dar tăie feliile și îi dădu ei pâinea ca să întindă untul. Abigail adusese ceaiul și acum clătea ceainicul cel nou cu apă fiartă, înainte să îl umple. În curând, se așezară toți la masă cu ceai, pâine cu unt, dulceață, mere și brânză. Abia la a doua felie de pâine își dădu Helen seama cât de ciudată i-ar fi părut scena aceea oricui intra. Stăpânul castelului mânca împreună cu menajera lui și cu copiii acesteia în bucătărie.

Îl privi pe Sir Alistair și îl surprinse uitându-se la ea. Părul lung și negru acoperea fruntea și peticul de ochi și îi oferea înfățișarea unui bandit morocănos. El zâmbi – nu foarte amabil –, și Helen se alarmă deodată.

– M-am tot întrebat un lucru, doamnă Halifax, spuse cu glasul lui dogit.

Ea înghiți în sec.

– Da?

– Care anume, mai exact, era poziția dumneavoastră în casa văduvei vicontese de Vale?

„La naiba!"

– Păi, m-am ocupat de o parte a gospodăriei.

Ceea ce, tehnic vorbind, era adevărat, din moment ce Lister o așezase la propria ei casă. Desigur, avusese o menajeră plătită...

– Dar mă gândesc că nu erați menajera oficială pentru că, altfel, Lady Vale ar fi spus asta în scrisoarea sa.

Helen mai luă în grabă o înghițitură de pâine ca să se poată gândi.

Sir Alistair o privea într-un fel derutant, care o intimida destul de tare. La viața ei, fusese examinată din priviri și de alți bărbați, căci era considerată o frumusețe, și să nu recunoască lucrul acela ar fi fost doar o falsă modestie. Și, bineînțeles, ca amantă a ducelui de Lister fusese obiectul curiozității. Așa că se obișnuise să fie privită prelung de alți bărbați. Dar privirea lui Sir Alistair era diferită. Ceilalți bărbați o priviseră cu poftă sau speculativ sau cu o curiozitate grosolană, dar nu se uitaseră cu adevărat la *ea*. Priviseră ceea ce Helen reprezenta pentru ei: iubire fizică sau un premiu valoros, sau un obiect de admirație prostească. Atunci când Sir Alistair se uita la ea, ei bine, chiar se uita la *ea*. La Helen, femeia. Lucru care era destul de tulburător. Se simțea de parcă era goală în fața lui.

– Cu siguranță nu ați fost bucătăreasa, murmură el, întrerupându-i gândurile. Cred că am stabilit deja acest lucru.

Ea clătină din cap.

– Poate că erați un fel de doamnă de companie?

Ea înghiți în sec.

– Da, cred că poziția mea de acolo poate fi numită așa.

– Și totuși, nu am auzit niciodată de o doamnă de companie căreia să i se permită să-și păstreze copiii cu ea.

Helen aruncă o privire spre copii pe deasupra mesei. Jamie era pe cale să devoreze un măr, dar Abigail se uita cu îngrijorare când la Helen, când la Sir Alistair.

Helen îi oferi îngrozitorului bărbat cel mai frumos zâmbet care însoți o veste bombă.

– V-am povestit despre cei doi lachei, cele trei slujitoare și bucătăreasa pe care i-am angajat astăzi în oraș?

Doamna Halifax era cea mai uimitoare femeie, se gândi Alistair când așeză deliberat cana de ceai pe masă. Era hotărâtă să rămână la castelul Greaves, în ciuda lipsei lui de ospitalitate; să cumpere ceainice și mâncare; de fapt, să devină, din toate lucrurile posibile, tocmai menajeră; iar acum angajase o întreagă echipă de slujitori.

Pur și simplu îl lăsa fără suflare.

– Ați angajat jumătate de duzină de servitori, rosti el încet.

Sprâncenele ei se arcuiră și desenară două cute mici pe fruntea ei de obicei netedă.

– Da.

– Servitori pe care nici nu-i vreau și de care nici nu am nevoie.

– Nu cred că mai e nici o îndoială că aveți nevoie de ei, replică ea. Am avut de-a face cu domnul Wiggins. Nu pare de încredere.

– Wiggins nu este de încredere. Dar este și ieftin. Servitorii dumneavoastră se vor aștepta să fie plătiți bine, nu?

Bărbați în toată firea fugiseră din calea lui când le vorbise așa. Nu însă și ea. Doamna Halifax își ridică bărbia ușor rotunjită.

– Da.

Fascinant. Părea că nu îi este deloc frică de el.

– Și dacă nu am bani?

Frumoșii ei ochi albaștri se făcură mari. Nu îi trecuse oare niciodată prin minte gândul acela? Că un bărbat care trăia într-un castel să nu aibă slujitori pentru că nu și-i putea permite?

– Eu... nu știu, se bâlbâi ea.

– Aș avea bani ca să-mi angajez slujitori dacă aș dori. Zâmbi cu bunăvoință. Dar nu vreau.

De fapt, Alistair își imagina că putea să fie numit și bogat, dacă era să dea crezare rapoartelor pe care i le trimitea omul care se ocupa de conturile lui. Investițiile făcute înainte de plecarea în Coloniile americane merseseră foarte bine. Apoi, cartea lui care descria flora și fauna din Noua Anglie avusese un succes răsunător. Așa că, da, avea bani ca să angajeze o jumătate de duzină de slujitori – sau multe alte duzini dacă și-ar fi dorit. Cu adevărat ironic, din moment ce nu intenționase neapărat să facă avere.

– De ce să nu angajați servitori dacă v-o permiteți? Părea sincer nedumerită.

Alistair se lăsă pe speteaza vechiului scaun de bucătărie.

– De ce ar trebui să-mi cheltuiesc banii pe servitori care sunt absolut inutili pentru mine? Nu mai adăugă și servitori care cu siguranță ar fi hoinărit pe coridoare doar ca să se zgâiască la el și cicatricele lui.

– Bucătăresele nu sunt inutile, protestă Jamie.

Alistair ridică sprâncenele spre băiat. Jamie era așezat în fața lui, cu coatele pe masă și o felie de pâine cu dulceață în mâini.

– Chiar așa?

– Nu dacă știu să facă plăcintă cu carne, sublinie băiatul.

Avea pete de dulceață pe față. Urme de dulceață mai erau și pe masă, chiar în fața lui.

– Sau cremă de ouă.

Alistair schiță un zâmbet. Crema caldă de ouă proaspăt scoasă din cuptor fusese și preferata lui când fusese de-o seamă cu Jamie.

– Bucătăreasa asta poate să facă plăcintă cu carne și cremă de ouă?

– Cred că da, spuse înțepat doamna Halifax.

– Vă roooog, putem să păstrăm bucătăreasa? Ochii lui Jamie erau mari și serioși.

– Jamie! îl dojeni Abigail.

Ochii ei nu erau deloc rugători. Interesant.

– Nu cred că mama știe să facă plăcintă cu carne. Tu crezi? șopti Jamie răgușit spre sora lui. Cel puțin nu una așa cum trebuie.

Sir Alistair aruncă o privire cu coada ochiului spre doamna Halifax. Pomeții îi fuseseră cuprinși de o îmbujorare plăcută. Îmbujorare care se răspândise și spre bărbie, dispărând sub un fișiul de voal pe care și-l înfășurase în jurul gâtului și pe care îl ascunsese în corsajul ei elegant. Îi surprinse privirea, cu ochii ei mari, albaștri și puțin triști. Vederea acelor ochi, chiar mai mult decât a pielii delicate de pe gât, îi provocă o tresărire bruscă și total neplăcută de dorință.

Alistair se îndepărtă de masă și se ridică pe picioare.

– Îi voi da bucătăresei – și dumneavoastră, doamnă Halifax – o săptămână ca să mi-o dovediți. O săptămână. Dacă nu sunt convins de utilitatea unei bucătărese și a unei menajere până atunci, veți pleca. Ne-am înțeles?

Menajera lui dădu din cap și, pentru o clipă, Alistair simți o urmă de remușcare când îi zări privirea cuprinsă de teamă. Apoi buzele i se strâmbară la propria idiotenie.

– Acum, vă rog să mă iertați, doamnă, dar am treabă. Hai, Lady Grey.

Își plesni ușor coapsa, și câinele se ridică ușor în picioare. El ieși din bucătărie fără să mai arunce vreo privire înapoi.

„Afurisită femeie!" Să vină la castelul lui, să pună întrebări și să ceară și să îi ocupe timpul când el nu voia decât să fie lăsat în pace. O luă pe scările din turn și le urcă două câte două, apoi se opri și o așteptă pe Lady Grey. Urca treptele încet și cu greutate, de parcă o dureau labele. Imaginea aceea îl înfurie. De ce? De ce trebuia ca totul să se schimbe? Cerea prea mult dacă voia să fie lăsat să își scrie cărțile în liniște?

Oftă și coborî scările ca să ajungă la Lady Grey.

– Hai, fetițo.

Se aplecă și o luă cu blândețe la pieptul lui. Putea să îi simtă bătăile inimii sub mâini și tremuratul labelor. Era grea, dar Alistair o ținu în brațe cât urcă treptele din turn. Odată ajuns în turn, îngenunche și o așeză în locul ei preferat, pe covorul din fața focului.

– Nu are de ce să-ți fie rușine, șopti el când îi mângâie urechile. Ești o fetiță curajoasă și dacă ai nevoie de puțin ajutor cu scările, ei bine, mă bucur să ți-l ofer.

Lady Grey oftă și coborî capul pe covor. Alistair se ridică și se îndreptă spre fereastra turnului, cu vedere spre terenurile din spatele castelului. Se afla acolo o grădină de demult, terasată în trepte care ducea spre un râu. Dincolo, dealuri mov și verzi întâlneau linia orizontului. Grădina era năpădită de buruieni care coborau în valuri peste pereții de susținere și care acopereau cărările. Nu mai fusese îngrijită de ani întregi. Chiar de când plecase el în Colonii.

Se născuse și crescuse în acel castel. Nu își mai amintea de mama lui, care murise atunci când născuse o fetiță moartă, pe vremea când el nu avea nici trei ani. Moartea mamei ar fi putut să cufunde castelul în tristețe, dar chiar dacă fusese foarte iubită, nu se întâmplase așa. Crescuse alergând în voie pe dealuri, pescuind în râu cu tatăl lui și dezbătând istorie și filosofie cu Sophia, sora lui mai mare. Alistair zâmbi făcând o grimasă. Sophia câștiga de obicei toate controversele, nu doar pentru că era mai mare cu cinci ani, dar și pentru că dintre ei doi, ea era omul de știință mai bun.

Pe vremea aceea, se gândise la posibilitatea ca și el să se însoare. Urma să își aducă mireasa la castel și să crească o nouă generație de urmași Munroe, asemenea strămoșilor lui. Dar lucrul acela

nu se întâmplase. Fusese logodit la douăzeci și trei de ani cu o fată pe nume Sarah, dar ea murise de friguri înainte de nuntă. Suferința îl împiedicase să mai lege vreo relație timp de ani întregi și apoi, cumva, studiile deveniseră prioritatea lui. Plecase în Colonii când avea douăzeci și opt de ani și rămăsese acolo timp de trei ani înainte să revină, îmbătrânit prematur la vârsta de treizeci și unu de ani...

Iar după ce se revenise din Colonii...

Urmări linia peticului pe obraz și privi pe fereastră la moșia lui. Fusese prea târziu atunci, nu-i așa? Nu își pierduse doar un ochi, ci și sufletul. Ce rămăsese nu era potrivit pentru o companie civilizată, și Alistair o știa. Se păstrase la distanță de alți oameni ca să se apere și, poate și mai important de atât, să îi apere pe ei. Văzuse suferință, mirosise răsuflarea putredă a morții și cunoscuse sălbăticia care stătea la pândă sub vălul subțire al societății. Însuși chipul lui le amintea celorlalți de animalul primitiv care exista atât de aproape de suprafață. Și că se putea năpusti și asupra lor.

Era resemnat, mulțumit, chiar dacă nu cuprins de o veselie expansivă. Își avea studiile; avea dealurile și râul. O avea pe Lady Grey care să îi țină de urât.

Și apoi *ea* își făcuse apariția.

Nu avea nevoie de o menajeră băgăcioasă și mult prea frumoasă, care să dea buzna în casa și în viața lui. Nu avea nevoie ca ea să îi schimbe refugiul. Nu avea nevoie de dorința aceea subită care îi întărea mușchii și care îi dădea mâncărimi de enervare. Ar fi fost consternată – *revoltată* – dacă ar fi aflat ce fel de reacții fizice trezea în el.

Alistair se întoarse dezgustat de la fereastră. În curând, urma să o obosească joaca de-a menajera și va găsi un alt loc în care să se ascundă de orice – sau oricine – trebuia să fugă. Între timp, el urma să se asigure că nu îl va distrage de la studiul lui.

– Au trecut mai bine de două săptămâni, spuse Algernon Downey, duce de Lister, cu o voce seacă și controlată. Ți-am poruncit să angajezi cei mai buni oameni din Londra. De ce nu pot să găsească o femeie care călătorește singură cu doi copii?

Apăsă pe ultima silabă și îl privi fix pe Henderson, secretarul lui de mult timp, cu răceală. Se aflau în biroul lui Lister, o încăpere elegantă, proaspăt redecorată în alb, negru și roșu-închis. Era o încăpere potrivită pentru un duce și al cincilea cel mai bogat om din Anglia. Undeva în capăt, Henderson stătea pe un scaun aflat chiar în fața biroului masiv al lui Lister. Henderson era un om uscățiv, numai piele și os, cu o pereche de jumătăți de ochelari așezați pe frunte. Avea pe genunchi un caiet și un toc într-o mână tremurândă cu care lua notițe.

– Recunosc că este jalnic, Excelență, și îmi cer iertare, spuse Henderson cu un glas șoptit. Răsfoia paginile caietului de parcă avea să găsească acolo un răspuns pentru incompetența lui. Dar trebuie să ne amintim că doamna Fitzwilliam sigur a ales să se deghizeze și să îi deghizeze și pe copii. Și, la urma urmei, Anglia este o țară foarte mare.

– Sunt perfect conștient de cât de mare este Anglia, Henderson. Vreau rezultate, nu scuze.

– Desigur, Excelență.

– Resursele mele – oamenii mei, banii, relațiile – ar fi trebuit să o găsească până acum.

Henderson dădu la repezeală de câteva ori din cap.

– Bineînțeles, Excelență. Desigur, am fost în stare să îi dăm de urmă până pe drumul din nord.

Lister îl opri cu un semn din mână.

– Asta a fost acum aproape o săptămână. Poate că a fost o pistă falsă, s-a dus la vest spre Țara Galilor sau Cornwall, sau din câte știm, a luat un vapor spre Colonii. Nu. E pur și simplu inacceptabil. Dacă oamenii care au plecat după ea nu o găsesc, atunci angajează alții. Imediat.

– Desigur, Excelență. Henderson își umezi nervos buzele. Mă asigur să se întâmple pe dată. Acum, cât despre călătoria ducesei la Bath...

Henderson tot flecări despre planurile de călătorie ale soției lui Lister, dar ducele aproape că nici nu îl ascultă. Era duce de Lister de când avea șapte ani; titlul lui era vechi de secole. Făcea parte din Camera Lorzilor și deținea vaste moșii, mine și corăbii. Gentlemeni de toate rangurile îl respectau și se temeau de el.

Și totuși o femeie – nici mai mult, nici mai puțin decât fiica unui șarlatan de medic – credea că putea să îl părăsească, ba mai mult de atât, să își și ia cu ea odraslele din flori.

Inacceptabil. Toată povestea aceea era pur și simplu inacceptabilă. Lister se duse cu pași apăsați spre fereastra înaltă din biroul lui care era acoperită cu mătase în dungi albe și negre. Avea să o găsească, să îi aducă înapoi, pe ea și pe copii, iar apoi urma să o facă să înțeleagă ce idee proastă era să îl sfideze. Nici unul din cei care îl sfida nu mai apucă să se bucure de asta.

Nici măcar unul.

Capitolul 4

Când Povestitorul de adevăruri nu mai putu să mănânce, frumosul tânăr îi arătă o încăpere mare și minunat decorată și îi ură noapte bună. Acolo, soldatul nostru dormi fără să viseze, iar dimineața când se trezi își găsi gazda stând chiar lângă patul lui.

– Caut un bărbat viteaz care să îndeplinească o sarcină, îi spuse tânărul. Ești tu acela?

– Da, răspunse Povestitorul de adevăruri.

Frumosul tânăr îi zâmbi.

– Atunci vom vedea...

din *Povestitorul de adevăruri*

Doamna McCleod, noua bucătăreasă, era o femeie înaltă și aspră care nu prea vorbea, se gândi Helen în după-amiaza următoare. Pe vremuri, femeia gătise într-o casă foarte importantă din Edinburgh, dar nu îi plăcuse graba și gălăgia orașului și se retrăsese în orașul din apropriere, Glenlargo, unde fratele ei era brutar. În secret, Helen se întrebă dacă nu cumva doamna McCleod nu se plictisise și de viața tihnită din Glenlargo și de brutăria fratelui ei din moment ce acceptase destul de repede postul de bucătăreasă pe care i-l oferise.

– Sper că bucătăria vă este pe plac, spuse ea și răsuci șorțul între mâini.

Bucătăreasa avea aproape înălțimea unui bărbat, iar chipul îi era lat și lipsit de expresie. Era complet lipsită de expresii, dar mâinile ei mari și înroșite se mișcau cu ușurință și rapiditate când învârtea aluatul pe masa din bucătărie.

– Vatra are nevoie de o curățare.

– A, da.

Helen se uită cu nervozitate spre șemineul imens. Se trezise în zorii zilei, frecase prin bucătărie cât de bine putuse ca să o pregătească pentru bucătăreasă, dar nu avusese timp să mai curețe și vatra. Spatele o durea îngrozitor, iar mâinile îi erau jupuite de la apa fierbinte și săpunul aspru de leșie.

– O voi pune pe una din fete să facă și acest lucru, da?

Doamna McCleod puse cu dibăcie aluatul într-o tavă de plăcinte și începu să aranjeze marginile.

Helen înghiți în sec.

– Ei bine, mai am alte lucruri de făcut. Mă întorc într-o oră ca să văd ce mai faceți, bine?

Bucătăreasa ridică din umeri. Aranja legumele și bucățile de carne în plăcintă.

Helen clătină din cap, doar ca să dea impresia că știa ce făcea și se îndreptă spre coridor. Ajunsă acolo, scoase un carnețel și un creion micuț. Fuseseră primele lucruri pe care le cumpărase din Glenlargo în urmă cu o zi. Deschise carnețelul, îl răsfoi până la pagina a treia și scrise: „de curățat vatra". Acea notiță venea la capătul unei liste care devenea destul de lungă și care includea, printre altele, lucruri precum aerisitul bibliotecii, curățarea iederii de la fereastra din salonul de zi, lustruirea podelei din coridor și găsirea de argintărie de calitate.

Helen puse la loc carnețelul și creionul, își netezi părul și își văzu de drum spre sufragerie. Aceea, hotărâse ea, avea să fie prima încăpere complet aranjată din castel. Astfel, Sir Bestie putea să se bucure cum se cuvenea de cina gătită pentru seara aceea și, mai important de-atât, avea să își dea seama cât de utilă era o menajeră. Nu îl văzuse deloc pe stăpânul castelului în dimineața aceea. Când îi dusese micul dejun în camera din turn, urlase

dinăuntru să i-l lase afară. Helen spera din inimă că nu avea să rămână îmbufnat în turnul lui pentru ca, mai apoi, să îi dea afară pe toți din castel chiar în seara aceea dintr-un simplu acces de furie. Era cu atât mai important ca măcar sufrageria să fie curățată.

Dar, când Helen coti și ajunse în sufragerie, priveliștea de care se loviră ochii ei era pur și simplu un dezastru. Una din slujnice țipa și își acoperea capul cu șorțul. Cealaltă flutura o mătură în timp ce urmărea o pasăre prin încăpere. Jamie și Abigail o ajutau pe fata cu mătura, iar cei doi lachei – flăcăi tineri din sat – erau pe burtă de râs.

Pentru o clipă, Helen rămase cu gura căscată de groază. *De ce?* De ce trebuia ca până și cel mai mic lucru să fie atât de greu de făcut? Apoi, se scutură ca să își vină în fire. Un spate care o durea, niște slujitori dificili, un castel murdar, pur și simplu nu conta. *Ea* era responsabila acolo. Dacă ea nu putea să pună lucrurile în ordine, nimeni altcineva nu reușea. Și dacă nu putea să facă ordine, atunci Sir Alistair avea să îi alunge, pe ea și pe copii, la finele săptămânii. Atât de simplu era totul. Se grăbi spre ferestrele aliniate pe peretele din capătul sufrageriei. Erau făcute din ochiuri de geam învechite și majoritatea erau fixe, dar găsi unul cu zăvor și îl deschise.

– Alung-o pe aici, o îndemnă ea pe slujitoarea cu mătura.

Fata, o roșcată robustă care era în mod evident mai cu capul pe umeri, o ascultă și, după câteva minute nebunești, pasărea își regăsi libertatea.

Helen închise la loc geamul și îl prinse cu zăvorul.

– Ei bine, gata. Se întoarse spre oamenii ei și trase adânc aer în piept. Ce s-a întâmplat?

– A ieșit din șemineu! exclamă Jamie. Era atât de entuziasmat că părul i se ridicase vâlvoi și fața îi era cam roșie. Nellie făcea curat în el – arătă spre slujitoarea care își scotea șorțul de pe față – și pasărea s-a prăbușit cu o grămadă de funingine.

O movilă măricică de funingine și ceva ce părea să fi fost cuibul unei păsări tronau în vatră.

– Mi-a dat o sperietură soră cu moartea, doamnă, adăugă Nellie.

– Și apoi ai rămas acolo și ai urlat ca o piază rea când a zburat prin cameră.

Roșcata avea mătura sprijinită asemenea unei muschete pe unul din umeri și cealaltă mână în șold.

– O, Meg Campbell, acum ai de gând să-mi ții morală că tu știi cum să gonești o pasăre cu o mătură? i-o întoarse Nellie.

Slujnicele începură să se certe, iar lacheii izbucniră în hohote de râs.

Helen simți cum o durere de cap stătea să izbucnească.

– Gata!

Zarva iscată de voci se stinse și toți ochii se întoarseră spre ea.

– Tu – Helen arătă spre lacheul cel mai înalt – du-te în bucătărie și curăță vatra.

– Dar asta-i treabă de slujnică, se împotrivi băiatul.

– Ei, astăzi o faci tu, îi spuse Helen. Și să te asiguri că este curățat și frecat bine.

– Of, gemu lacheul cel înalt, dar plecă din cameră.

Helen se întoarse la slujitorii rămași acolo.

– Meg, hai să mă ajuți să lustruiesc masa din salon. Voi doi – făcu un semn spre cealaltă slujitoare și lacheul mai scund – terminați de curățat șemineul. Trebuie să fie curat dacă vrem să aprindem focul în seara asta și să nu dăm foc camerei.

Munciră toată după-amiaza, curățară, măturară, lustruiră și chiar duseră covoarele și draperiile afară ca să le scuture în vânt. Până la ora șase, sufrageria era curată lună și focul trosnea în șemineu, chiar dacă mai scotea puțin fum.

Helen privi în jur, cu o mână masându-și șalele dureroase. Ce treabă extraordinară! Nu avea să mai ia niciodată ca pe un dat munca unei menajere. În același timp, nu putu să-și rețină zâmbetul care i se răspândi pe întregul chip. Se zbătuse să facă toată treaba și reușise! Le mulțumi slujitoarelor și celor doi lachei destul de istoviți și îi trimise în bucătărie pentru o binemeritată cană cu ceai.

– Ce să facem acum, mamă? întrebă Abigail.

Copiii munciseră exemplar toată după-amiaza. Până și Jamie ajutase la ștergerea ferestrelor. Helen le zâmbi.

– Acum mergem să ne spălăm ca să îl întâmpinăm cum se cuvine pe Sir Alistair atunci când coboară la cină.

– Și mâncăm în sufragerie cu el! exclamă Jamie.

Helen simți un junghi.

– Nu, dragule, vom lua o minunată cină în bucătărie.

– Dar de ce? întrebă Jamie.

– Pentru că mama este menajeră și nu se cuvine să mâncăm cu Sir Alistair, spuse Abigail. Suntem servitori acum. Noi mâncăm în bucătărie.

Helen dădu din cap.

– Așa este. Dar plăcinta cu carne va fi la fel de bună și la bucătărie, nu crezi? Acum, hai să ne aranjăm, bine?

După patruzeci și cinci de minute, când Helen și copiii reveniseră în jos pe scări, Sir Alistair nu era de găsit pe nicăieri.

– Cred că e tot în turn, spuse Abigail și se încruntă spre tavanul de deasupra lor, de parcă putea să îl vadă pe stăpânul castelului la etajul superior. Poate că și doarme acolo.

Atât Helen, cât și Jamie se uitară din instinct la tavan. Doamna McCleod le spusese că plănuia să servească masa de seară la ora șapte. Dacă Sir Bestie nu apărea în curând, cina avea să se răcească și, mai important de atât, putea să o jignească pe singura bucătăreasă calificată din regiune.

Acela fu argumentul care o făcu pe Helen să ia o hotărâre. Se întoarse spre copii.

– Dragilor, de ce nu mergeți voi în bucătărie ca să vedeți dacă una dintre fete poate să pună la făcut ceaiul?

Abigail o privi.

– Dar tu ce vei face, mama?

Helen își îndreptă noul șorț.

– Mă duc să îl scot pe Sir Alistair din vizuina lui.

Bătaia în ușa turnului se auzi chiar în clipa în care Alistair aprindea lumânările. Lumina slăbea, și el era pe cale să transcrie observațiile lui despre bursuci. Aceea era următoarea lui lucrare măreață: o listă cuprinzătoare a florei și faunei din Scoția, Anglia și Țara Galilor. Era un proiect imens, unul despre care simțea, fără infatuare, că urma să îl plaseze în rândul celor mai mari oameni

de știință ai epocii lui. Și în ziua aceea fusese în stare să scrie pentru prima dată în ultimele săptămâni – luni, dacă era să fie sincer. Își începuse cu înflăcărare studiul în urmă cu trei ani, dar în ultimul an sau mai bine, studiul își încetinise ritmul și devenise șovăielnic. Fusese cuprins de un fel de letargie care făcuse ca scrisul să devină foarte dificil. Într-adevăr, în ultimele săptămâni, abia dacă mai avansase vreun pic.

În ziua aceea însă, se trezise știind exact ce anume să scrie în manuscrisul lui. Era ca și cum vreun zeu nevăzut îi suflase în plămâni un aer care îl dezmorțise. Își petrecuse ziua scriind și făcând concentrat schițe, reușind să facă mai mult într-o zi decât în luni întregi.

Așa că, atunci când bătaia în ușă îi întrerupse munca, nu fu deloc mulțumit.

– Da? mormăi el spre ușă. Era încuiată pentru ca o anumită femeie să nu dea buzna acolo după bunul-plac.

– Cina dumneavoastră e gata, îi răspunse ea.

– Atunci, aduceți-mi-o aici, răspunse el absent.

Să schițezi nasul unui bursuc putea să fie destul de greu.

Urmă un scurt moment de liniște și se gândi pentru o clipă că ea plecase. Apoi zgudui clanța.

– Sir Alistair, cina dumneavoastră este servită pe masa din sufragerie.

– Aiurea, i-o întoarse el. Am văzut sufrageria. N-a mai fost folosită de mai aproape un deceniu și este murdară. Nu poate să mănânce acolo vreun om și vreun animal.

– Mi-am petrecut întreaga zi făcând curat.

Cuvintele ei îl făcură să se oprească și să privească bănuitor spre ușa turnului. Chiar își petrecuse întreaga zi frecând sufrageria? Dacă era așa, trebuie să fi fost o treabă herculeană. Pentru un moment, simți o urmă de vinovăție.

Apoi își reveni în fire.

– Dacă spusele dumneavoastră sunt adevărate, doamnă Halifax, și eu chiar am o sufragerie proaspăt curățată, vă mulțumesc. Sunt convins că la un moment dat chiar am s-o folosesc. Dar nu astă-seară. Plecați de-aici!

Tăcerea dură atât de mult de această dată că Alistair fu convins că femeia plecase. Reveni la schița bursucului și lucra la petele din jurul ochilor când un *trosc!* tare scutură ușa din țâțâni. Alistair își ridică brusc capul și creionul rupse foaia.

Privi încruntat spre schița distrusă.

– Sir Alistair. Vocea doamnei Halifax se auzi prin ușă și suna de parcă scrâșnea din dinți. Ori ieșiți afară de îndată și veniți să mâncați în sufrageria pe care eu și ceilalți slujitori am curățat-o toată ziua minunata cină pe care doamna McCleod s-a chinuit toată ziua să o pregătească, ori le poruncesc celor doi lachei să dărâme ușa.

Alistair ridică din sprâncene.

– Am curățat și lustruit, am scuturat și măturat toată ziua, continuă doamna Halifax.

Alistair puse creionul pe masă, se ridică din scaun și se apropie de ușă.

– Și cred că ar fi pur și simplu politicos să... spunea ea când el deschise ușa. Doamna Halifax se opri, cu gura căscată, și își ridică privirea spre el.

Alistair zâmbi și își sprijini umărul de tocul ușii.

– Bună seara, doamnă Halifax.

Ea începu să se dea înapoi cu un pas, dar se opri la timp, chiar dacă ochii ei albaștri și mari îl priveau prudent.

– Bună seara, Sir Alistair.

Se aplecă spre menajera lui de parcă ea ar fi vrut să fugă.

– Înțeleg că sunt așteptat jos la cină.

Ea își strânse mâinile în pumni, dar rămase neclintită.

– Da.

– Atunci voi fi încântat să iau cina cu dumneavoastră.

Ea făcu ochii mici.

– Nu puteți să luați cina cu mine. Sunt menajera dumneavoastră.

Alistair ridică din umeri și își lovi ușor coapsa pentru Lady Grey.

– Am luat cina ieri cu dumneavoastră.

– Dar a fost în bucătărie!

– Se cuvine să mănânc cu dumneavoastră în bucătărie, dar nu în sufragerie? Logica dumneavoastră îmi scapă, doamnă Halifax.

– Nu cred că...

Lady Grey trecu pe lângă ei și începu să coboare scările. Alistair îi făcu semn menajerei să i-o ia înainte.

– Și mă aștept ca și copiii dumneavoastră să ni se alăture.

– Abigail și Jamie? întrebă ea de parcă ar mai fi avut și alte odrasle care hoinăreau pe-acolo.

– Da.

Îi era inferioară în rang, dar îi aruncă peste umăr o privire care afirma cert că avea impresia că Alistair înnebunise. Și poate chiar înnebunise. Copiii nu luau niciodată cina cu adulții, cel puțin nu în cercul lui social.

Frumoasa lui menajeră continua să se împotrivească atunci când ajunseră în holul din fața sufrageriei, chiar dacă Alistair era destul de convins că renunțase deja la ideea de a cina în bucătărie. Obiecțiile ei deveniseră simplă încăpățânare.

El le făcu un semn din cap copiilor atunci când îi zări zburdând prin coridor.

– Intrăm?

Jamie alergă bucuros spre sufragerie, dar Abigail se încruntă și privi spre mama ei pentru a ști ce să facă.

Doamna Halifax țuguie buzele, arătând grozav de respingătoare pentru o femeie atât de frumoasă.

– O să mâncăm cu Sir Alistair în seara asta. Dar va fi singura dată.

Alistair o luă hotărât de braț și o conduse spre sufragerie.

– Ba dimpotrivă, mă aștept ca dumneavoastră și copiii să cinați cu mine în fiecare seară atâta vreme cât rămâneți la castelul Greaves.

– Uraaaaa! strigă băiatul. Își găsise deja un loc la masă.

– Nu se poate! sâsâi doamna Halifax.

– E castelul meu, doamnă. Permiteți-mi să vă reamintesc că aici fac ce vreau eu.

– Dar ceilalți slujitori vor crede că... vor crede că...

El coborî privirea spre ea. Ochii ei de albastrul clopoțeilor erau mari și plini de rugăminți și poate că ar fi trebuit să îi fie milă de ea. Dar nu îi era.

– Ce vor crede?

– Că sunt amanta dumneavoastră.

Buzele ei roșii erau întredeschise, părul aranjat și auriu, pielea gâtului și pieptului atât de albă și de pură că parcă era făcută din aripi de porumbel.

Ironia era suficient de mare cât să-l ucidă. Își arcui buzele.

– Doamnă, nu-mi pasă ce cred alții despre mine sau despre oricine altcineva. Mă gândeam că e evident până acum. Puteți fie să părăsiți castelul meu chiar în noaptea asta, fie să rămâneți și cinați cu mine astă-seară și în fiecare seară de acum încolo. Alegerea este doar a dumneavoastră.

Alistair trase scaunul ei cu o bufnitură și se uită să vadă dacă îngrijorarea pentru propria ei reputație avea, într-un final, să o facă să plece.

Ea trase adânc aer în piept, și pieptul ei gingaș se umflă deasupra decolteului pătrat al rochiei. Renunțase la fișiu în seara aceea, și Alistair blestema absența lui. Întinderi de piele catifelată erau dezvăluite de absența mătăsii. Putea să își simtă sângele clocotind prin vene și zvâcnind puternic în cea mai pământească parte a lui.

– Rămân.

Luă loc pe scaunul pe care el îl ținea. Alistair îl împinse cu delicatețe spre ea și se aplecă deasupra capului ei auriu.

– Sunt copleșit de bucurie.

Un nesuferit, un nesuferit de bărbat!

Helen se încruntă pe sub gene când îl privi pe Sir Alistair ocolind masa și luând loc. Nu își făcea griji pentru societate sau pentru consecințele nerespectării normelor sociale și, drept urmare, părea că o pusese într-o postură de neconceput din pur capriciu! Inspiră adânc și îi făcu un semn lui Tom, cel mai înalt dintre cei doi lachei. Acesta rămăsese în picioare într-un colț și se uitase cu gura căscată la spectacolul lor în tot răstimpul acela.

– Aduceți porțiile de mâncare și tacâmurile pentru mine și pentru copii, îi porunci ea.

Tom ieși în grabă din încăpere.

– Doamna McCleod a făcut plăcintă cu carne, îi destăinui Jamie lui Sir Alistair.

– Chiar așa? îi răspunse Sir Bestie fiului ei, cu o asemenea gravitate că parcă vorbea cu un episcop.

Helen privi încruntată la masa lustruită din fața ei. Lister nu fusese interesat de nimic din ce spusese vreodată Jamie sau Abigail.

– Da, și miroase mi-nu-nat.

Jamie silabisi ultimul cuvânt ca să accentueze lucrul savuros care îi aștepta. Chiar dacă lucrase toată după-amiaza, Jamie deborda de energie. Helen nu putu să nu îi zâmbească, deși își făcea griji că epuizarea lui aștepta pur și simplu ora de culcare. Se întâmplase de mai multe ori, în călătoria spre nord, ca Jamie să se prăbușească de oboseală la finele zilei. Și devenea destul de obositor să fie pus la culcare. Nu avea să le mai ia vreodată ca pe un dat nici pe dădace.

Sir Alistair stătea în capul mesei dreptunghiulare, după cum se cuvenea. Jamie era așezat în dreapta lui, Abigail la stânga, iar Helen la celălalt capăt, cât putea de departe de stăpânul castelului. Fața lui Jamie abia de ajungea la masă.

Dacă aveau să repete scena în fiecare seară, Helen trebuia să găsească ceva ca să îl facă să stea mai sus.

– Mama a spus că nu trebuie să mâncăm cu dumneavoastră.

Ochii albaștri ai lui Abigail erau întunecați de îngrijorare.

– Ah, dar acesta este castelul meu, și eu stabilesc regulile în el, îi răspunse Sir Alistair. Iar eu vreau ca tu, fratele tău și minunata voastră mamă să luați cina cu mine. Nu e pe placul tău?

Abigail se încruntă ușor înainte să răspundă.

– Ba da. Îmi place să mănânc în sufragerie. Am lustruit masa și am bătut covorul azi. Nici nu vă imaginați norul de praf care a ieșit din el. Nellie, slujitoarea, a tușit așa de tare că am crezut că se sufocă.

– Și era o pasăre în horn! spuse Jamie.

Sir Alistair privi spre șemineu. Era înconjurat de piatră veche sculptată cu o poliță din lemn pictat.

– Ce culoare era pasărea?

– Era neagră, dar avea burtica deschisă la culoare și zbura iute tare, răspunse Jamie.

Sir Alistair dădu din cap când Tom se întoarse cu mai multe farfurii și tacâmuri.

– Probabil o rândunică. Uneori își fac cuiburile prin hornuri.

Meg și Nellie dădură buzna cu niște tăvi de mâncare în mâini. Meg aruncă priviri repezite și curioase câtă vreme aranjă mâncarea, iar Nellie rămase gură cască la chipul plini de cicatrici al lui Sir Alistair până când Helen o surprinse și se încruntă la ea. Atunci Nellie lăsă capul în jos și se duse să își vadă de treabă. Lângă plăcinta cu carne se mai aflau mazăre, morcovi, pâine proaspătă și fructe confiate. Pentru o clipă, cât se retraseră slujitoarele, încăperea fu cufundată în liniște.

Sir Alistair se uită la masă. Felurile de mâncare erau aburinde și paharele străluceau în lumina lumânărilor. Își ridică paharul de vin și făcu un semn din cap spre ea.

– Vă felicit, doamnă. Ați făcut un ospăț din nimica toată și ați reușit să mai și curățați sufrageria. Aș fi crezut că e imposibil dacă nu vedeam rezultatele cu ochii mei.

Helen se trezi zâmbind prostește. Dintr-un motiv oarecare, cuvintele lui o încântară mai mult decât complimentele artificiale și pompoase ce îi fuseseră adresate prin saloanele din Londra.

O privi pe deasupra marginii paharului când bău, iar Helen nu știu unde să se uite.

– De ce? întrebă Jamie.

Privirea lui Sir Alistair se întoarse spre fiul, ei și Helen trase adânc aer în piept, dorindu-și să fi avut un evantai.

– De ce ce? întrebă stăpânul castelului.

– De ce rândunicile își fac uneori cuibul în hornurile caselor? întrebă Jamie.

– Asta este o prostie de întrebare, declară Abigail.

– Ei, dar nici o întrebare nu este o prostie pentru un biolog, spuse Sir Alistair și, pentru o secundă, Abigail păru distrusă.

Helen deschise gura ca să își apere copilul.

Apoi, Sir Alistair zâmbi spre Abigail. Nu fu decât o arcuire ușoară în colțul gurii, dar fetița se relaxă și Helen închise gura.

– De ce și-ar face o rândunică cuibul într-un horn? întrebă Sir Alistair. De ce acolo și nu altundeva?

– Vrea să fugă de pisică? ghici Abigail.

– O încălzește focul? spuse Jamie.

– Dar în coșul ăla nu s-a mai făcut foc de ani întregi, se împotrivi Abigail.

– Atunci nu știu de ce.

Jamie lăsă deoparte întrebarea și, în schimb, își înfipse furculița într-o bucată de plăcintă cu carne.

Dar Abigail rămase încruntată.

– De ce și-ar face rândunica un cuib într-un horn? Pare un lucru prostesc – și mai e și murdar.

– E bună ideea ta că vrea să își crească puii într-un loc în care să nu poată pisica să ajungă la ei, spuse Sir Alistair. Poate că o rândunică își face cuibul și acolo unde nu și-l mai fac alte păsări.

Abigail se uită intens la Sir Alistair.

– Nu înțeleg.

– Păsările – și animalele – trebuie să mănânce și să bea la fel ca noi. Trebuie să aibă un loc unde să trăiască și să crească. Dar dacă o altă pasăre, mai ales una din aceeași specie, este prin apropiere, acea pasăre ar putea să vrea să se lupte pe locul acela. Pasărea își păzește propria moșie.

– Dar unor păsări le place să trăiască împreună, spuse Abigail. Sprâncenele ei erau împreunate cu încăpățânare. Rândunicile stau mereu în stol și ciugulesc de pe jos.

– Mereu? Sir Alistair își unse cu unt o felie de pâine. Dar trăiesc și în același cuib împreună?

Abigail șovăi.

– Nu știu. N-am văzut niciodată un cuib de rândunică.

– Niciodată?

Sir Alistair îi aruncă o privire lui Helen, cu sprâncenele ușor ridicate. Ea ridică din umeri. Trăiseră mereu în Londra. Păsările din oraș sigur cuibăreau pe undeva, dar nu își amintea să le fi văzut.

– Ah! Atunci trebuie să-ți arăt câteva cuiburi.

– Ei na! exclamă Jamie – cu gura plină, din păcate.

Sir Alistair înclină capul înspre băiat și ochiul lui străluci.

– Rândunicile își construiesc singure cuiburile, dar cam ai dreptate, fetițo. Unele păsări și animale se adună împreună și chiar își cresc puii în grup. De exemplu, îmi scriu acum observațiile despre bursuci, și lor le place să trăiască împreună într-un șir de vizuini care se numește *galerie*.

– Puteți să ne arătați și un bursuc? întrebă Jamie.

– Sunt destul de sfioși, spuse Sir Alistair și își tăie o felie de plăcintă cu carne. Dar pot să vă arăt o galerie pe aici, prin apropiere, dacă vreți.

Jamie avea gura plină cu mazăre, dar încuviință entuziasmat din cap ca să arate că i-ar fi plăcut să meargă la galeria bursucului.

– Asta faceți sus în turn? întrebă Helen. Scrieți despre bursuci?

El o privi.

– Da, printre altele. Scriu o carte despre animalele, păsările și florile din Scoția și Anglia. Sunt biolog. Lady Vale nu v-a spus asta înainte de a vă trimite la mine?

Helen scutură din cap și îi evită privirea. Adevărul era că Lady Vale nu avusese prea mult timp să îi povestească mare lucru. Când Helen ajunsese la Melisande, fugea de Lister și îi era teamă că fusese urmărită. Melisande i-l sugerase pe Sir Alistair pentru că trăia în Scoția – foarte departe de Londra –, și Helen acceptase cu repeziciune ideea. Era disperată.

– Ați scris multe cărți? Se simțea prost că nu se gândise la ce anume putea să facă el închis în biroul lui dezordonat.

– Doar una. El sorbi din vin și o privi. *Un scurt concis asupra florei și faunei din Noua Anglie*.

– Dar am auzit de ea. Helen ridică surprinsă privirea spre el. Este foarte la modă în Londra. Chiar am văzut cum două doamne elegante aproape s-au luat la bătaie pe ultimul exemplar care îi rămăsese unui librar de pe Bond Street. Se consideră că este absolut necesară pentru o bibliotecă desăvârșită. Dumneavoastră ați scris-o?

El își înclină ironic capul.

– Mărturisesc.

Helen se simți ciudat. Cartea în cauză era foarte elegantă, un volum de mari dimensiuni, plin cu ilustrații colorate de mână. Nu și-ar fi imaginat nici în o mie de ani că Sir Alistair ar fi putut să scrie ceva atât de frumos.

– Ați făcut și ilustrațiile din carte?

– Într-un fel – gravurile se bazează pe schițele mele, spuse el.

– Este minunat, zise Helen cu sinceritate.

Sir Alistair ridică paharul, dar nu comentă nimic și o fixă cu ochiul lui.

– Vreau să văd cartea, spuse Jamie.

Abigail se oprise din mâncat. Nu reluă rugămintea lui Jamie, dar era destul de evident că era și ea curioasă. Sir Alistair înclină capul.

– Cred că trebuie să mai fie vreun exemplar pe undeva prin bibliotecă. Să mergem să o căutăm?

– Uraaaaaa! strigă din nou Jamie, după ce, din fericire, înghițise mâncarea din gură.

Sir Alistair privi de partea cealaltă a mesei, spre Helen, și arcui spre ea sprânceana de deasupra ochiului cu petic. Semăna foarte mult cu o provocare.

Alistair se ridică de la proaspăt lustruita lui masă și o ocoli ca să o ajute și pe doamna Halifax. Ea ridică privirea spre el, neîncrezătoare în amabilitatea lui, așa că el îi întinse brațul doar ca să o buimăcească și mai tare.

Își așeză atent degetele pe manșeta lui, de parcă atingea un ceainic fierbinte.

– Nu vrem să vă răpim din timp. Știu că sunteți ocupat.

El își înclină capul ca să o vadă mai bine. Nu avea să scape atât de ușor.

– Din păcate, nu am nici o problemă urgentă în clipa aceasta, doamnă. Luați o lumânare.

Ea nu îi răspunse, ci pur și simplu încuviință din cap, chiar dacă o mică încruntătură îi arcui gura. Ridică una din lumânările de pe un dulap. Alistair o conduse spre bibliotecă, iar copiii îi urmară îndeaproape. Era perfect conștient de degetele ușor apăsate pe brațul lui și de căldura ei în vreme ce mergea alături de el. Femeile,

mai ales cele frumoase, nu se aventurau prea des atât de aproape de el. Putea să simtă mirosul săpunului cu care își spălase părul – o adiere ușoară de lămâie.

– Iată-ne aici, spuse el când ajunseră la ușa bibliotecii.

O deschise și intră. Doamna Halifax se despărți imediat de el, deloc surprinzător de altfel, dar Alistair resimți imediat depărtarea. Ce imbecilitate sentimentală. Trebuia să se fi obișnuit deja cu femeile care fugeau de el. Nu spuse nimic, dar luă lumânarea de la ea și începu să le aprindă pe cele aflate în încăpere.

Aceea fusese biblioteca tatălui și a bunicului său. Spre deosebire de multe biblioteci din casele mari, aceea chiar era folosită, iar cărțile citite și răscitite. Era o cameră dreptunghiulară, iar unul dintre pereții exteriori avea cele mai înalte ferestre din castel. Ferestrele erau ascunse în spatele unor draperii lungi și prăfuite care nu mai fuseseră deschise de ani întregi. Toate, cu excepția celei care căzuse și care lăsa să intre în încăpere, pentru Lady Grey, razele soarelui de la amiază. Ceilalți pereți erau acoperiți, din podea până în tavan, de rafturi cu cărți, fiecare plin până la refuz cu volume. Într-un capăt al încăperii se afla șemineul. Două scaune decrepite și o măsuță erau amplasate în fața lui.

Sir Alistair termină de aprins lumânările și se întoarse. Copiii și doamna Halifax erau încă strânși lângă ușă. Colțul gurii i se arcui în sus.

– Intrați. Știu că nu e la fel de minunat de curat ca în sufragerie, dar nu cred că o să vi se întâmple ceva.

Doamna Halifax mormăi ceva în barbă și se uită încruntată la unul dintre scaunele de lângă șemineu. Era aplecat într-o parte, avea un picior rupt și se sprijinea pe două cărți. Abigail își trecu degetul pe unul dintre rafturi și examină praful strâns pe vârful degetului.

Dar Jamie alergă spre globul pământesc și se uită atent la el.

– Nu văd Anglia.

Globul erau aproape complet înnegrit de praf.

– Ah. Sir Alistair își scoase batista și șterse globul. Gata. Acum se vede Anglia și la fel și Scoția. Aici suntem noi. Indică nordul coastei Firth of Forth.

Jamie privi chiorâș spre globul pământesc, apoi ridică privirea.

– Unde este cartea dumneavoastră?

Alistair se uită încruntat prin bibliotecă. Nu mai avusese ocazia să se uite la propria lui lucrare de ceva vreme.

– Acolo, cred.

Îl îndrumă spre un colț în care erau îngrămădite pe podea mai multe volume foarte mari.

– Astea ar trebui puse pe un raft, murmură doamna Halifax. Nu pot să cred că vă țineți propria carte pe jos.

Alistair mormăi, apoi se apucă să scotocească în grămada de cărți.

– A, iat-o.

Puse cartea la loc pe podea și o deschise. Jamie se aruncă imediat pe burtă ca să cerceteze atent și îndeaproape paginile, iar Abigail se așeză lângă el ca să se uite și ea.

– Trebuie să fi petrecut mulți ani în Noua Anglie. Doamna Halifax rămase în picioare lângă copii și privea cartea pe deasupra lor.

– Atenție când dai paginile, Jamie.

Alistair se îndreptă spre ea.

– Trei ani.

Ea îl privi, cu ochii ei albaștri și uimitor de scânteietori în încăperea luminată de flacăra lumânărilor.

– Poftim?

– Trei ani. Își drese glasul. Am petrecut trei ani în Noua Anglie ca să strâng informațiile din carte.

– E foarte mult timp. Războiul nu v-a întrerupt studiul?

– Ba dimpotrivă. În tot acel răstimp, am făcut parte din regimentele armatei Maiestății Sale.

– Dar nu a fost periculos? Sprâncenele îi erau unite într-o linie de îngrijorare.

Pentru el.

El își întoarse privirea. Ochii ei erau mult prea frumoși pentru încăperea aceea murdară, iar el regreta impulsul de a-i fi adus acolo, pe ea și pe copiii ei. De ce să se deschisă așa, să îi lase să îi vadă viața, trecutul? Era o greșeală.

– Sir Alistair?

Nu știa ce să spună. Da, fusese periculos – atât de periculos că lăsase în urma lui, în pădurile Americii de Nord, un ochi, două degete și propria mândrie –, dar nu putea să i-o spună. Nu făcea decât simplă conversație. Fu scutit de un răspuns de către Jamie, care ridică brusc privirea din carte.

– Unde este Lady Grey?

Ogarul nu îi urmase în bibliotecă. Alistair ridică din umeri.

– Poate doarme lângă șemineu în sufragerie.

– Dar are să-i fie dor de noi, spuse Jamie. Mă duc să o iau.

Și sări în picioare înainte să poată să-i spună cineva ceva, ieșind în goană din încăpere.

– Jamie! strigă Abigail. Jamie, nu fugi! Și se făcu și ea nevăzută.

– Îmi pare rău, spuse doamna Halifax.

El se încruntă surprins la ea.

– Pentru?

– Uneori pot fi cam sălbatici.

Alistair ridică din umeri. Nu era obișnuit cu copiii, dar era destul de interesant să îi aibă pe aceia prin preajmă.

– Eu... începu ea, dar fu întreruptă de un sigur țipăt strident.

Alistair dădu buzna pe ușă fără să o mai aștepte pe doamna Halifax. Alergă pe coridor. Țipătul nu se repetă, dar era sigur că venise din sufragerie. Poate că Abigail văzuse un păianjen. Dar când coti spre ușa sufrageriei, știu că era ceva complet diferit.

Lady Grey era întinsă lângă foc după cum își imaginase, Jamie era îngenuncheat peste ea și o lovea ușor și frenetic într-o parte, iar Abigail era încremenită și palidă, apăsându-și gura cu mâinile.

Nu.

El se îndreptă încet spre șemineu, urmat de doamna Halifax. Abigail se uită pur și simplu la el, cu lacrimi tăcute curgându-i pe obraji.

Dar Jamie ridică privirea când Alistair se apropie.

– E rănită! Lady Grey e rănită. Trebuie să o ajutați.

Alistair îngenunche lângă ogarul bătrân și își puse palma pe trupul ei. Începea să se răcească. Trebuia să se fi întâmplat

când dormea, în vreme ce ei luaseră cina, când îi arătase biblioteca doamnei Halifax, fără să-și fi dat în vreun fel seama. Își drese glasul.

– Nu pot să fac nimic.

– Ba da! strigă băiatul. Fața îi era roșie, lacrimile îi scânteiau în ochi. Ba da! Trebuie!

– Jamie, murmură doamna Halifax. Încercă să îl prindă de braț pe fiul ei, dar acesta își smuci mâna și se aruncă deasupra câinelui.

Abigail ieși în fugă din cameră.

Alistair puse cu blândețe mâna pe creștetul copilului. Căpșorul tremura sub palma lui, în timp ce băiețelul plângea. Lady Grey fusese un cadou primit de la Sophia în urmă cu mulți, mulți ani, înainte de plecarea lui în Colonii. Nu o luase cu el; era atât de mică atunci și se temuse că lunga călătorie pe mare s-ar fi dovedit prea grea pentru ea. Dar Lady Grey îl întâmpinase atunci când revenise acasă, distrus și cu o viață care nu mai era ce se așteptase să fie. Alergase spre el pe drum ca să îl întâmpine, își ținuse labele pe umerii lui când îi scărpinase urechile și îi zâmbise, cu limba atârnând. Îi mersese alături când rătăcise pe câmpuri, stătuse lângă foc cât își scrisese cartea. Își freca botul în mâna lui atunci când se trezea în toiul nopții, ud de sudoare din cauza îngrozitoarelor coșmaruri. Alistair înghiți cu greu.

– Ce câine bun, îi șopti el răgușit. Ce fetiță cuminte.

O mângâie și simți blana aspră care se răcea.

– Ajutați-o! insistă Jamie și lovi mâna care îi atingea capul. *Ajutați-o!*

– Nu pot, spuse Alistair sufocându-se. A murit.

Capitolul 5

Frumosul tânăr îl conduse pe Povestitorul de adevăruri prin curtea castelului. Acolo se afla o străveche grădină ornamentală, formată din arbuști de tisă și decorată cu statui de cavaleri

și războinici. Într-un colț, se afla o colivie micuță cu rândunici, păsările bătând deznădăjduit cu aripile de bare. În centrul grădinii se afla o cușcă mare de fier. Paie murdare erau împrăștiate înăuntru, iar undeva în spatele ei se ghemuia o creatură uriașă. Era de un negru șters, cu solzi ce putrezeau și un păr sârmos. Era înaltă de peste doi metri și avea niște coarne uriașe care se curbau în jos spre umerii puternici. Ochii creaturii erau galbeni și înroșiți. La vederea tânărului, sări la bare și mârâi cu gura plină de colți.

Frumosul tânăr schiță pur și simplu un zâmbet și se întoarse spre Povestitorul de adevăruri.

– Acum îți este frică?

– Nu, spuse Povestitorul de adevăruri.

Gazda lui râse.

– Atunci ai să stai de strajă lângă acest monstru...

din *Povestitorul de adevăruri*

Făcuse o greșeală îngrozitoare. În noaptea aceea, Helen mângâie fruntea transpirată a lui Jamie și se mustră pe sine. Jamie plânsese până ce adormise, devastat de moartea lui Lady Grey. De cealaltă parte a patului, Abigail era tăcută. Nu scosese nici un sunet de la țipătul acela din sufragerie. Acum era întinsă pe o parte, cu spatele la Jamie, cu trupul ghemuit sub pătură.

Helen închise ochii. Ce le făcuse puilor ei? Îi luase din siguranța casei lor din Londra, de la tot ce cunoșteau, de la tot ce era familiar pentru ei și îi adusese în locul acela ciudat și întunecat în care câinii bătrâni și drăgălași mureau. Poate că se înșelase. Poate că putea să îl îndure pe Lister și viața deznădăjduită și captivă pe care o ducea în calitate de amantă a lui, numai de dragul copiilor ei.

Dar nu. Știuse în ultimii ani că era doar o chestiune de timp până ce avea să îl jignească în vreun fel și să se trezească fără copii într-o bună zi. Acela fusese motivul principal care o împinsese să îl părăsească pe duce: nu putea să trăiască fără Abigail și Jamie.

Deschise ochii și se ridică, îndreptându-se spre ferestrele întunecate. Totuși, priveliștea era departe de-a fi mângâietoare. Iedera de pe pereții exteriori crescuse în asemenea hal peste ferestre

că luna nu era decât o fărâmă strălucitoare. Sub geam se afla o măsuță transformată în birou, pe care transcria cartea lui Lady Vale. Atinse hârtiile de acolo. Chiar că trebuia să lucreze mai mult, dar în noaptea aceea nu avea stare.

Privi înapoi spre copii. Jamie dormea epuizat, iar Abigail nu făcuse nici o mișcare. Doar ca să vadă dacă era trează, Helen înconjură patul și se aplecă deasupra fiicei ei.

Îi atinse ușor umărul – nu de ajuns cât să o trezească dacă dormea – și șopti:

– Mă duc să mă plimb puțin, draga mea. Mă întorc repede.

Pleoapele închise ale lui Abigail nu se mișcară, dar chiar și așa Helen bănuia că nu dormea. Oftă și sărută obrazul fiicei ei înainte să plece din cameră și să închidă cu grijă ușa în urma ei.

Desigur, coridorul era întunecat și chiar nu avea unde să se ducă. Castelul în sine nu îndemna la plimbări contemplative. Totuși, nu avea stare și trebuia să se miște cumva. Helen hoinări pe coridor, singura ei lumânare trimițând o lumină pâlpâitoare pe pereți. Castelul avea cinci etaje principale. Dormitorul pe care ea îl împărțea cu copiii se afla la al treilea, împreună cu mai multe încăperi care probabil că pe vremuri fuseseră dormitoare drăguțe și camere de zi. Helen urmări alene cu degetele panourile sculptate de pe coridor. Trebuia eventual să le pună pe slujnice să șteargă praful și să lustruiască lemnul, dar etajul acela se afla la sfârșit pe lista ei de lucruri de făcut.

Se opri deodată și se cutremură. Făcea planuri – planuri *de viitor* – pentru castel, când se putea prea bine să nici nu mai fie acolo a doua zi. Nu avea nici o îndoială că Lister pusese oameni care îi căutau pe ea și pe copii chiar în clipa aceea. Ideea îi trimise fiori de frică prin tot corpul, făcând-o să își dorească să fugă numaidecât. Dar participase la partide de vânătoare la țară și știa ce li se întâmpla păsărilor care zburau când se apropiau gonacii. Erau împușcate pe cer. Nu. Mai bine își păstra cumpătul și rămânea acolo, în ascunzătoarea pe care o descoperise.

Tremură și începu să coboare scările care se aflau la capătul coridorului. Treptele erau netede și solide, dar erau goale. Avea oare Sir Alistair resurse ca să cumpere un covor adecvat? Poate că reușea să pună și un tablou sau două pe palier. Descoperise

chiar în ziua aceea un depozit cu picturi. Erau toate sprijinite pe o parte și acoperite cu o pânză într-una din camerele închise de la etajul al doilea.

Scara ducea în spatele castelului, destul de aproape de bucătărie. Șovăi când ajunse la parter. O lumină venea dinspre bucătărie. Nu se putea să fie vreunul dintre slujitorii cei noi. Slujitoarele și lacheii făceau drumul dus-întors spre sat în fiecare zi. Doamna McCleod urma să se mute acolo în cele din urmă, dar aruncase o privire în apartamentele bucătarului și afirmase că trebuiau să fie curățate înainte să se poată muta. Lumina din bucătărie însemna că fie Sir Alistair lua o gustare târzie, fie domnul Wiggins stătea ascuns pe acolo. Helen se înfioră. În clipa aceea, nu avea tăria să îl înfrunte pe omulețul acela dezgustător.

Sufrageria era întunecată când trecu pe lângă ea și, pentru o clipă, se întrebă ce făcuse Sir Alistair cu trupul ogarului. Îl lăsase pe stăpânul castelului în sufragerie atunci când plecase să se îngrijească de Jamie și de Abigail. Când îi aruncase o ultimă privire, îl lăsase chircit în tăcere peste câine. Ochii îi erau uscați, dar fiecare oscior din trupul lui exprima durere.

Helen își întoarse privirea de la sufragerie. Nu voia să simtă nici un fel de compătimire pentru Sir Alistair. Era un bărbat urâcios care încercase din răsputeri să îi transmită că nu o voia acolo. Voia să se creadă că nu-i păsa de nimeni și nimic. Dar intenția lui fusese clar infirmată, nu? Poate că purta masca unui căpcăun insensibil, dar în spatele ei se afla un om. Un om care putea să fie rănit.

Ajunse în fața castelului, în dreptul ușilor mărețe pe unde intraseră în prima noapte. Fu nevoită să lase lumânarea jos ca să tragă zăvorul greu și să deschidă ușa. Sir Alistair făcuse aceleași lucruri fără cea mai mică urmă de efort. Era evident că avea mușchi sub haina aceea veche de vânătoare pe care o purta de obicei. O imagine cu stăpânul castelului complet dezbrăcat străfulgeră deodată mintea ei mult prea creativă, și Helen se opri, înfiorată și ciudat de înflăcărată. Doamne Sfinte! Chiar devenise o desfrânată? Pentru că imaginea cu Sir Alistair gol nu făcu decât să îi stârnească și mai mult curiozitatea: avea păr pe piept? Abdomenul îi era la fel de plat pe cât părea? Și câtă vreme stătea acolo

în întuneric, putea la fel de bine să se gândească – dacă bărbăția îi era lungă sau scurtă? Groasă sau subțire?

Chiar așa, o adevărată desfrânată.

Helen trase aer în piept și alungă gândurile acelea păcătoase, apoi așeză lumânarea pe treapta de piatră a castelului. Luna era suficient de sus pe cer cât să poată vedea un pic în întuneric, pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu lipsa luminii. Pâlcul de copaci de lângă drum foșnea încet în adierea vântului, vârfurile lor unduindu-se pe cerul nopții. Helen se înfioră. Trebuia să își fi adus un șal.

Un fel de cărare ducea înspre o latură a castelului, iar Helen începu să meargă de-a lungul ei. Înconjură partea din spate a castelului; luna strălucea, plină și somptuoasă, peste dealurile din depărtare. Lumina ei era aproape la fel de strălucitoare ca lumina zilei și, în clipa în care își luă ochii de la ea, Helen văzu cu întârziere că nu era singură. Silueta înaltă a unui bărbat se proiecta pe cer, asemenea unui monolit străvechi, sumbră, neclintită și solitară. S-ar fi putut afla acolo de secole.

– Doamnă Halifax, spuse tăios Sir Alistair când ea dădu să se întoarcă. Ați venit să mă chinuiți și noaptea?

– Îmi pare rău, murmură Helen. Putea deja să simtă cum obrajii i se înroșeau și era recunoscătoare pentru întuneric, nu doar pentru că-i ascundea îmbujorarea, ci și pentru că el nu putea să îi vadă expresia de pe chip. Imaginația ei nestăpânită invocă aceeași imagine neclară cu el gol. *O, Doamne!*

– Nu am vrut să vă întrerup.

Ea se întoarse ca să revină înapoi la castel, dar glasul lui o opri.

– Opriți-vă.

Ea îl privi atent. Rămăsese cu fața spre dealuri, dar își îndreptă capul spre ea. Își drese glasul.

– Rămâneți și vorbiți cu mine, doamnă Halifax.

Era un ordin, rostit pe un ton impunător, dar Helen se gândi că poate în spatele acestui glas aspru se ascundeau urmele unei rugăminți și atunci luă o hotărâre. Se apropie de locul în care se afla el.

– Despre ce ați vrea să vorbim?

El ridică din umeri și își întoarse din nou chipul.

– Nu au mereu femeile ceva de trăncănit?

– Vă referiți la modă și bârfe și la alte asemenea lucruri lipsite de importanță? întrebă ea cu dulceață în glas.

El șovăi, poate tulburat de tonul ei aspru.

– Îmi pare rău.

Ea clipi înspre el, sigură că auzise greșit.

– Poftim?

El ridică din umeri.

– Nu sunt obișnuit să mă aflu în compania oamenilor civilizați, doamnă Halifax. Vă rog să mă iertați.

Veni rândul ei să se simtă incomod. În mod evident, bărbatul era îndurerat de moartea tovarășului lui loial; nu era frumos din partea ei să îi răspundă aspru. De fapt, nici nu prea îi stătea în fire așa ceva, din moment ce își petrecuse paisprezece ani din viață făcând pe plac unui bărbat.

Helen alungă din minte gândul acela straniu și se apropie mai mult de Sir Alistair, încercând să se gândească la un subiect de conversație mai neutru.

– Cred că plăcinta de carne de la cină a fost foarte bună.

– Da. El își drese glasul. Am observat că băiatul a mâncat două felii.

– Jamie.

– Hm?

– Îl cheamă Jamie, spuse ea fără vreo urmă de reproș.

– Așa, Jamie, atunci. El se mișcă un pic. Ce face Jamie?

Privi absentă în jos.

– A plâns până a adormit.

– Ah.

Helen ridică privirea spre peisajul luminat de lună.

– Ce sălbăticie e aici.

– Nu a fost mereu așa. Vocea îi era joasă, asprimea ei făcând-o să răsune într-un fel mângâietor. Erau grădini care duceau spre râu.

– Ce s-a întâmplat cu ele?

– Grădinarul a murit, și nu a mai fost niciodată angajat altul.

Ea se încruntă. Grădinile dărăpănate erau argintii în lumina lunii, dar Helen putea să vadă că erau năpădite de buruieni.

– Când a murit grădinarul?

El lăsă capul pe spate și se uită la stele.

– În urmă cu șaptesprezece... nu, optsprezece ani?

Ea îl privi lung.

– Și de atunci nu ați mai angajat un grădinar?

– Nu părea să fie nevoie.

Apoi, rămaseră tăcuți. Un nor pluti prin fața lunii. Helen se întrebă deodată câte nopți petrecuse el așa, singur și singuratic, scrutând cu privirile paragina din grădina lui.

– Ați...

El înclină capul.

– Da?

– Iertați-mă. Se bucura că întunericul îi ascundea expresia de pe chip. Ați fost vreodată însurat?

– Nu. El șovăi, apoi adăugă morocănos: Am fost logodit, dar ea a murit.

– Îmi pare rău.

El făcu o mișcare, poate că ridicase cumva din umeri fără vreo strângere de inimă. Chiar că nu avea nevoie de compasiunea ei. Dar nu putea să îl lase în pace.

– Nici familie nu aveți?

– Am o soră mai mare care locuiește la Edinburgh.

– Dar nu e foarte departe de aici. Sigur vă vedeți des cu ea.

Se gândi cu melancolie la propria ei familie. Nu mai văzuse pe nici unul din ei – pe surori, frate, mamă sau tată – de când plecase cu Lister. Ce preț fusese nevoită să plătească pentru visurile ei romantice.

– N-am mai văzut-o pe Sophia de ani întregi, răspunse el întrerupându-i firul gândurilor.

Ea privi spre profilul lui întunecat și încercă să își imagineze expresia de pe chipul lui.

– Sunteți îndepărtați?

– Nimic atât de formal. Vocea i se răcea din ce în ce mai mult. Doar că, pur și simplu, aleg să nu călătoresc prea mult, doamnă

Halifax, iar sora mea pare să nu aibă nici un motiv ca să mă viziteze.

– Oh.

El se întoarse ușor cu fața spre ea. Stătea cu spatele la lună, și Helen nu reușea să îi vadă cu nici un preț expresia feței. I se păru deodată mai mare, aplecat mai aproape deasupra ei – și mai amenințător decât crezuse inițial.

– Sunteți foarte curioasă astă-seară în ceea ce mă privește, doamnă Halifax, mormăi el. Dar cred că aș prefera mai curând să discutăm despre dumneavoastră.

Lumina lunii îi mângâia chipul și sublinia frumusețea care nu mai avea nevoie de nici o podoabă în plus. Dar farmecul ei deja nu îi mai distrăgea atenția. Îl vedea, îl admira, dar putea să și vadă, sub masca de la suprafață, femeia dinăuntru. O femeie vivace care, bănuia el, nu era obișnuită cu munca, și totuși își petrecuse întreaga zi făcând curățenie în mizerabila lui sufragerie. O femeie care nu era obișnuită să se apere, dar care reușise totuși să intre în casa și în viața lui. Interesant. Ce anume o motiva? Ce fel de viață lăsase în urma ei? Cine era bărbatul de care se ascundea? Alistair o privi pe doamna Halifax și încercă să surprindă expresia din ochii ei albaștri asemenea clopoțeilor, dar noaptea îi apăra de el.

– Ce vreți să știți despre mine? întrebă ea.

Vocea ei era neutră, aproape masculină în sinceritatea ei, și contrastul cu silueta ei extraordinar de feminină era surprinzător. Fascinant, de fapt.

Își înclină capul și o scrută cu privirea.

– Ați spus că sunteți văduvă.

Ea își ridică bărbia.

– Da, chiar așa.

– De cât timp?

Ea își întoarse privirea și șovăi pentru o fracțiune de secundă.

– Se fac trei ani la toamnă.

El dădu din cap. Era foarte bună, dar mințea. Mai trăia încă soțul ei? Sau fugea de un alt bărbat?

– Și domnul Halifax cu ce se ocupa?

– Era doctor.

– Dar nu unul prea apreciat, mă gândesc.

– De ce spuneți asta?

– Dacă era apreciat, sublinie el, nu mai erați nevoită să lucrați acum.

Ea duse o mână la frunte.

– Iertați-mă, dar subiectul acesta mă indispune.

Fără îndoială că ar fi trebuit să i se facă milă de ea și să renunțe la urmărirea lui, dar o încolțise, și curiozitatea îl îndemna să continue. Întristarea ei nu îl făcea decât să râvnească și mai mult. Păși mai aproape de ea, atât de aproape că aproape îi atingea umărul cu pieptul. Simți în nări parfumul de lămâie al părului ei.

– L-ați iubit pe soțul dumneavoastră?

Își coborî mâna și se uită aspru la el, apoi spuse cu un glas tăios:

– L-am iubit cu disperare.

Gura lui se arcui într-un zâmbet care nu era prea frumos.

– Atunci, moartea lui a fost o tragedie.

– Da, a fost.

– V-ați măritat de tânără?

– La numai optsprezece ani. Își coborî privirea.

– Și căsnicia a fost fericită.

– Foarte fericită. Vocea îi era sfidătoare, minciuna limpede.

– Cum arăta?

– Eu... Își înfășură brațele în jurul ei. Putem să schimbăm subiectul, vă rog?

– Desigur, spuse el tărăgănat. Unde ați locuit în Londra?

– V-am spus. Vocea ei era mai fermă acum. Am stat în casa lui Lady Vale.

– Desigur, murmură el. E greșeala mea. Tot uit de vasta dumneavoastră experiență în gestionarea unei gospodării.

– Nu este vastă, șopti ea. Știți asta.

Pentru un moment, păstrară tăcerea și nu se mai auzi decât vântul care mai șuiera în spatele castelului. Apoi, ea spuse foarte încet, în continuare cu chipul întors:

– Doar că eu... am nevoie de un loc în care să stau acum.

Și ceva înăuntrul lui explodă victorios. O avea. Nu putea să mai plece. Senzația aceea de victorie nu avea nici un sens. O îndemnase să plece din prima clipă în care ajunsese acolo, dar cumva gândul că *trebuia* să rămână și că el, ca un domn onorabil, trebuia să o *lase* să rămână, îl umplu de satisfacție.

Nu că avea să se dea de gol.

– Mărturisesc, doamnă Halifax, că mă surprinde un lucru.

– Care anume?

El se aplecă spre ea, cu gura atât de aproape că îi atinse părul ce mirosea a lămâie.

– Mi-aș fi imaginat ca o doamnă de frumusețea dumneavoastră să fie asediată de pretendenți.

Ea își întoarse capul, iar chipurile lor se regăsiră deodată la doar câțiva centimetri unul de celălalt. Alistair îi simți răsuflarea pe buze atunci când îi vorbi:

– Credeți că sunt frumoasă.

Vocea ei era ciudat de lineară.

El își înclină capul și privi fruntea netedă, gura senzuală și minunații ochi mari.

– Devastator de frumoasă.

– Și probabil credeți că frumusețea este un motiv suficient ca să te însori cu o femeie.

Glasul îi era plin de amărăciune.

Ce îi făcuse domnul Halifax soției lui?

– Fără îndoială că majoritatea bărbaților cred asta.

– Nu se gândesc niciodată la felul ei de-a fi, murmură ea. La ce îi place și ce nu, la temerile și speranțele ei, la sufletul ei.

– Nu se gândesc?

– Nu.

Ochii ei minunați se întunecară și se întristară. Vântul îi flutură o șuviță cârlionțată de păr peste chip.

– Sărmana doamnă Halifax, o luă el ușor în râs. Se lăsă pradă impulsului și își ridică mâna stângă – cea care nu era mutilată – dându-i la o parte șuvița de păr. Pielea ei era fină ca mătasea. Ce groaznic e să fii atât de frumos.

O încruntare încreți fruntea ei imaculată.

– Ați spus *majoritatea bărbaților*.

– Așa am spus? Își coborî mâna stângă.

Ea ridică privirea spre el, iar ochii aceia observau deja prea multe.

– Nu credeți că frumusețea este cel mai important criteriu la o soție?

– Ah, dar mă tem că ați uitat de înfățișarea mea. E absolut firesc ca o soție frumoasă să se îndepărteze sau să ajungă să urască un soț urât. Un bărbat atât de revoltător ca mine ar fi un idiot dacă s-ar atașa de o femeie frumoasă. El zâmbi în ochii ei fermecători. Și eu sunt multe, doamnă Halifax, dar nu un idiot.

Făcu o plecăciune și se întoarse ca să revină în castel, lăsând-o pe doamna Halifax, o sirenă disperat de ispititoare, în urma lui.

– Când plecăm acasă? întrebă Jamie după-amiaza următoare. Ridică o piatră și o aruncă.

Piatra nu ajunse prea departe, dar Abigail oricum se încruntă.

– Nu face asta.

– De ce nu? se smiorcăi Jamie.

– Pentru că poți să lovești pe cineva. Sau ceva.

Jamie se uită la curtea grajdului vechi, gol, cu excepția lor și a câtorva rândunici.

– Pe cine?

– Nu știu!

Și Abigail voia să arunce o piatră, dar domnișoarele nu făceau așa ceva. Și în plus, se presupunea că trebuiau să bată un covor vechi. Mama îl pusese pe unul din lachei să ridice o bară într-un colț al curții și un rând de covoare atârnau acum pe ea și așteptau să fie scuturate. Pe Abigail o dureau brațele, dar oricum bătu covorul cu mătura pe care o ținea în mână. Aproape că era bine să lovească în covor. Un nor mare de praf se ridică în aer.

Jamie se lăsă pe vine ca să ridice o altă piatră.

– Vreau acasă.

– Ai spus deja asta de atâtea ori, zise enervată Abigail.

– Dar vreau. El se ridică și aruncă piatra, care se lovi în peretele grajdului și zăngăni pe pietrele cenușii cu care era pavată

curtea. În casa noastră n-a fost niciodată nevoie să batem covoare. Și domnișoara Cummings ne ducea uneori în parc. Nu-i nimic de făcut pe aici, în afară de muncă.

– Ei bine, nu putem să mergem acasă, răspunse tăios Abigail. Și ți-am spus...

– Hei! Glasul veni din spatele lor.

Abigail aruncă o privire peste umăr, cu mătura încă în mână.

Domnul Wiggins se îndrepta spre ei, cu părul lui roșcat fluturând în bătaia vântului și cu brațele butucănoase care se mișcau în aer.

– Ce faci, de ce arunci cu pietre așa? Ești prost?

Abigail își îndreptă spatele.

– Nu e prost...

Domnul Wiggins pufni ca un cal luat prin surprindere.

– Dacă s-arunce pietre ce pot să lovească pe oricine, chiar și pă mine, nu-i un lucru prostesc, atuncea io nu știu ce-i.

– Să nu vorbiți așa! spuse Jamie. Se ridică și își strânse pumnii de-o parte și de alta a corpului.

– Cum să nu vorbesc? Domnul Wiggins îi imită accentul. Cine ești tu, vreun prostănac dă prin Londra?

– Tatăl meu e duce! urlă Jamie, roșu ca racul.

Abigail încremeni îngrozită.

Dar domnul Wiggins pur și simplu lăsă capul pe spate și izbucni în râs.

– Un duce, ha? Deci tu ce ești? Un duce mai mic? Ha! Ei bine, duce mai mic sau nu, nu mai arunca cu pietre.

Și se făcu nevăzut, continuând să chicotească.

Abigail așteptă și își ținu respirația până când nu îl mai zări pe nicăieri; apoi se întoarse spre fratele ei și șopti furioasă:

– Jamie! Știi că nu trebuia să spunem nimic de duce.

– M-a făcut prostănac. Fața lui Jamie era în continuare roșie. Și tata e duce.

– Dar mama a spus că nimeni nu trebuie să știe asta.

– Nu-mi place deloc aici! Jamie își lăsă capul în jos ca un taur și plecă în fugă din curtea grajdului.

Sau măcar încercă să fugă. La colțul castelului, se lovi de Sir Alistair care venea din partea opusă.

– Hei, atenție. Sir Alistair îl prinse cu ușurință în ambele mâini.

– Dați-mi drumul!

– Sigur.

Sir Alistair își retrase mâinile, și Jamie rămase liber. Dar odată recâștigată libertatea, părea să nu prea știe ce să facă în continuare. Rămase în fața stăpânului de la castel, cu capul plecat și buza de jos ieșită în afară.

Sir Alistair se uită la el un moment, apoi o privi pe Abigail cu o sprânceană ridicată. Părul îi acoperea fața, cicatricile roșii străluceau slab în lumina soarelui și barba îi era încă nerasă, dar nu era nici pe departe la fel de înfricoșător ca domnul Wiggins.

Abigail se muta de pe un picior pe altul și continua să se țină de mătură.

– Băteam covoarele. Ea făcu un semn discret spre bara cu covoare din spatele ei.

– Asta văd și eu. Sir Alistair își întoarse privirea spre Jamie. Mă duceam în grajd să iau o lopată.

– Pentru ce? mormăi Jamie.

– Mă duc să o îngrop pe Lady Grey.

Jamie își lăsă umerii în jos și lovi cu piciorul în pământ. Cu toții tăcură pentru o clipă.

Până ce Abigail își linse buzele și spuse:

– Îmi pare rău.

Sir Alistair se uită la ea cu ochiul lui bun și expresia de pe chip nu era deloc prietenoasă, dar Abigail strânse tot curajul pe care îl avea și izbucni înainte ca frica și rușinea să o paralizeze:

– Îmi pare rău de Lady Grey și îmi pare rău că am țipat.

El clipi înspre ea.

– Poftim?

Ea trase adânc aer în piept.

– În prima noapte în care am ajuns aici. Îmi pare rău că am țipat la dumneavoastră. N-a fost prea frumos din partea mea.

– Oh! Păi... îți mulțumesc.

Apoi, își întoarse privirea și își drese glasul, după care mai urmară câteva clipe de tăcere.

– Putem să vă ajutăm? întrebă Abigail. Ca să o îngropați pe Lady Grey, vreau să zic.

Sir Alistair se încruntă și sprâncenele i se împreunară deasupra peticului de pe ochi.

– Sunteți siguri că vreți?

– Da, spuse Abigail.

Jamie încuviință din cap. Sir Alistair se uită la ei pentru o clipă, apoi încuviință din cap.

– Foarte bine, atunci. Așteptați-mă aici. Se duse în grajd și reveni cu o lopată. Haideți.

O porni spre spatele castelului fără să le mai arunce vreo privire.

Abigail lăsă mătura pe jos și plecă împreună cu Jamie pe urmele lui Sir Alistair. Aruncă o privire spre Jamie. Avea lacrimi în colțurile ochilor. Plânsese destul de mult cu o noapte în urmă și sunetul îi provocase o strângere în piept. Se încruntă și își întoarse privirea spre cărare. Era pietroasă și accidentată; Sir Alistair îi îndruma în jos prin vechea grădină, spre râu. Era o prostie, pentru că nu o cunoșteau de prea multă vreme pe Lady Grey, dar și lui Abigail îi venea să plângă. Nici măcar nu știa de ce îl rugase să meargă cu el și să îl ajute să îngroape câinele.

Sub grădini se afla o pajiște micuță acoperită cu iarbă. Sir Alistair o traversă apăsat și, când se apropiară de râu, Abigail zări iureșul apei. Mai departe în sus, erau câteva stânci și apa clocotea în jurul lor, făcând o spumă albă. Dar sub grădină, apa se liniștea și se retrăgea sub umbra unor copaci. La baza unuia dintre ei se afla o umflătură strânsă într-un covor vechi.

Abigail își întoarse privirea și simți cum i se pune un nod în gât.

Dar Jamie merse direct la umflătura învelită în covor.

– Ea e?

Sir Alistair încuviință din cap.

– Pare o prostie să irosești un covor bun, mormăi Abigail.

Sir Alistair o privi cu ochiul lui deschis la culoare.

– Îi plăcea să stea pe covorul ăsta, lângă șemineu în turnul meu.

Abigail își întoarse privirea și se simți rușinată.

– Oh!

Jamie se lăsă pe vine și mângâie covorul decolorat de parcă era blana câinelui. Sir Alistair își aranjă lopata și începu să sape sub copac.

Abigail se duse mai aproape de râu. Apa era limpede și rece. Câteva frunze pluteau alene pe suprafața ei. Îngenunche cu grijă și se uită la pietrele de pe fund. Păreau destul de aproape chiar dacă știa că se aflau la un metru sau chiar mai mult în adâncime.

Din spatele ei, Jamie întrebă:

– De ce o îngropați aici?

Abigail putea să audă sunetul lopeții care lovea pământul.

– Îi plăcea să hoinărească alături de mine. Veneam aici să pescuiesc, și ea trăgea un pui de somn sub copacul ăsta. Îi plăcea aici.

– Bine, spuse Jamie.

Apoi se mai auzi doar sunetul făcut de lopata lui Sir Alistair. Abigail se aplecă deasupra apei și își trecu degetele prin ea. Era șocant de rece.

În spatele ei, săpatul se opri și putu să audă alunecarea covorului. Sir Alistair mormăi ceva. Abigail își apropie și mai mult fața de apă ca să se uite la ierburile care se legănau dedesubt. Dacă ar fi fost o sirenă, ar fi stat pe pietrele acelea de sub apă și s-ar fi îngrijit de o grădină cu plante acvatice. Râul ar fi învăluit-o cu totul și nu ar fi fost în stare să audă nimic din lumea de deasupra. Ar fi fost în siguranță. Fericită.

Un pește licări argintiu printre pietre și Abigail își îndreptă spatele. Când se întoarse, Sir Alistair netezea movila de pământ peste mormântul lui Lady Grey. Jamie avea o floricică albă smulsă de pe pajiște și o puse pe mormânt.

Fratele ei se întoarse spre ea și îi întinse altă floare.

– Vrei și tu una, Abby?

Și nu știu de ce, dar simți că parcă pieptul stătea să îi explodeze. Avea să moară dacă se întâmpla așa ceva.

Așa că se întoarse și alergă pe deal spre castel, pe cât de repede putu, cu vântul care îi șfichiuia fața până ce îi risipi toate gândurile din minte.

În primii ani, când era încă naivă și îndrăgostită, Helen pierduse multe nopți în speranța că Lister avea să se catadicsească să o viziteze. Și multe nopți în care renunțase, în cele din urmă, la veghea ei ca să se retragă în dormitor de una singură și stingheră. Trecuse deja peste nopțile acelea de așteptare – anii se așternuseră peste ele. Așa că era deosebit de agasant să se regăsească în seara aceea, la miezul nopții, plimbându-se prin biblioteca întunecoasă, îmbrăcată în cămașă de noapte și șal și așteptând ca Sir Alistair să se întoarcă.

Unde era omul?

Nu își făcuse apariția la cină, și când ea reușise să urce în turnul lui, nu îl găsise acolo. În cele din urmă, după ce așteptase ca friptura de rață să se răcească de tot, fusese nevoită să mănânce fără el, doar ea cu copiii în sufrageria proaspăt curățată. Când îi întrebase pe copii despre friptura rece și sosul îngroșat, Jamie îi povestise cum îngropaseră câinele ceva mai devreme în după-amiaza aceea. Abigail abia dacă-și plimbă absentă mazărea prin farfurie, apoi întrebă dacă putea să se retragă mai devreme, spunând că avea o migrenă. Fiica ei era prea tânără ca să aibă migrene, dar lui Helen i se făcuse milă de fetiță și o lăsase să plece. Acela era un cu totul alt motiv de îngrijorare – Abigail și mutrișoara ei secretoasă și tristă. Helen își dorea să fi știut ce putea să facă pentru a-și ajuta fata.

Își petrecuse restul serii alături de doamna McCleod sfătuindu-se despre mese și punând la punct bucătăria. Apoi, îi făcuse baie lui Jamie lângă focul din bucătărie și făcură o baltă pe care trebui să o șteargă înainte să îl ducă la culcare. Tot timpul cât făcuse acele lucruri, rămăsese cu urechile ciulite în așteptarea lui Sir Alistair. Dar nu îl auzise, spre nenorocirea ei, decât pe domnul Wiggins, beat criță, și poticnirile lui în drumul spre grajd.

Unde era? Și mai exact, ei de ce îi păsa? Helen se opri lângă teancul de cărți unde se mai afla încă mărețul lui volum cu păsările, animalele și florile din America. Puse lumânarea pe o masă lungă de lângă perete, se aplecă și ridică tomul uriaș pe tăblia mesei. Un norișor de praf se ridică în aer, și ea strănută. Apoi, aduse lumânarea suficient de aproape ca să lumineze paginile fără să se scurgă ceara, și deschise cartea.

Frontispiciul avea o ilustrație elaborată, făcută de mână, ce înfățișa un arc clasic. Prin arc se puteau vedea o pădure luxuriantă, cerul albastru și un iaz cu apă limpede. Într-o parte a arcului se afla o femeie frumoasă în veșminte antice – în mod cert o alegorie. Mâna ei era întinsă și îl invita pe cel care privea să treacă dincolo de arc. De cealaltă parte a arcului se afla un bărbat îmbrăcat cu niște pantaloni zdraveni din piele de căprioară și o haină, iar pe cap purta o pălărie moale. Avea un săculeț de piele pe umăr și ținea o lupă într-o mână și un baston în cealaltă. Sub imagine era legenda: LUMEA NOUĂ ÎL INVITĂ PE BOTANISTUL MAIESTĂȚII SALE ALISTAIR MUNROE SĂ ÎI DESCOPERE MINUNĂȚIILE.

Era de presupus că bărbatul acela micuț era Sir Alistair? Helen examină imaginea mai îndeaproape. Dacă așa era, nu arăta deloc ca el. Cel din desen avea gura arcuită a lui Cupidon și obrajii roz bucălați și părea mai curând o femeie în haine bărbătești. Strâmbă din nas și dădu pagina. Aceea era pagina de titlu care menționa într-un scris elaborat UN STUDIU CONCIS ASUPRA FLOREI ȘI FAUNEI DIN NOUA ANGLIE DE ALISTAIR MUNROE. Pe cealaltă pagină se aflau următoarele cuvinte:

Dedicată
Maiestății Sale Prealuminate
GEORGE
Prin Harul lui Dumnezeu
REGE AL MARII BRITANII
Dacă îi face plăcere
Îi dedic această carte și munca mea.
Umilul dvs. slujitor
Alistair Munroe
1762

Helen urmări literele. Trebuie să îi fi plăcut cu adevărat regelui deoarece își amintea vestea că autorul fusese înnobilat la scurt timp după publicarea acelei cărți. Mai dădu câteva pagini și se opri, trăgând adânc aer în piept. Când se uitaseră prin carte cu o seară în urmă, nu îi acordase prea multă atenție. Capetele pasionate ale copiilor ascunseseră paginile de privirea ei. Dar acum...

În fața ochilor ei se afla ilustrația unei flori cu petale lungi arcuite pe o ramură goală. Florile erau extravagante și numeroase, grupate laolaltă, și erau excepțional colorate de mână într-un fel de roz lavandă. Sub floare era o secțiune cu o floare disecată care îi arăta diferitele părți ce o alcătuiau. Alături mai era o secțiune cu frunzele deschise. Pe una din frunze era așezat un fluture, colorat țipător cu negru și galben, fiecare picioruș și antenă desenate cu minuțiozitate. Sub gravură erau menționate cuvintele: *RHODODENDRON CANADENSE.*

Cum de reușea să fie atât de ursuz, de *necivilizat,* și totuși să fie un artist care desenase imaginile originale din cartea lui? Clătină din cap și întoarse pagina. În bibliotecă era liniște, cu excepția picăturilor de ploaie care se loveau în ferestre. Ilustrațiile luxuriante o captivară și întoarse ușor paginile, fascinată de desene și de cuvinte.

Helen nu știu ce anume rupse vraja – sigur nu un sunet, pentru că ploaia care cădea acoperea toate sunetele de afară –, dar își ridică privirea după un timp și se încruntă. Lumânarea se transformase într-un ciot trist și o ridică atent înainte să se îndrepte spre ușa bibliotecii. Coridorul era pustiu și întunecat, ploaia se lovea ritmic de ușile masive de la intrare. Ce făcu după aceea fu absolut inexplicabil.

Puse lumânarea pe o masă și deschise ferm ușile. Pentru o clipă, rămaseră încăpățânat de neclintite, apoi cedară, gemând greu. Ploaia năvăli într-o clipită înăuntru și aproape o udă din cap până în picioare. Helen răsuflă întretăiat la șocul rece și privi atent drumul în întuneric.

Nimic nu se mișcă.

Ce nebună nătângă era! Se udase pentru nimic. Dădu să închidă la loc ușile când zări ceva: o umbră lungă se ivi dinspre

copacii de la marginea drumului. Un bărbat călare. Se simți cuprinsă de o ușurare copleșitoare, iar după aceea priveliștea o scoase din minți.

Aproape că se împiedică de treaptă și părul i se lipi deodată de cap din cauza ploii când concentră toate orele de îngrijorare în urletul pe care i-l adresă.

– Ce faceți? Credeți că frec și șterg praful și aranjez masa cât e ziua de lungă pentru ca dumneavoastră să puteți lipsi fără nici o grijă? Nu știați că vă așteaptă copiii? Jamie a fost dezamăgit de absența dumneavoastră. Și rața a fost rece – destul, destul de rece. Nu știu dacă am să fiu în stare să îi cer suficientă iertare doamnei McCleod, iar ea este singura bucătăreasă din regiune!

El se aplecă ușor peste cal – își pierduse pălăria și umerii vechii lui haine de vânătoare străluceau uzi. Trebuia să fie ud leoarcă. Întoarse spre ea un chip teribil de palid și un colț al gurii se arcui în sus a bătaie de joc.

– Primirea dumneavoastră călduroasă este înfiorător de binevoitoare, doamnă Halifax.

Helen prinse căpăstrul calului și rămase uluită în ploaie.

– Am avut o înțelegere, dumneavoastră și cu mine. Eu stau cu dumneavoastră la masă și dumneavoastră – *dumneavoastră* – vă faceți apariția la cină. Cum îndrăzniți să faceți un pact cu mine și să-l rupeți după aceea? Cum îndrăzniți să mă luați ca pe ceva de la sine înțeles?

El închise ochii pentru o clipă și ea observă linii de oboseală sculptate pe chip.

– Trebuie să îmi cer din nou iertare, doamnă Halifax.

Helen se încruntă. Părea bolnav. Cât timp călărise în ploaia aceea torențială?

– Dar unde ați fost? Ce a fost atât de important de a trebuit să umblați aiurea prin furtuna asta?

– Un capriciu, oftă el, cu ochii închiși. Un capriciu, pur și simplu.

Și se prăbuși de pe cal.

Helen țipă. Din fericire, calul era bine instruit și nu se sperie, nici nu îl călcă în picioare. El căzu pe spate, și când Helen se aplecă deasupra trupului lui nemișcat, ceva se agită sub haina lui.

Un năsuc negru, apoi un căpșor plângăcios se iviră de sub falduri-le ude ale materialului.

Sir Alistair adăpostea sub haina lui un cățeluș.

Capitolul 6

În fiecare zi, Povestitorul de adevăruri păzea monstruoasa creatură din mijlocul grădinii cu tise. Era o sarcină monotonă. Creatura stătea bosumflată într-un colț al cuștii, rândunicile se agitau neîncetat și statuile pur și simplu priveau în gol.

Seara, înainte de apusul soarelui, tânărul frumos venea să îl înlocuiască pe Povestitorul de adevăruri și îi punea mereu aceeași întrebare:

– Ai văzut ceva care să te sperie astăzi?

Și în fiecare seară Povestitorul de adevăruri răspundea:

– Nu...

din *Povestitorul de adevăruri*

– Domnule Wiggins! țipă Helen în iureșul ploii. Domnule Wiggins, veniți să mă ajutați!

– Liniște, gemu Sir Alistair, care aparent își revenise din leșin. Dacă Wiggins nu e adormit buștean, e mort de beat. Sau ambele.

Helen se încruntă la el. Zăcea într-o băltoacă, iar cățelușul era ghemuit la pieptul lui și atât omul, cât și animalul tremurau de frig.

– Am nevoie de ajutor ca să vă duc înăuntru.

– Nu – se ridică în șezut – nu aveți.

Ea îl luă de braț și îl trase tare, încercând să îl ajute să se ridice în picioare.

– Bărbat încăpățânat.

– Femeie încăpățânată, răspunse el șoptit. Să nu răniți cățelul. Am dat un șiling pe el.

– Și aproape ați murit aducând lighioana acasă, spuse ea într-un suflet.

El se clătină pe picioare, și Helen își înfășură brațele în jurul pieptului lui înfrigurat ca să îi mențină echilibrul. Poziția îi plasă capul sub brațul lui, obrazul îl atingea într-o parte. El apăsă un braț greu pe umerii ei.

– Sunteți nebun de legat.

– Se poate ca o menajeră să i se adreseze așa stăpânului ei? Clănțănea din dinți, dar aranjă cățelușul în îndoitura celuilalt braț.

– Puteți să mă dați afară în dimineața asta, i-o întoarse ea și îl ajută cu stângăcie să urce treptele.

În ciuda sarcasmului său, Sir Alistair se sprijinea cu putere de ea, și Helen putea să simtă pe obraz răsuflarea întretăiată a pieptului lui. Era un bărbat masiv și încăpățânat, dar probabil călătorise prin ploaie ore întregi.

– Uitați, doamnă Halifax, că am încercat și am eșuat să vă dau afară din noaptea în care ați ajuns la ușa mea. Atenție. Se sprijinise greoi de tocul ușii, dezechilibrând-o și pe ea.

– Dacă vreți să vă luați după mine, spuse ea gâfâit.

– Dar ce femeie foarte autoritară sunteți, medită el când intră împleticindu-se pe ușă. Nici nu pot să mă gândesc cum m-am descurcat fără dumneavoastră.

– Nici eu. Îl sprijini de perete și închise ușa. Cățelul scânci. Numai bine o să vă fie dacă vă apucă frigurile.

– O, cât de dulce este glasul unei femei, murmură el. Atât de moale, de blând, destul de liniștit cât să trezească dorința protectoare dintr-un bărbat.

Ea pufni și îl conduse spre scări. Lăsau în urma lor dâre de apă care trebuiau să fie curățate a doua zi. În ciuda cuvintelor lui ironice, era palid și tremura din toate încheieturile. Helen mai văzuse și înainte bărbați puternici doborâți de friguri, atunci când îl ajuta pe tatăl ei să își facă vizitele. Râdeau și erau în viață într-o săptămână, apoi mureau în câteva zile.

– Atenție la treaptă, spuse ea.

Era destul de înalt, destul de greu astfel că, dacă și-ar fi pierdut echilibrul, nu era foarte sigură că putea să îl împiedice să se rostogolească pe scări. El mormăi pur și simplu ceva, și lucrul acela o îngrijoră și mai tare – nu mai avea puterea să se certe cu ea?

Gândurile i-o luară la goană cât îl ajută să urce treptele. Trebuia să aducă apă fierbinte, poate să facă un ceai. Doamna McCleod lăsase cu o noapte în urmă un ceainic lângă cuptorul din bucătărie – poate că la fel făcuse și în noaptea aceea. Avea să îl lase la el în cameră, apoi să alerge jos să ia ceainicul.

Dar tremura în valuri atunci când reușiră să ajungă în coridorul care dădea spre camera lui. Cățelul era în pericol să îi zboare de pe braț.

– Mă puteți lăsa aici, mormăi el când ajunseră în dreptul ușii lui.

Helen nu îl luă în seamă și deschise ușa.

– Sunteți un idiot.

– Mai mulți oameni de știință importanți din Edinburgh și de pe continent v-ar contrazice.

– Mă îndoiesc că v-au văzut pe jumătate mort și cu un cățel ud în brațe.

– E adevărat. Se îndreptă împleticindu-se spre pat.

Camera lui era imensă. Un pat cu stâlpi mari era așezat între ferestrele acoperite de draperii, cu cuvertura atârnând pe podea. Pe unul din pereți se găsea un șemineu învechit, făcut din aceeași piatră roz, asemenea întregului castel. Pentru o clipă, Helen se întrebă dacă încăperea fusese folosită fără încetare de stăpânul castelului chiar din clipa în care fusese construit.

Apoi, goni gândul acela din minte.

– Nu în pat. Îl udați.

Îl conduse spre șemineu. Un singur fotoliu imens se afla lângă vatra rece. Tremurând, Sir Alistair se prăbuși în el, în vreme ce ea se aplecă și înteți focul. Niște tăciuni slabi mai licăreau acolo. Îngrămădi cu atenție cărbuni peste ei până ce focul se aprinse. Apa de ploaie i se prelingea din păr pe față și picura pe podea. Helen tremura, dar nu îi era nici pe departe atât de frig pe cât îi era lui. Se ridică și se întoarse cu fața spre Sir Alistair.

– Dezbrăcați-vă.

– Dar vai, doamnă Halifax, câtă îndrăzneală! Cuvintele fură rostite ușor nedeslușit, de parcă ar fi băut, deși Helen nu simțise nici un pic de alcool în respirația lui. Nu știam că aveți planuri cu mine.

– Pfui!

Helen luă în brațe cățelușul care tremura și îl puse lângă foc, unde se făcu covrig, deznădăjduit și ud. Avea să se îngrijoreze pentru el mai târziu. În clipa aceea, stăpânul era pe primul loc.

Helen se ridică și începu să dea jos haina îmbibată cu apă de pe umerii lui Sir Alistair. El se aplecă spre ea ca să o ajute, dar mișcările îi erau stângace. Aruncă haina udă pe vatră, unde începu să scoată aburi. Apoi îngenunche în fața lui și se apucă să desfacă nasturii prin țesătura udă leoarcă a vestei lui. Îi simțea privirea, ochii obosiți, și bătăile inimii ei o luară la goană. Descheie vesta, o trase și o aruncă peste haină. Când se apucă de nasturii de la cămașa, era conștientă că răsufla din ce în ce mai greu. Se concentră și își pironi privirea pe materialul alb și transparent lipit de pieptul lui puternic. Fire creț de păr umbreau pânza cămășii. Helen îi simțea respirația fierbinte în creștetul capului. Poziția aceea era mult prea intimă.

Trase cu hotărâre cămașa de pe el, înainte să apuce să se oprească și să se gândească la ce se întâmpla, dar tot se poticni când pieptul lui gol se dezvălui în fața ei. Trupul lui era mult mai frumos decât în închipuirile ei. Pantele late și puternice ale umerilor duceau spre mușchii surprinzător de puternici ai brațelor, iar pieptul îi era lat și acoperit cu păr cârlionțat în partea de sus. Sfârcuri de un roșu maroniu se desenau prin părul de pe piept, tari și ascuțite, și șocant de goale. Abdomenul lui tare era mângâiat doar de o linie subțire de păr negru care îi încercuia buricul înainte să se lărgească mai jos și să dispară sub brâul pantalonilor. Helen întinse mâna spre linia aceea seducătoare de păr înainte să își dea măcar seama de propria ei mișcare.

Își retrase de îndată mâna nestăpânită, o ascunse în fuste și spuse la repezeală:

– Ridicați-vă ca să dăm jos și celelalte haine. Sunteți aproape vânăt de frig.

– Doamnă Halifax, privirea dumneavoastră e în stare să m... mă încălzească, rosti el tărăgănat și se ridică. Cuvintele acelea desfrânate fură tulburate doar de clănțănitul dinților lui.

– Pfui!

Știa că tot chipul îi era cuprins de o îmbujorare înflăcărată, dar tot trebuia să îi scoată pantalonii aceia uzi. Se apucă să-i descheie nasturii și îi dădu la o parte mâinile neîndemânatice când încercă să o ajute. El se clătină când îi descheie ultimul nasture și, deodată, Helen nu își mai făcu nici o grijă pentru roșeața din obrajii sau pentru ce putea Sir Alistair să creadă despre ea.

– Treceți în pat, îi porunci ea.

– Femeie autoritară, mormăi el, dar cuvintele îi erau în continuare nedeslușite și își târșâi picioarele până la patul masiv. Odată ajuns acolo, îl puse să se sprijine de saltea cât ea îi scoase cizmele, pantalonii, ciorapii și lenjeria. Aruncă o privire fugară spre picioarele lui lungi și păroase și spre peticul de păr des dinspre bazin înainte să îl bage în pat și să tragă păturile peste el.

Se așteptă la vreun comentariu ironic din partea lui – poate despre graba cu care îl băgase în pat –, dar el închise pur și simplu ochii. Helen se opri doar ca să ridice cățelușul și să îl îndese sub pături, lângă bărbat, apoi se năpusti valvârtej spre bucătărie.

Slavă Cerului! Doamna McCleod chiar lăsase ceainicul de fier lângă foc. Helen făcu repede un ceai și luă un ceainic de porțelan, o cană și mult zahăr împreună cu un încălzitor vechi de pat, apoi se îndreptă spre dormitorul lui Sir Alistair. Când intră în încăpere, gâfâind după urcatul scărilor, corpul lui era în continuare chircit sub pături, și Helen simți o durere acută în piept.

Dar el se agită.

– Începusem să mă întreb dacă nu cumva ați dat bir cu fugiții din castelul meu după ce mi-ați văzut trupul gol.

Ea pufni și puse tava pe măsuța de lângă pat.

– Sunt mama unui băiețel. Vă asigur că am văzut de multe ori un mascul gol. Chiar astă-seară i-am făcut baie lui Jamie.

El mormăi.

– Speram ca trupul meu să fie cumva diferit de cel al unui băiețel.

Ea își drese glasul și spuse înțepată:

– Sigur că sunt unele diferențe, dar asemănările tot acolo rămân.

– Hm.

Știa că o privea în vreme ce duse încălzitorul de pat la foc și îl îndesă în cărbunii aprinși.

– Deci, pentru dezbrăcatul meu nu v-ați făcut mai multe griji decât pentru îmbăierea lui Jamie.

– Evident că nu, spuse ea cu ceva ce i se păru un aplomb admirabil.

– Mincinoaso, răspunse el ușor și răgușit.

Helen îl ignoră și aduse încălzitorul înapoi la pat.

– Puteți să vă dați mai încolo?

El încuviință din cap, cu chipul obosit și încordat. Reuși să se mute un pic pe saltea, și Helen dădu la o parte păturile ca să încălzească așternuturile. Încercă din răsputeri, dar era imposibil să nu observe linia lungă a piciorului gol, a șoldului și a părții lui laterale. Pântecul îi fu cuprins de căldură. Își feri, în grabă, ochii.

Când termină, el se întoarse înapoi și mormăi, cu ochiul închis.

– Ce bine e.

– Bun. Se duse să pună încălzitorul pe vatră, apoi se grăbi înapoi. Încercați să vă ridicați ca să beți niște ceai.

Își deschise ochiul, surprinzător de iute, și își fixă privirea pe pieptul ei.

– Sunteți udă leoarcă, doamnă Halifax. Trebuie să aveți grijă și de dumneavoastră.

Helen își coborî privirea și observă cum cămașa și șalul ei erau aproape transparente. Sfârcurile ei întărite se conturau destul de clar prin materialul subțire. Dumnezeule! Dar decența nu prea mai conta în clipa aceea.

– Am eu grijă de mine de îndată ce vă aranjez pe dumneavoastră. Acum ridicați-vă.

– Am să vă răsplătesc mai târziu pentru purtarea neceremonioasă, o avertiză el, dar se trase pe pernă până ce se ridică pe jumătate.

– Așa să faceți, îi răspunse ea când puse zahărul în cană și turnă ceaiul fierbinte.

– Nu cred ca niște zahăr să ajute prea mult ceaiul dumneavoastră, doamnă Halifax, spuse el tărăgănat în spatele ei.

– Of, liniște. Helen se întoarse și îi surprinse privirea ațintită pe șezutul ei. E fierbinte și dulce și de asta aveți nevoie acum. Beți.

Ținu cana pentru el, și Sir Alistair sorbi, strâmbându-se.

– Ceaiul dumneavoastră poate să dea jos și rugina de pe fier. Vreți să mă omorâți?

– Da, chiar asta încerc să fac, murmură ea împăciuitor. Un colțișor din inima ei păru să zvâcnească la cuvintele lui arțăgoase. Era atât de încăpățânat și în clipa aceea avea atâta nevoie de ea. Mai luați un pic.

El sorbi din nou din cană, cu privirea ațintită într-a ei, calmă și tulburătoare. Degetele lui Helen tremurară când îi privi gâtul puternic înghițind. Luă la repezeală cana de la el și o puse pe tavă.

– Vă mulțumesc, doamnă Halifax, spuse el. Ochiul îi era închis, și se cufundă la loc în pat, dar obrajii prinseră din nou culoare. Cred că voi supraviețui în noaptea asta fără dumneavoastră.

Ea se încruntă.

– Poate ar trebui să încălzesc o cărămidă sau să mai aduc niște ceai.

– Dumnezeule, vă rog, fără ceai. Vă puteți retrage în seara asta. Afară de cazul în care – deschise ochiul lui căprui și o privi cu ironie – ați vrea să veniți lângă mine?

Helen făcu ochii mari, fără voia ei, la invitația aceea directă și, pentru un moment hotărâtor, nu știu ce să spună sau ce să facă. Apoi, se răsuci pe călcâie și părăsi încăperea, iar râsul lui răsună în urma ei, în vreme ce Helen se grăbi să ajungă în propriul dormitor.

Poate că era amintirea sânilor generoși ai menajerei lui și a felului în care se conturaseră sub materialul umed cu o noaptea în urmă. Poate că era parfumul de lămâie al părului ei care părea să zăbovească asemenea unei prezențe fantomatice în dormitorul lui. Sau poate era doar cuprins de o simplă nevoie pur biologică. În orice caz, Alistair se trezi în minte a doua zi cu imaginea buzelor ei pline și roșii înfășurate în jurul mădularului care îi era dureros de tare. Un vis de un erotism extraordinar de intens, dar vai! carnea lui nu știa diferența dintre realitate și imaginație.

Alistair gemu și dădu păturile la o parte. Capul lui și întreg trupul îl dureau groaznic, dar mădularul era întărit cu mândrie. Cugetă la partea aceea pământească a corpului său. Cât de ironic era că până și cel mai intelectual dintre bărbați putea să fie redus la acea vibrantă nevoie de bază doar din cauza unor buze senzuale și a unui piept alb și rotund. Masculinitatea lui tresări la imaginea însuflețită a doamnei Halifax. Mândră. Năbădăioasă.

Complet goală.

Alistair înghiți în sec și se atinse, degetele alunecându-i pe carnea fierbinte care devenise de fier și își înfășură capul dureros. Imaginara lui doamnă Halifax îngenunche în fața sa și își prinse în mâini sânii albi. Îi ridică, i-i oferi, desfrânată și sfioasă în același timp, cu buza de jos prinsă între dinți. Sânii ei erau mari și frumoși, revărsându-se din mâinile ei mici. Își prinse sfârcurile roșii între arătător și degetul mare și îi ciupi cu putere, aruncându-i o privire perversă. Alistair gemu și frecă, trăgând ușor...

Din spatele lui se auzi un scâncet de cățel. Alistair tresări instinctiv și dădu să apuce păturile.

– La naiba!

Apoi își aminti și își lăsă trupul să se trântească la loc pe saltea. Își coborî privirea. Cățelușul se piti sub așternuturi, pe jumătate îngropat în cearșafurile care îl acoperiseră.

– E totul bine, flăcăiașule, spuse Alistair. Nu e vina ta că sunt eu tâmpit.

Și nici nu era vina cățelușului că el continua să fie tare și să simtă durere.

Dar oricum se trezise în aceeași stare în multe dimineți. Și de când se întorsese din Colonii, nu avusese decât propria mână care să îi satisfacă dorințele animalice. O dată, cu câțiva ani în urmă, ajunsese la un asemenea punct de frustrare încât se dusese într-un cartier rău famat din Edinburgh. Căutase acolo serviciile unei femei plătite ca să îl ușureze de pornirile lui erotice. Dar când târfa pe care o alesese îi văzuse chipul la lumina lumânării din camera ei închiriată, îi ceruse un preț mai mare. Alistair plecase, umilit și dezgustat de propria persoană, iar târfa aruncase blesteme în urma lui. Nu mai repetase niciodată experiența aceea

îngrozitoare. În schimb, revenea mereu la mâna lui când poftele îi învingeau rațiunea.

Cățelușul ieși împleticindu-se de sub pături când îi auzi vocea, dând încântat din codiță. Era un spaniel alb cu maroniu, cu urechi care atârnau și botic pătat. Cățelul provenea de la un fermier care locuia dincolo de Glenlargo. În urmă cu o zi, când îl înșeuase pe Griffin și plecase călare ca să caute un cățeluș, o făcuse din pur capriciu. Imaginea lui Jamie care împrăștiase petale pe mormântul lui Lady Grey îi rămăsese în minte și îl bântuise ore întregi. Și mai răscolitoarea fusese Abigail care fugise cu atâta hotărâre de la înmormântare. Săraca fetiță, atât de țeapănă și de antipatică. Nu dulce și supusă cum trebuia să fie o fată. Pufni ușor. Într-un fel, ea îi reamintea de el însuși.

Cățelușul își întinse lăbuțele mult prea mari, burtica lui rotundă aproape atingând patul, și căscă. Fără îndoială că avea să vrea să își golească în curând vezica și, din moment ce era pui, nu prea îi păsa pe unde o făcea.

– Stai, flăcăiașule, mormăi Alistair.

Se ridică, cu articulațiile trosnind, și începu să se îmbrace, dar nu reuși decât să-și pună lenjeria atunci când ușa se deschise deodată. Pentru a doua oară în dimineața aceea, se acoperi cu așternuturile. Cățelușul se răsuci și începu să latre la intrus.

Alistair oftă, își înghiți înjurătura și se uită fix în ochii aceia speriați, de albastrul clopoțeilor.

– Bună dimineața, doamnă Halifax. V-ați gândit să bateți la ușă înainte de a intra?

Ochii aceia frumoși clipiră înspre el, și ea se încruntă.

– Ce căutați afară din pat?

– Încerc să-mi găsesc pantalonii, dacă chiar vreți să știți.

Își sprijini pumnul în șold și mulțumi providenței că mai păstrase de noaptea trecută peticul pe ochi.

– Dacă îmi permiteți un moment de intimitate, pot să vă întâmpin îmbrăcat aproape cu totul.

– Pfui! În loc să plece, ea se agită pe lângă el și așeză tava pe măsuța de lângă pat.

– Trebuie să vă întoarceți în pat.

– Ceea ce *trebuie*, spuse el tăios, foarte conștient că mădularul său revenise la viața când doamna Halifax apăru, este să mă îmbrac și să duc cățelușul afară.

– V-am adus niște lapte cald și pâine, răspunse ea voioasă și apoi se opri în fața lui, cu brațele încrucișate la piept, de parcă ea chiar se aștepta ca el să mănânce acea mâncare de copii.

Se uită la bolul așezat pe noptiera lui. Era pe jumătate plin cu lapte. Bucățele de pâine îmbibate pluteau deasupra, o imagine cu totul dezgustătoare.

– Încep să mă întreb, doamnă Halifax, spuse el când lăsă cearșafurile să alunece și se întinse după cățeluș, dacă nu cumva ați început o campanie intenționată ca să mă înnebuniți.

– Poftim...?

– Stăruința cu care mă întrerupeți din lucru, angajarea unor slujitori de care nu am nevoie și, în general, distrugerea vieții mele nu pot fi doar simple accidente.

– Nu am...

El puse cățelușul în fața bolului în timp ce ea se bâlbâia. Cățelul își lipi boticul și o lăbuță pe bol și începu să mănânce, împrăștiind lapte și pâine pe toată noptiera.

Alistair se uită la menajera lui, căreia îi revenise vocea:

– *Niciodată* nu am...

– Și mai este și problema ținutei dumneavoastră.

Ea coborî privirea spre hainele ei.

– Ce e în neregulă cu ținuta mea?

– Rochia asta – el scutură ușor dantela de pe pieptul ei, mângâind în treacăt sânii aceia calzi și catifelați – este mult prea elegantă pentru o menajeră. Și totuși insistați să vă afișați prin castelul meu în ea, în încercarea de a-mi distrage atenția.

Obrajii ei se îmbujorară și ochii albaștri scânteiară de indignare.

– Nu am decât două rochii, dacă vreți să știți. Nu e vina mea că vi se par nepotrivite.

El făcu un pas spre ea, pieptul lui aproape atingând rochia despre care vorbeau. Alistair nu mai era sigur dacă încerca să o alunge sau să o ademenească mai aproape. Parfumul de lămâie îi asalta nările.

– Și ce spuneți despre insistența cu care năvăliți prin camerele mele fără să ciocăniți măcar?

– Eu...

– Singura concluzie la care ajung este că vă doriți să mă vedeți gol. Din nou.

Doamna Halifax își coborî privirea – poate inevitabil – spre locul în care lenjeria acoperea mădularul lui exuberant. Întredeschise buzele ei senzuale și ispititoare. Doamne! Femeia aceea îl înnebunea.

Nu putu să nu își aplece capul spre ea și să privească buzele acelea cărnoase și roșii în timp ce ea le lingea nervos.

– Poate ar trebui să vă satisfac curiozitatea.

Avea de gând să o sărute, Helen știa. Intenția se citea în fiecare linie de pe chipul lui, în privirea senzuală din ochi, în poziția hotărâtă a trupului. Avea de gând să o sărute, și partea groaznică era că Helen își dorea să fie sărutată. Voia să simte apăsarea acelor buze uneori sarcastice, alteori răutăcioase pe ale ei. Voia să îl guste, să îi simtă parfumul masculin când el o savura. De fapt, chiar începu să se aplece spre el, să își ridice fața, să simtă bătăile nebunești ale inimii. O, da, tânjea după sărutul lui, poate mai mult decât tânjea după următoarea suflare.

Și apoi, copiii dădură buzna în cameră. De fapt, mai ales Jamie, care alerga ca întotdeauna, cu sora lui care veni ușor în urma lui. Sir Alistair înjură destul de înfiorător în șoaptă și se întoarse să își prindă cearșafurile în jurul taliei. Nu fu deranjat însă de vreo atenție acordată de copii.

– Un cățeluș! țipă Jamie și se repezi la sărmana creatură.

– Ai grijă, spuse Sir Alistair. Nu a...

Dar avertismentul lui veni prea târziu. Jamie ridică în brațe cățelul și, în aceeași clipă, un firicel de lichid galben picură pe podea. Jamie rămase acolo, cu gura deschisă și ținând cățelușul în față.

– Ah...

Sir Alistair privi inexpresiv, cu splendidul lui piept încă dezgolit. Helen simți că îl compătimește. Pe jumătate ucis de frigul din noaptea de dinainte, nici măcar îmbrăcat în dimineața aceea

și deja asaltat de câini nestăpâniți și de copii zburdalnici. Ea își drese glasul.

– Cred că...

Dar fu întreruptă de un chicotit. O chicoteală dulce, ascuțită, de fată, pe care nu o mai auzise de când părăsiseră Londra. Helen se întoarse.

Abigail rămăsese încă în picioare la ușă, acoperindu-și gura cu ambele mâini, în timp ce chicotelile se revărsau printre degetele ei. Își coborî mâinile.

– A făcut pipi pe tine! îi spuse ea cântat fratelui său. Pipi și pipi, și iar pipi! Ar trebui să-i spunem Puddles (băltoace).

Pentru o clipă, Helen se temu că Jamie avea să izbucnească în plâns, apoi cățelușul se zvârcoli și fiul ei strânse zâmbind animăluțul la piept.

– Tot e un cățeluș grozav. Dar nu ar trebui să-i spunem Puddles.

– În nici un caz Puddles, mormăi Sir Alistair, și ambii copii tresăriră și se uitară la el lung, de parcă uitaseră de existența lui.

Abigail deveni serioasă.

– Nu este câinele nostru, Jamie. Nu putem să-i punem noi numele.

– Nu, nu este câinele vostru, spuse ușor Sir Alistair, dar am nevoie de ajutor ca să-i găsesc un nume. Și în clipa asta, am nevoie de cineva care să îl ducă pe pajiște afară și să se asigure că-și face restul de treburi pe acolo, nu în castel. Se oferă cineva?

Copiii săriră să îndeplinească sarcina, și Sir Alistair doar încuviință din cap înainte ca ei să se facă nevăzuți. Deodată, Helen se regăsi iar singură în compania stăpânului de la castel.

Se aplecă să șteargă băltoaca de pe podea cu cârpa pe care o adusese de la bucătărie odată cu laptele. Îi evită privirea.

– Mulțumesc.

– Pentru?

Vocea lui era nepăsătoare, și aruncă cearșafurile înapoi pe pat.

– Știți pentru ce. Ridică privirea spre el și își dădu seama că vederea îi era încețoșată de lacrimi. Pentru că i-ați lăsat pe Abigail

și Jamie să aibă grijă de cățel. Ei... ei chiar aveau nevoie de asta acum. Mulțumesc.

El ridică din umeri și păru să nu se simtă prea în largul lui.

– E o nimica toată.

– O nimica toată? Ea se ridică, brusc enervată. Aproape v-ați sinucis ca să luați câinele ăsta. A fost mai mult de-o nimica toată!

– Cine spune că am luat câinele pentru copii? mormăi el.

– N-a fost așa? întrebă ea.

Îi plăcea să o facă pe fiara, dar sub masca lui, Helen simțea că se ascundea un bărbat cu totul diferit.

– Și dacă ar fi așa? El păși mai aproape și o prinse cu blândețe de umăr. Poate că merit o răsplată.

Helen nu avu timp să se gândească sau să dezbată, nici măcar să se pregătească. Buzele lui le cuprinseră pe ale ei, calde și ușor aspre de la firele de păr din bărbie și oh!, senzația era minunată. Masculine. Pline de dorință. Nu se mai simțise atât de dorită de multă vreme. Nici nu-și mai amintea de când nu mai fusese sărutată de un bărbat. Se aplecă spre el, cu mâinile pe brațele lui goale, și senzația pielii lui fierbinți și fine sub degetele ei era minunată. El își deschise gura peste a ei și limba lui o exploră într-o doară, iar ea deschise buzele și îl primi înăuntru. Fericită. Cu uluire. Cu ușurință.

Poate prea multă ușurință.

Aceea era una dintre greșelile ei cele mai grave: tendința de a acționa prea devreme. De a se îndrăgosti prea devreme. Oferindu-se în întregime doar ca să-și regrete după aceea pasiunea impulsivă. Și săruturile lui Lister i se păruseră, pe vremuri, minunate, și unde o duseseră?

Spre nimic altceva decât disperare.

Se retrase, gâfâind, și îl privi. Ochiul îi era întredeschis, chipul îmbujorat și senzual, cu favoriți întunecați.

Încercă să se gândească la ceva de spus.

– Eu...

În cele din urmă, își apăsă pur și simplu degetele pe buze și fugi din cameră asemenea celei mai inocente dintre virgine.

*

– Rover, spuse Jamie. Stătea ghemuit în iarba din spatele castelului și se uita la cățelușul care adulmeca gândacul pe care îl găsise.

Abigail își dădu ochii peste cap.

– Ție îți pare că arată a Rover (Corsar)?

– Da, spuse Jamie și adăugă: Sau poate Captain.

Abigail își ridică atent poalele rochiei și găsi niște iarbă mai uscată pe care să se așeze. Mai totul era ud după furtuna din noaptea anterioară.

– Cred că Tristan ar fi frumos.

– E nume de fată.

– Ba nu. Tristan a fost un soldat măreț. Abigail se încruntă puțin, nu întru totul sigură de spusele ei. Sau ceva. Oricum, sigur nu o fată.

– Ei bine, mie-mi sună a nume de fată, spuse Jamie hotărât.

Ridică o crenguță și o ținu în dreptul boticului cățelului. Acesta prinse rămurica și i-o șterpeli. Se trânti la pământ, cu picioarele din spate întinse înapoi și începu să roadă lemnul.

– Nu-l lăsa s-o mănânce, spuse Abigail.

– Nu-l las, spuse Jamie. Și, oricum...

– Ei! îi strigă o voce cunoscută. Ce aveți acolo?

Domnul Wiggins apăru în spatele lor. Capul lui acoperi soarele de dimineață, iar părul roșu care îi înconjura fața părea să fi luat foc. Se clătină un pic pe picioare și se uită încruntat spre cățel.

– E câinele lui Sir Alistair, spuse Abigail repede, de teamă că ar fi încercat să le ia câinele. Avem grijă de el pentru el.

Domnul Wiggins se uită chiorâș, iar ochii lui mici fură aproape înghițiți de ridurile de pe fața lui.

– Muncă de jos pentru fiica unui duce, ha?

Abigail își mușcă buza. Sperase atât de mult că avea să uite de cuvintele spuse de Jamie cu o zi înainte. Dar domnul Wiggins se gândea la alte probleme.

– Numa' s-aveți grijă să nu să pișe în bucătărie. Ș-așa am deja multe pă cap.

– El... începu Jamie, dar Abigail îl întrerupse:

– Vom avea grijă, spuse ea drăgălaș.

– Ptiu! mormăi domnul Wiggins și își luă tălpășița.

Abigail aşteptă până ce se făcu nevăzut în castel, apoi se întoarse spre fratele ei.

– Nu trebuie să-i mai spui nimic.

– *Nu eşti stăpâna mea!*

Buza de jos îi tremura, iar faţa lui devenea din ce în ce mai roşie. Abigail ştia că erau semnele unei crize iminente de urlat sau plâns sau ambele, dar oricum insistă:

– E important, Jamie. Nu trebuie să-l laşi să te tragă de limbă.

– Nu l-am lăsat, murmură el, dar amândoi ştiau că era o minciună.

Abigail oftă. Jamie mai era încă foarte mic şi doar atât putea să obţină de la el. Îi întinse căţelușul.

– Vrei să îl ţii pe Puddles?

– Nu e Puddles, spuse el, dar îl luă în braţe, îl strânse la piept şi îşi ascunse faţa în blănița lui.

– Ştiu.

Abigail se lăsă pe iarbă şi închise ochii, simţind soarele pe chip. Trebuia să îi spună mamei ce zisese Jamie. Trebuia să se ducă şi să o caute chiar în clipa aceea. Dar mama s-ar fi supărat şi îngrijorat şi asta ar fi stricat proaspăta lor fericire. Poate că oricum nu conta.

– Puddles nu a văzut grajdurile, spuse Jamie de lângă ea. Părea că voia bună îi revenise. Hai să i le arătăm.

– Foarte bine.

Abigail se ridică şi îl urmă pe fratele ei spre grajduri prin iarba udă. La urma urmei, ziua era minunată şi aveau un căţeluş drăgălaş de care să aibă grijă. Ceva o făcu să arunce o privire peste umăr în direcţia în care plecase domnul Wiggins. Nu se zărea, dar nori negri pluteau în depărtare, coborâţi şi prevestitori de rău, ameninţând soarele.

Se cutremură şi o luă la fugă ca să îl prindă din urmă pe Jamie.

– Se zice că Wheaton o să propună în Parlament alt proiect de lege pentru soldaţi, spuse contele de Blanchard şi se lăsă pe spate în scaunul lui până ce Lister se temu că avea să îl rupă.

– Omul nu se lasă niciodată, spuse lordul Hasselthorpe cu dispreț. Prevăd că o vom respinge fără prea mari dezbateri. Ce ziceți, Excelență?

Lister se uită lung la paharul de coniac pe care îl ținea în mână. Se aflau în biroul lui Hasselthorpe, o încăpere destul de plăcută chiar dacă era decorată cu roșu și roz. Hasselthorpe era un bărbat sobru cu scaun la cap și cu ambiția de a obține scaunul de prim-ministru – poate foarte curând –, dar avea o toantă de nevastă. Sigur ea decorase camera.

Lister se uită la gazda lui.

– Legea lui Wheaton e prostie curată, bineînțeles. Gândiți-vă cât ar consta guvernul fiecare pensie dată oricărui idiot care a slujit în armata Maiestății Sale. Dar se poate să aibă și ceva susținere populară legea asta.

– Haideți, domnule, sigur nu credeți că va trece? Blanchard îl privi înmărmurit.

– Să treacă, nu, spuse Lister. Dar se poate să fie o luptă. Ați citit pamfletele care circulă pe stradă?

– Retorica pamfletarilor nu e prea sofisticată, îl luă în râs Hasselthorpe.

– Nu, dar îi influențează pe obișnuiții cafenelelor. Lister se încruntă. Și evenimentele recente din Colonii în timpul războiului cu francezii au adus în mintea oamenilor soarta soldatului comun. Atrocități precum masacrul de la Spinner's Falls încep să ridice semne de întrebare despre cât de bine sunt plătiți soldații noștri.

Hasselthorpe se aplecă ușor în față.

– Fratele meu a fost ucis la Spinner's Falls. Ideea că masacrul ar putea să fie folosit ca un fel de argument intimidant în declamațiile vreunui pamfletar mă scârbește, domnule.

Lister ridică din umeri.

– Sunt de acord. Nu vreau decât să subliniez opoziția cu care ne vom confrunta ca să înfrângem proiectul.

Scaunul lui Blanchard scârțâi când se apucă să flecărească despre soldații beți și hoți, dar Lister era distrat. Henderson deschise ușor ușa și își băgă capul înăuntru.

– Vă rog să mă iertați, spuse Lister și întrerupse bâiguielile lui Blanchard.

Abia dacă așteptă încuviințarea celorlalți domni înainte să se ridice și se îndreptă spre ușă.

– Ce-i?

– Vă rog să mă iertați că vă deranjez, Excelență, șopti nervos Henderson, dar am vești despre fuga unei anumite doamne.

Lister privi înapoi peste umăr. Hasselthorpe și Blanchard se sfătuiau între ei și nu era sigur că puteau să îl audă. Se întoarse spre secretarul lui.

– Da?

– Excelență, ea și copiii au fost văzuți în Edinburgh acum mai puțin de-o săptămână.

Edinburgh? Interesant. Nu știa ca Helen să cunoască pe cineva în Scoția. Găsise vreun loc în Scoția acolo unde să stea sau călătorea de acolo?

Își ațintă din nou privirea spre Henderson.

– Bun. Trimite mai mulți oameni. Vreau să umble peste tot prin Scoția, să afle dacă mai este acolo și, dacă nu este, unde naibii s-a dus.

Henderson se înclină.

– Foarte bine, Excelență.

Și Lister își permise să schițeze un zâmbet. Distanța dintre vânător și pradă se micșorase. Curând, foarte curând, avea să strângă cu propriile mâine frumosul gât al lui Helen.

Capitolul 7

Într-o seară, în vreme ce Povestitorul de adevăruri îl păzea pe monstru, tânărul nu apăru la ora lui obișnuită. Soarele coborî și apuse, umbrele se adânciră în grădina ornamentală și rândunicile încetară să mai dea din aripi și se așezară pe stinghiile din colivie. Când Povestitorul de adevăruri se uită atent la monstru, zări ceva palid în spatele barelor. Curios, el se apropie

mai mult și, spre surprinderea lui, văzu că monstrul dispăruse. În locul lui se afla o femeie goală, iar părul negru o învăluia asemenea unei mantii.

În clipa aceea, frumosul tânăr traversă în fugă și gâfâind curtea castelului, țipând:

– Pleacă! Pleacă în clipa asta!

Povestitorul de adevăruri se întoarse ascultător să plece, dar stăpânul strigă în spatele lui:

– Ai văzut ceva care să te sperie azi?

Povestitorul de adevăruri se opri, dar nu se întoarse.

– Nu...

din *Povestitorul de adevăruri*

Îl evita. Pe la mijlocul dimineții, când i se aduse în birou o tavă cu ceai și biscuiți de către una dintre noile slujitoare și nu de înnebunitoarea lui menajeră, Alistair deveni sigur de asta. Îi provocase atâta repulsie cu sărutul acela? O speriase cu intenția lui limpede? Ei bine, ducă-se totul naibii. Acela era castelul lui, la naiba; *ea* era cea care insistase să îi deranjeze liniștea. Nu putea să se ascundă de el. În plus, se gândi el coborând în fugă scările din turn, trecuse ora la care își cerea corespondența de dimineață.

Când ajunse în bucătărie, o văzu pe doamna Halifax aplecată împreună cu bucătăreasa peste o oală care aburea pe vatră, dar ea nu îl zări din prima clipă. Lângă ușa coridorului pe care abia intrase, băiatul și fata se jucau cu animălуțul. Nu se mai vedea nici un alt servitor.

– Ați venit pentru prânz? întrebă Jamie, strângând la piept cățelușul care dădea din coadă. O să-i dăm în curând lui Puddles un castron cu lapte.

– Să nu uitați să îl duceți afară după aceea, mormăi Alistair. Dădu să se îndrepte spre vatră. Și *chiar* să vă gândiți la alt nume pentru cățel.

– Da, domnule, spuse Abigail în spatele lui.

Doamna Halifax ridică privirea când el se apropie și, de parcă vederea lui o sperie, făcu ochii mari.

– Pot să vă ajut cu ceva, domnule Alistair?

În privirea ei se citea precauția. „Sau poate că doar era îngrozită că lăsase o bestie atât de dezgustătoare să se apropie de ea", îi reproșă în gând o voce batjocoritoare.

Gândul îl făcu să se încrunte și spuse:

– Am venit pentru corespondența mea.

Bucătăreasa mormăi ceva și se aplecă deasupra oalei. Doamna Halifax se îndreptă spre o masă din apropiere, pe care se afla un teanc de scrisori.

– Îmi pare rău. Trebuia să vi le trimit. Îi întinse teancul.

El îl luă, și degetele lui le atinseră ușor pe ale ei, apoi se încruntă când examină scrisorile. Sigur că răspunsul lui Etienne nu se afla printre ele – era mult prea devreme –, dar totuși sperase că avea să se regăsească acolo. Alistair se gândise neîncetat la trădătorul de la Spinner's Falls de la ultima scrisoare de la Vale. Sau poate că era apariția doamnei Halifax și certitudinea tuturor lucrurilor pe care le pierduse odată cu fața lui în masacrul acela cumplit.

– Așteptați vreo scrisoare anume? întrerupse doamna Halifax șirul gândurilor lui sumbre.

El ridică din umeri și îndesă scrisorile în buzunar.

– O scrisoare de la un coleg din altă țară. Nimic extraordinar de important.

– Corespondați cu domni din străinătate? Ea își înclină capul, parcă intrigată.

El încuviință.

– Fac schimb de idei și descoperiri cu alți biologi din Franța, Norvegia, Italia, Rusia și Coloniile americane. Chiar în momentul ăsta, am un prieten care explorează sălbăticia din China și un altul pe undeva prin inima Africii.

– Cât de minunat! Și dumneavoastră sigur îi vizitați pe acești prieteni și explorați.

El se uită lung la ea. Își bătea joc de el?

– Nu părăsesc niciodată castelul.

Ea încremeni.

– Serios? Știu că vă place castelul, dar sigur trebuie să călătoriți din când în când. Cum rămâne cu studiile dumneavoastră?

– N-am mai călătorit de când m-am întors din Colonii. Nu mai reuși să se uite în ochii aceia mari și albaștri și își întoarse privirea

spre copiii care se jucau, lângă ușă, cu cățelușul. Știți cum arăt. Știți de ce rămân aici.

– Dar... Sprâncenele ei se încruntară înainte să facă un pas spre el și să-l oblige să îi întâlnească încă o dată privirea gravă. Știu că trebuie să fie greu să ieșiți. Știu că oamenii trebuie să se uite lung. Trebuie să fie groaznic. Dar să vă închideți aici pentru totdeauna... nu meritați așa o pedeapsă.

– Să merit? Simți cum gura i se strâmbă. Bărbații care au murit în Colonii nu și-au meritat moartea. Soarta mea nu are nimic de-a face cu ce merit și ce nu. E doar o stare de fapt: sunt mutilat. Îi sperii pe copii și pe cei slabi de înger. Deci, rămân în castelul ăsta.

– Cum puteți suporta să vă trăiți tot restul vieții așa?

El ridică din umeri.

– Nu mă gândesc la restul vieții mele. Asta mi-e pur și simplu soarta.

– Trecutul nu poate să fie schimbat. Înțeleg asta, spuse ea. Dar se poate să accepți trecutul și totuși să continui să speri.

– Să speri? O privi lung. Își susținea mult prea înverșunat poziția ca să nu o ia cumva personal –, dar nu era sigur cum. Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

Ea se aplecă spre el, cu ochii ei albaștri serioși.

– Nu vă gândiți la viitor? Nu plănuiți momente de fericire? Nu luptați pentru o viață mai bună?

Alistair scutură din cap.

– Ce rost are să-mi pun la cale viitorul când trecutul meu nu se poate schimba? Nu sunt nefericit.

– Dar sunteți fericit?

El se întoarse spre ușă.

– Contează?

– Sigur că da.

Îi simți mâna firavă pe braț. Se întoarse ca să o privească din nou, atât de luminoasă, de frumoasă.

– Cum puteți să vă trăiți viața fără fericire sau fără măcar să sperați la fericire?

– Acum știu că vă bateți joc de mine, mormăi el și își smulse brațul din mâna ei.

Se năpusti afară din bucătărie, fără să mai ia în seamă împotrivirea ei. Știa că nu era felul ei să fie atât de crudă, dar sinceritatea ei era într-o anumită măsură mai aspră decât bătaia de joc. Cum să se gândească la viitor când nu avea așa ceva, când renunțase cu șapte ani în urmă la orice speranță de a avea unul? Până și gândul reînvierii acelui optimism îl îngrozi. Nu, era mai bine să fugă din bucătărie și de menajera lui care înțelegea mult prea multe, decât să se confrunte cu propria lui slăbiciune.

În după-amiaza aceea, Helen mătura treptele de la intrare când un huruit o făcu să își ridice privirea. O trăsură mare cu patru cai venea pe drum, iar imaginea era atât de ciudată – din moment ce se obișnuise deja cu solitudinea castelului – că nu reuși decât să rămână acolo și să privească uimită pentru o clipă. Apoi frica îi încolți în inimă. Doamne Dumnezeule, îi găsise Lister?

De drept, Meg sau Nellie trebuia să mătură scările, dar slujitoarele erau ocupate cu curățarea salonului de la etajul întâi. Așa că, după prânz, se dusese ea la trepte, înnebunită de vederea buruienilor care creșteau printre crăpături. De aceea, se afla în picioare acolo într-un șorț mototolit, înarmată cu o mătură. Nu avea timp nici măcar să judece și să-și ascundă copiii.

Trăsura se opri maiestuos, și un lacheu sări ca să aranjeze scărița și să deschidă ușa. O doamnă foarte înaltă își făcu apariția și își plecă fruntea ca să evite acoperișul trăsurii. Helen mai că se prăbuși la pământ de ușurare. Doamna purta o elegantă rochie crem cu un jupon în dungi și o pălărie de pai. În spatele ei se afla o doamnă mai mică de înălțime și durdulie, îmbrăcată din cap până în picioare în violet și galben, și o minunată bonetă cu volănașe îi încadra chipul vesel și îmbujorat. Doamna înaltă își îndreptă spatele și se uită încruntată la Helen printr-o pereche de ochelari formidabili și destul de ciudați. Erau mari, complet rotunzi și aveau niște rame negre și groase cu un x între lentile.

– Cine, spuse femeia, ești dumneata?

Helen făcu o plecăciune, destul de frumoasă i se păru ei, dat fiind că ținea o mătură în mână.

– Sunt doamna Halifax, noua menajeră a lui Sir Alistair.

Doamna înaltă ridică din sprâncene cu neîncredere și se întoarse spre însoțitoarea ei.

– Ai auzit, Phoebe? Femeia spune că este menajera lui Alistair. Ți se pare posibil să fi angajat o menajeră?

Doamna mai scundă și durdulie își scutură fustele și zâmbi spre Helen.

– Dacă spune că este menajera, Sophie, și din moment ce mătura scările când am ajuns noi, cred că trebuie să presupunem că, într-adevăr, Alistair a făcut rost de o menajeră.

– Hm, fu singura reacție a doamnei înalte. Ai putea să ne și poftești înăuntru, fetițo. Mă îndoiesc ca Alistair să aibă vreo încăpere decentă, dar oricum rămânem.

Helen simți că fața îi luă foc. Nu mai fusese numită fetiță de ceva vreme, dar spusele doamnei nu păreau să aibă vreo semnificație.

– Sunt convinsă că putem să găsim ceva, spuse ea, deloc convinsă.

Dacă le punea, chiar în clipa aceea, pe slujitoare să aranjeze două dintre camerele de oaspeți, poare reușeau să termine până la lăsarea serii. *Poate*.

– Poate ar trebui să ne prezentăm, murmură doamna mai scundă.

– Ar trebui? o întrebă însoțitoarea ei.

– Da. Răspunsul veni hotărât.

– Prea bine, spuse doamna mai înaltă. Sunt domnișoara Sophia Munroe, sora domnului Alistair, și dumneaei este domnișoara Phoebe McDonald.

– Îmi pare bine. Helen făcu din nou o plecăciune.

– Ne bucurăm foarte mult să te cunoaștem.

Domnișoara McDonald radia, iar obrajii ei dolofani și roșii străluceau. Părea să fi uitat că Helen era o servitoare.

– Vreți să mă urmați? spuse Helen politicos. Hm... Sir Alistair vă așteaptă?

– Bineînțeles că nu, spuse iute domnișoara Munroe când intră în castel. Nu mai era aici dacă ne aștepta. Își scoase pălăria și se uită încruntată în încăpere. E aici, nu?

– A, da, răspunse Helen și luă pălăriile ambelor femei. Cercetă atent camera și le așeză, în cele din urmă, pe o masă din marmură. Spera să nu fie prea prăfuită. Sunt sigură că va fi chiar bucuros să știe că ați venit în vizită.

Domnișoara Munroe pufni.

– Atunci ești mai optimistă decât mine.

Helen se gândi că era mai bine să nu răspundă la acest comentariu. În schimb, le conduse pe musafire în salonul de zi pe care le pusese pe slujitoare să îl curețe și strânse pumnii pentru ca lucrurile să mai fi avansat de la prânz.

Dar când deschise ușa, Tom, lacheul, strănuta puternic, capul îi era acoperit de enorme pânze de păianjen pline de praf și atât Meg, cât și Nellie chicoteau nestăpânit. Servitorii se îndreptară de spate când ea intră, iar Nellie își acoperi gura cu mâna ca să își rețină râsul.

Helen oftă și se întoarse spre doamne.

– Poate ați prefera să așteptați în sufragerie. Mă tem că este singura încăpere complet aranjată din castel – exceptând bucătăria.

– Nicidecum. Domnișoara Munroe dădu buzna în cameră și privi cu ochi critic la șirul de capete de animale împăiate, mâncate de molii, care erau aliniate de-a lungul peretelui. Eu și Phoebe putem să dirijăm lucrurile aici câtă vreme îl aduci pe Alistair.

Helen încuviință din cap și îi lăsă în urma ei pe slujitori și pe doamne. În timp ce urca scările, putea să audă cum domnișoara Munroe se apucă să dea ordine în stânga și în dreapta. Nu îl mai văzuse pe Sir Alistair de când se certaseră în dimineața aceea în bucătărie. Adevărul era că îl evitase, chiar o trimisese pe Meg să îi ducă prânzul sus, în loc să i-l fi dus chiar ea. De fapt, când ajunse la etajul al treilea, își dădu seama că nu era cu totul sigură dacă Sir Alistair se ascundea în turnul lui. Din câte știa, putea să fi hotărât să plece într-una din plimbările lui.

Dar, când bătu la ușa din turn, vocea profundă a lui Sir Alistair răspunse tăios:

– Intră.

Ea deschise ușa și păși în turn. Sir Alistair se afla la cea mai mare masă, aplecat peste o carte, cu o lupă în mână. Vorbi fără să își ridice privirea:

– Ați venit să-mi distrageți atenția de la muncă, doamnă Halifax?

– A venit sora dumneavoastră.

El ridică brusc privirea la cuvintele ei.

– Poftim?

Ea clipi uimită. Se răsese. Obrazul fără cicatrici era destul de neted și, de fapt, era chiar frumos. Se scutură ca să își revină în fire.

– Sora dumneavoastră...

El se năpusti în fața mesei.

– Aiurea. De ce-ar fi venit Sophia aici?

– Cred că pur și simplu...

Dar el trecuse deja de ea.

– Trebuie să se fi întâmplat ceva.

– Nu cred să fie nimic de rău, spuse ea și i-o luă pe urme.

Sir Alistair nu păru să o audă când coborî scările în grabă. Helen gâfâia în clipa în care ajunseseră la holul de jos, dar el nu avea deloc respirația tăiată. Sir Alistair se opri și se încruntă.

– Unde ați dus-o?

– În camera de zi, cu capetele acelea urâte de animale, răspunse Helen cu sufletul la gură.

– Minunat. Sigur are să spună ceva despre ele, mormăi Sir Alistair.

Helen își dădu ochii peste cap. Nu era ca și cum ar fi putut să o lase pe sora lui să aștepte în drum.

Sir Alistair își continuă drumul cu pași mari și dădu buzna în camera de zi.

– Ce s-a întâmplat?

Domnișoara Munroe se întoarse cu fața la el și se încruntă prin ochelarii ei ciudați.

– Trofeele de vânătoare ale bunicului s-au făcut praf cu totul. Ar trebui aruncate.

Sir Alistair se încruntă.

– N-ai bătut drumul din Edinburgh până aici ca să critici starea trofeelor de vânătoare ale bunicului. Și ce-s chestiile alea pe fața ta?

– Aceștia – domnișoara Munroe își atinse ochelarii urâți – sunt ochelarii de vedere ai domnului Benjamin Martin, pe care i-a creat ca să reducă răul pe care îl face lumina ochilor mei. I-am comandat direct din Londra.

– Doamne Sfinte, urâți mai sunt!

– Sir Alistair! spuse tăios Helen.

– Păi, chiar sunt, mormăi el. *Și* știe asta.

Dar sora lui zâmbi crispată.

– Exact reacția la care mă așteptam de la un filistin ca tine.

– Deci ai bătut tot drumul ăsta ca să mi-i arăți?

– Nu, am venit să văd dacă fratele meu mai trăiește.

– De ce să nu trăiesc?

– N-am primit nici un răspuns la ultimele trei scrisori, i-o întoarse sora lui. Ce era să cred dacă nu că putrezești pe undeva prin castelul ăsta vechi și de demult.

– Răspund la toate scrisorile tale, se încruntă Sir Alistair.

– La ultimele trei n-ai răspuns.

Helen își drese glasul.

– Vrea cineva niște ceai?

– O, ar fi minunat, spuse, de lângă domnișoara Munroe, domnișoara McDonald. Și poate niște biscuiți? Sophie adoră biscuiții, nu-i așa?

– Nu pot să sufăr... începu domnișoara Munroe, dar se opri brusc. Dacă Helen nu ar fi știut mai bine, ar fi putut să jure că domnișoara McDonald o ciupise. Domnișoara Munroe trase aer în piept și recunoscu: Mi-ar plăcea niște ceai.

– Bine. Helen făcu un semn din cap spre Meg, care, împreună cu ceilalți slujitori, rămaseră să se uite la toată ciondăneala. Vă rog să o rugați pe bucătăreasă să pregătească niște ceai și să vadă dacă are biscuiți sau prăjiturele care să meargă cu el.

– Da, doamnă. Meg ieși în grabă din încăpere.

Helen privi aspru până ce toți servitorii care mai rămaseseră acolo i-o luară pe urme fără tragere de inimă.

– N-o invitați pe sora dumneavoastră să ia loc? murmură Helen spre Sir Alistair.

– Am treabă, mormăi el, dar adăugă: Vă rog să luați loc, Sophia, Phoebe. Și dumneavoastră, doamnă Halifax.

– Dar... începu ea, apoi se gândi mai bine la obiecția ei când Sir Alistair își întoarse privirea spre ea și se încruntă. Se așeză înțepată într-un fotoliu fără brațe.

– Mulțumesc, Alistair, spuse domnișoara Munroe și se așeză și ea pe una dintre canapele.

Domnișoara McDonald luă loc lângă ea și spuse:

– E atât de bine să te revedem, Alistair. Am fost dezamăgite că nu ai putut să vii de Crăciun. Am avut o friptură de gâscă minunată, cam cea mai mare din câte am văzut vreodată.

– Nu vin niciodată de Crăciun, mormăi Alistair.

El alese un scaun de lângă Helen, făcând-o să se rușineze.

– Dar poate ar trebui să vii, îl mustră domnișoara McDonald cu blândețe.

Vorbele ei păreau să fie mai eficiente decât cuvintele tăioase ale domnișoarei Munroe. Pometii lui Sir Alistair păreau chiar un pic rumeni.

– Știi că nu-mi place să călătoresc.

– Da, dragule, spuse domnișoara McDonald, dar nu e un motiv suficient ca să ne ignori. Sophie a fost foarte tristă că nu i-ai scris măcar o felicitare de Crăciun.

Lângă ea, domnișoara Munroe pufni, departe de-a părea tristă.

Sir Alistair se încruntă și dădu să deschidă gura. Helen se temu de ce putea să spună și se adresă în grabă domnișoarei McDonald:

– Înțeleg că locuiți în Edinburgh?

Domnișoara îi răspunse cu un zâmbet larg.

– Da, chiar așa. Eu și Sophie avem o casă minunată în stil Whitestone cu vedere spre oraș. Sophie face parte dintr-o serie de societăți științifice și filosofice și putem să participăm la o prelegere, o demonstrație sau o expoziție în fiecare zi din săptămână.

– Cât de frumos, spuse Helen. Și pe dumneavoastră trebuie să vă intereseze știința și filosofia, nu, domnișoară McDonald?

– O, am un anumit interes, răspunse ea cu zâmbetul pe buze, dar nu am vocația pe care o are Sophie.

– Aiurea, se răsti domnișoara Munroe. Te descurci foarte bine pentru o minte neantrenată, Phoebe.

– Dar vai, îți mulțumesc, Sophie, murmură domnișoara McDonald și bătu cu subînțeles din gene spre Helen.

Helen își ascunse un zâmbet. Domnișoara McDonald părea să știe exact cum să se descurce cu formidabila ei prietenă.

– Știați că Sir Alistair lucrează la o altă carte minunată? întrebă ea.

– Serios? Domnișoara McDonald bătu din palme. Putem s-o vedem?

Domnișoara Munroe ridică o sprânceană spre fratele ei.

– Mă bucur să aud că te-ai apucat din nou de lucru.

– Sunt încă la început, mormăi el.

Slujitoarele se întoarseră cu ceaiul chiar atunci și, preț de-o clipă, până ce puseră în ordine lucrurile, totul fu o harababură.

Sir Alistair profită de agitație ca să se aplece spre Helen și să-i șoptească:

– Minunată?

Ea își simți obrajii în flăcări.

– Cartea dumneavoastră e minunată.

Ochiul lui căprui îi scrută chipul.

– Atunci ați citit-o?

– Nu – nu pe toată –, dar m-am uitat peste o parte din ea azi-noapte. Intensitatea din privirea lui îi tăie răsuflare. A fost fascinant.

– Așa a fost?

Îi privea gura, mijii ochiul și se concentră, iar Helen se întrebă dacă rememora sărutul lor. Își jurase să nu îl mai repete. O legătură cu bărbatul acela ar fi fost încă un exemplu de aruncat cu capul înainte într-o nebunie fără să se gândească la pericol. Dar, când Sir Alistair își ridică privirea și îi întâlni ochii, Helen știu.

Indiferent de cât era de periculoasă, nebunia începea într-adevăr să arate foarte ispititor.

*

După ceai, Alistair își petrecu restul după-amiezii în turn, nu doar pentru că-și dorea să termine capitolul despre bursuci, dar și pentru că se temea că, dacă mai zăbovea prin apropierea seducătoarei lui menajere, avea să facă într-adevăr ceva nebunesc. În plus, era sigur că Sophia chinuia personalul să termine curățenia din castel. Era înțelept să se țină departe de toate astea.

Așa că, era deja seara când o revăzu pe doamna Halifax. Abia revenea din apartamentele lui, căci își amintise să se spele înainte de cină și chiar își pusese pe el o haină și niște pantaloni decenți pentru ca sora lui să nu îl dojenească prea rău. Se părea că și doamna Halifax hotărâse să se îmbrace cât mai frumos. Alistair se opri în josul scărilor și se uită la ea înainte să fie observat. Purtase aceeași rochie albastră în fiecare zi de când ajunsese la castel, dar în seara aceea purta o rochie verde cu auriu, multe prea somptuoasă pentru o menajeră și, ce era și mai rău, și mai mult din pieptul ei catifelat era lăsat la vedere. Deodată, Alistair se bucură că își făcuse timp să își prindă părul și să se radă.

Ea se întoarse, se uită la el o clipă și se opri și ea pentru o fracțiune de secundă, cu ochii mari albaștri și sensibili, cu minunații ei obraji rozalii și inocenți. Poate că Alistair trebuia să se întoarcă pur și simplu și să urce din nou scările. Să se închidă în turnul lui și să îi poruncească să plece din castelul și din viața lui. Ea spera la vreun viitor strălucitor, iar el știa că nu avea nici unul.

În schimb, se apropie agale de ea.

– Pare că aveți totul sub control pentru cina asta, doamnă Halifax.

Ea privi distrată prin sufragerie.

– Cred că are să meargă. Să-mi spuneți dacă servirea nu se face cum trebuie. Tom încă mai învață cum să servească supa.

– O, dar veți fi acolo ca să observați, spuse el și o luă de braț. Ați uitat de înțelegerea noastră de-a mânca împreună masa de seară? Noaptea trecură ați fost destul de fermă în privința părții mele de târg.

– Dar, sora dumneavoastră... Obrajii ei se înflăcărară. Va crede că... că... *știți* dumneavoastră.

– Ce va crede este că sunt excentric și știe *asta* deja. O privi ironic. Haideți, doamnă Halifax, nu e momentul pentru emoții de domniță. Unde vă sunt copiii?

Îl privi, dacă se mai putea așa ceva, și mai șocată.

– În bucătărie, dar nu puteți...

El făcu semn uneia dintre slujitoare.

– Te rog să-i chemi pe copiii doamnei Halifax.

Fata plecă grăbită. El ridică sprânceana spre menajera lui.

– Gata. Vedeți. Destul de simplu.

– Numai dacă nu luați în considerare regulile bunei-cuviințe, mormăi ea în șoaptă.

– Iată-te, frate! Vocea vioaie a Sophiei se auzi în spatele lor.

Alistair se întoarse și făcu o plecăciune spre sora lui.

– După cum bine vezi.

Sophie ajunse în capul scărilor.

– Nu era sigur că vii la cină. Și mai ești și destul de îngrijit. Bănuiesc că ar trebui să mă simt onorată. Dar apoi – zări mâna doamnei Halifax pe brațul lui – poate că gătitul nu-mi este adresat mie.

Doamna Halifax încercă să își retragă mâna, dar Alistair i-o acoperi hotărât cu a lui, împiedicând-o.

– Plăcerea ta este mereu foarte importantă pentru mine, Sophia.

Ea pufni la auzul spuselor lui.

– Sophie, o dojeni Phoebe din spatele ei.

Îi aruncă lui Alistair o privire spășită. Sărmana Phoebe McDonald liniștea mereu apele în urma surorii lui.

Alistair era pe cale să sublinieze chiar acea idee – poate nechibzuit – când Jamie apăru valvârtej de după colț, aproape ciocnindu-se de Sophia.

– Jamie! strigă doamna Halifax.

Băiatul se opri brusc și se uită lung la Sophia. Sora lui apăru din urmă, ca întotdeauna mai liniștită.

– Meg ne-a zis să venim la masă.

Sophia o privi de sus pe fetiță.

– Cine sunteți voi?

– Eu sunt Abigail, doamnă, spuse ea și făcu o plecăciune. El e fratele meu, Jamie. Îmi cer iertare pentru el.

Sophia ridică o sprânceană.

– Pun pariu că faci asta foarte des.

Abigail oftă și păru complet obosită.

– Da, așa este.

– Ce fată bună. Sophia *aproape* schiță un zâmbet. Frații mai mici pot fi uneori o corvoadă, dar trebuie să fii stăruitoare.

– Da, doamnă, răspunse ceremonios Abigail.

– Hai, Jamie, spuse Alistair. Hai să mergem la masă înainte să facă vreo societate a surorilor mai mari și autoritare.

Jamie se îndreptă vioi spre sala de mese.

Alistair se așeză la locul lui obișnuit din capul mesei, o așeză pe Sophia la dreapta lui, așa cum se cuvenea, dar se asigură ca doamna Halifax să se regăsească la stânga lui. El îi trase explicit scaunul când menajera lui încercă să o ia la sănătoasa și să se așeze la celălalt capăt al mesei.

– Vă mulțumesc, mormăi ea mai degrabă lipsită de grație atunci când se așeză.

– Cu cea mai mare plăcere, murmură el cu blândețe când împinse prea tare scaunul.

Sophia era ocupată să îi arate lui Abigail cum să își așeze corect paharul de apă și rată scena lor, dar Phoebe îi privi curios de pe partea opusă doamnei Halifax. La naiba! Alistair uitase ce spirit de observație avea femeia aceea mărunțică. Dădu din cap spre ea, iar ea îi făcu cu ochiul în semn de răspuns.

– Deci te-ai apucat din nou de scris, spuse Sophia când Tom aduse o supieră, însoțit de o fată ca să îi servească.

– Da, răspunse Alistair prudent.

– Și este aceeași lucrare? întrebă ea. Cea despre varietățile de păsări, animale și insecte din Anglia?

– Da.

– Bun. Bun. Mă bucur să aud asta. Refuză cu un semn din mână coșul cu pâine pe care Abigail încerca să i-l întindă. Nu, mulțumesc. Nu mănânc niciodată după prânz pâine dospită. Sper, continuă ea și se întoarse din nou spre el, că ai să faci o treabă bună. Richards

a făcut un talmeș-balmeș cu *Zoologia* lui acum câțiva ani. Idiotul a încercat să arate că găinile sunt înrudite cu șopârlele. Ha!

Alistair se lăsă pe spate ca să îi permită slujitoarei să pună în fața lui o farfurie cu supă.

– Richards e un neghiob pedant, dar în opinia mea, comparația lui dintre găini și șopârle a fost cu totul îndreptățită.

– Presupun că tu consideri că bursucii sunt înrudiți cu urșii, nu? Ochelarii Sophiei străluciră primejdios.

– La urma urmei, ghearele ambilor seamănă izbitor...

– Ha!

– Și, continuă el netulburat din moment ce, până la urmă, discutaseră așa de când erau mici, când am disecat toamna trecută cadavrul unui bursuc, am descoperit similarități în oasele craniului și ale antebrațelor.

– Ce-i un cadavru? întrebă Jamie înainte ca Sophia să îi dea replica.

– Un trup mort, explică Alistair.

Lângă el, doamna Halifax se înecă. El se întoarse și o lovi binevoitor pe spate.

– Sunt bine, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Dar am putea să schimbăm subiectul?

– Desigur, spuse el cu amabilitate. Poate ar trebui să discutăm despre excremente în schimb.

– O, Doamne, mormăi doamna Halifax lângă el.

El nu o luă în seamă și se întoarse spre sora lui.

– N-o să-ți vină să crezi ce am găsit zilele trecute în excrementele unui bursuc.

– Așa? întrebă Sophia cu interes.

– Un cioc de pasăre.

– Aiurea!

– Ba chiar așa a fost. Unul mic – poate un pițigoi sau o rândunică –, dar era în mod cert un cioc de pasăre.

– Sigur nu un pițigoi. Nu coboară așa des la sol.

– Ah, dar eu cred că pasărea era deja moartă când a fost mâncată de bursuc.

– Ați promis că nu mai vorbim despre cadavre, izbucni doamna Halifax.

El o privi și încercă din răsputeri să nu râdă.

– Am promis fără cadavre de *bursuci*. Acum vorbim despre un cadavru de *pasăre*.

Ea se încruntă, desigur minunat, spre el.

– Sunteți didactic.

– Da, sunt. El zâmbi. Și ce aveți de gând să faceți?

Zări cu colțul ochiului cum Sophia și Phoebe schimbară între ele priviri uimite, dar le ignoră.

Doamna Halifax strâmbă din nas.

– Cred doar că ar trebui să fiți mai politicos cu femeia care se ocupă să vă facă patul.

Își arcui sprâncenele.

– Mă amenințați că îmi puneți broaște râioase în pat, doamnă?

– Poate, răspunse ea ușor, dar cu ochi plini de jovialitate.

Privirea lui se fixă pe gura ei, senzuală și umedă, și simți cum se întărește ca fierul. Îi spuse cu voce joasă pentru ca nimeni să nu îi audă:

– Aș fi mai atent cu amenințarea dacă ar fi să puneți ceva în patul meu.

– Nu faceți asta, șopti ea.

– Asta ce?

– Știți prea bine. Întâlni ochii aceia albaștri asemenea clopoțeilor, mari și vulnerabili. Nu mă tachinați.

Cuvintele ei șoptite ar fi trebuit să îl facă să se rușineze. Dar, asemenea ultimului nemernic, nu făcură decât să îi atâțe interesul. „Ai grijă", îi șopti o voce. „Nu o lăsa să te facă să crezi că poți să îi oferi ce-și dorește." Trebuia să asculte de vocea aceea. Trebuia să asculte și să se îndepărteze de doamna Halifax înainte să fie prea târziu. În schimb, se aplecă în față, ademenit împotriva voinței sale.

Mai târziu în după-amiaza aceea, domnișoara Munroe își ridică ceaiul, o fixă pe Helen cu o privire pătrunzătoare și întrebă:

– De când te-a angajat fratele meu ca menajeră?

Helen își înghiți gura de ceai pe care doar ce o sorbise și răspunse precaută:

– Doar de câteva zile.

– Ah. Domnișoara Munroe se lăsă pe spate și își agită cu putere ceaiul în ceașcă.

Helen se întoarse la ceaiul ei, oarecum descumpănită. Era greu de spus dacă „ah"-ul fusese unul de aprobare, de dezaprobare sau cu totul altceva. După cină, se retraseră în salonul de zi, deja curățat – ei bine, măcar mai curat decât fusese mai înainte. Fetele munciseră pe brânci toată după-amiaza și chiar aprinseseră un foc în vechiul șemineu din piatră. Animalele împăiate continuau să se uite lung în jos prin ochii lor destul de macabri din sticlă, dar nu le mai atârnau pânze de păianjen peste urechi. Era o îmbunătățire categorică.

Jamie și Abigail rămăseseră în salonul zi doar ca să spună noapte bună. După ce Helen îi băgase în pat și revenire, Sir Alistair era prins într-o discuție cu domnișoara McDonald în celălalt capătul al camerei. Domnișoara Munroe rămăsese în așteptare la ușă. Dacă Helen ar fi fost un gen de femeie mai suspicioasă, s-ar fi întrebat dacă domnișoara Munroe nu o aștepta chiar pe ea.

Își drese glasul.

– Sir Alistair mi-a spus că nu v-a mai văzut de ceva vreme?

Domnișoara Munroe își privi încruntată ceaiul.

– Se ascunde aici ca un lepros.

– Poate că îi este rușine, murmură Helen.

Aruncă o privire spre locul în care Sir Alistair și domnișoara McDonald vorbeau. În loc de ceai, el bea coniac dintr-un pahar. Își înclinase capul spre doamna mai în vârstă și asculta serios ce îi spunea. Părul prins la spate îi dezvăluia cicatricile, dar îl făcea să arate mai civilizat. Îi studie atent profilul și își dădu seama că, fără acele cicatrici, era un bărbat chipeș. Fusese obișnuit cu atenția femeilor înainte să fie mutilat? Gândul o descumpăni și își întoarse privirea.

Doar ca să o regăsească pe domnișoara Munroe uitându-se la ea cu o expresie de nepătruns.

– E mai mult decât rușine.

– Ce vreți să spuneți? Helen se uită încruntată în ceașca de ceai și se gândi. Abigail a țipat prima dată când l-a văzut.

Domnișoara Munroe dădu scurt o dată din cap.

– Exact. Copiii care nu-l cunosc se sperie de el. Până și adulții îl privesc chiorâș.

– Nu-i place să-i facă pe ceilalți să se simtă incomod.

Helen o privi în ochi pe domnișoara Munroe și încercă să găsească în ei o licărire de aprobare.

– Îți poți imagina? se întrebă gânditor domnișoara Munroe. Să ai un chip care te aduce în centrul atenției oriunde te-ai duce? Să fie oameni care se opresc și rămân cu gura căscată la tine și cărora le este frică? Pur și simplu nu poate să fie el însuși, nu poate să se amestece în mulțime. Nu are nici măcar o clipă de răgaz.

– Ar fi infernal. Helen își mușcă buza, cuprinsă de un val nedorit de empatie care amenința să îi copleșească rațiunea. Mai ales pentru el. Este așa de morocănos pe dinafară, dar înăuntru cred că este mai sensibil decât îi place să se arate.

– Acum începi să înțelegi. Domnișoara Munroe se lăsă pe spate în scaunul ei și îl privi descurajată pe fratele ei. De fapt, a fost mai bine la început când s-a întors din Colonii. O, rănile erau mai proaspete atunci, mai șocante, dar el nu își dăduse încă seama, cred. Abia acum un an sau doi și-a dat seama că lucrurile vor rămâne pentru totdeauna așa. Că nu mai era un simplu bărbat, ci un ciudat.

Helen scoase un sunet scurt de dezacord la auzul acelor cuvinte aspre. Domnișoara Munroe îi aruncă o privire tăioasă.

– E adevărat. Nu-i face deloc bine să se ascundă sub o spoială înșelătoare, să pretindă că toate cicatricile alea nu există și că este un om normal. Este ceea ce este. Se aplecă în față, cu o privire atât de intensă că Helen își dori să și-o ferească pe a ei. Și îl iubesc și mai mult pentru asta. Mă înțelegi? Era un om bun când a plecat în Colonii. Când s-a întors, era un om extraordinar. Atâția cred că, de fapt, curajul este un simplu act de vitejie pe câmpul de luptă – fără chibzuință, fără examinare a consecințelor. Un act care se termină într-o secundă sau un minut ori cel mult două. Ce a făcut fratele meu, ce face el acum este să-și ducă povara de ani întregi. Știe că își va petrece restul vieții cu povara asta.

Și își duce îndatoririle până la capăt. Se lăsă pe spate în scaunul ei, cu ochii ațintiți spre Helen. În opinia mea, *asta* înseamnă curajul adevărat.

Helen își întoarse privirea de la domnișoara Munroe și se uită absentă la cana cu ceai, cu mâna tremurândă. Mai devreme, în bucătărie, nu îi înțelesese întru totul povara. Dacă era să fie sinceră, îl considerase un pic cam laș fiindcă se ascundea în castelul acela murdar. Dar acum... Să fii un proscris printre oameni vreme de ani și să îți înțelegi complet damnarea – așa cum o făcea cu siguranță un bărbat atât de inteligent precum Sir Alistair –, da, pentru asta era nevoie de o tărie de caracter reală. De un curaj adevărat. Nu se mai gândise niciodată până atunci la cele îndurate de Sir Alistair, la ce avea să îndure pentru tot restul vieții lui de pe pământ.

Își ridică privirea. El vorbea în continuare cu domnișoara McDonald, cu chipul în profil. Cicatricile erau cu totul ascunse din unghiul acela. Nasul îi era drept și lung, bărbia fermă și oarecum pronunțată. Obrazul îi era neted și pleoapa grea de oboseală. Părea un bărbat chipeș și deștept. Poate un pic cam obosit la ora aceea atât de târzie. Trebuie să îi fi simțit privirea, căci se întoarse și își dezvălui cicatricile cu totul, crestate, roșii și urâte. Peticul îi ascundea ochiul, dar sub el, obrazul era deformat.

Ea se uită lung la chipul lui, văzând atât bărbatul chipeș și deștept, cât și pustnicul ironic și cu cicatrici. I se tăie răsuflarea și începu să respire întretăiat, dar continuă să îl privească prelung și se sili să se uite la tot ce era el. Tot ce era Sir Alistair. Ar fi trebuit să fie dezgustată, în schimb, nu simți decât o atracție atât de profundă încât abia reuși să nu se ridice și să se îndrepte spre el într-o clipită.

El ridică ușor paharul de coniac și o salută înainte să bea, fixând-o cu ochii peste margine.

Doar atunci reuși Helen să își întoarcă privirea, încercând din răsputeri să tragă adânc aer în piept. Ceva se întâmplase în acele câteva secunde când se priviseră în ochi. De parcă îi privise sufletul.

Și poate că și el îl privise pe al ei.

Capitolul 8

Acum, a doua zi, Povestitorul de adevăruri se gândi la ce văzuse și, pe măsură ce umbrele învăluiau din ce în ce mai mult grădina, se duse la colivia cu rândunici și deschise ușa. Ele își luară de îndată zborul și se învălmășiră spre cerul înserării. Când frumosul tânăr apăru în grădină, urlă furios. Scoase de sub hainele lui o punguță frumoasă din mătase și un mic cârlig din aur și goni după rândunici, alergând afară din castel pe urmele lor...

din *Povestitorul de adevăruri*

A doua zi, Alistair se trezi înainte de ivirea zorilor, așa cum îi era obiceiul. Ațâță focul, aprinse o lumânare, se spălă cu apa extrem de rece din lavoarul de pe masa lui de toaletă și se grăbi să se îmbrace. Dar când ieși pe coridor, se opri nehotărât. Când mai trăia Lady Grey, își făceau plimbarea de dimineață la ora aceea, dar acum ea nu mai era și noul cățeluș, încă fără nume, era prea mic ca să se plimbe.

Se duse agale, cu o senzație vagă de enervare și tristețe, la fereastra de la capătul coridorului. Doamna Halifax trecuse pe acolo. Fereastra era ciudat de curată în interior, chiar dacă la exterior era încă pe jumătate acoperită de iederă. O lumină vaporoasă de culoarea piersicii începea să lumineze dealurile. Urma să fie o zi însorită. O zi perfectă pentru plimbare, se gândi el morocănos. Sau o zi pentru...

Gândul acela neașteptat luă contur, și se îndreptă spre scări. La etajul de dedesubt, nu se întrevedea nici o lumină pe sub ușa de la camera surorii lui și a domnișoarei McDonald. O, trecuseră ani de când nu o mai luase pe nepregătite pe Sophia. Alistair bătu în ușă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea de dinăuntru.

La fel ca el, și ea se trezea dintr-odată, cu toate simțurile în alertă.

– E timpul să te trezești, somnoroaso, strigă el.

– Alistair? Ți-ai pierdut mințile?

Șontâcăi până la ușă și o deschise. Sophia purta o cămașă de noapte voluminoasă, având părul cărunt prins în cozi lungi. El rânji la fața ei țâfnoasă.

– E vară, e soare afară și peștii înoată prin apă.

Făcu ochii mari, apoi îi miji entuziasmată când înțelesese.

– Dă-mi jumătate de oră.

– Douăzeci de minute, îi spuse el peste umăr.

Era deja pe drum spre camera doamnei Halifax, care era după colț.

– S-a făcut! răspunse Sophia și trânti ușa în urma ei.

Nici pe sub ușa doamnei Halifax nu se vedea lumină, dar chiar și așa Alistair ciocăni. Dinăuntru se auzi un geamăt înăbușit și o bufnitură. Apoi, liniște totală. El ciocăni din nou.

Picioare goale lipăiră iute spre ușă, care se deschise ușor. Chipul micuț și palid al lui Abigail privi afară. Alistair se uită la ea.

– Numai tu te-ai trezit?

Ea dădu din cap.

– Mamei și lui Jamie le ia un secol până se trezesc.

– Atunci trebuie să mă ajuți.

Împinse ușor ușa și intră în încăpere. Era o cameră mare, folosită la un moment dat ca magazie, și uitase de patul mare și urât care se afla acolo. Jamie și doamna Halifax erau încă întinși, iar un colț al păturii era dat într-o parte, acolo unde era evident că dormise Abigail. Cățelușul era încolăcit deasupra așternuturilor, dar la venirea lui Alistair, se ridică și se întinse, cu limbuța roz pe afară. Alistair merse spre capul patului și apucă să o scuture pe doamna Halifax ca să o trezească, apoi se opri. Spre deosebire de sora lui, menajera dormea cu părul despletit și lăsat liber, curgând în valuri de mătase fină și încurcată peste pernă. Obrajii îi erau roz, buzele rozalii întredeschise ca să respire ușor. Pentru o clipă, Alistair rămase complet fermecat de vulnerabilitatea ei, și vintrele lui se încordară.

– Aveți de gând să o scuturați? îl întrebă Abigail din spatele lui.

Doamne! Ce libidinos era de avea gândurile acelea în fața unei fetițe. Alistair clipi tulburat și se aplecă în față ca să o apuce de umăr pe menajera lui, simțind-o moale și caldă sub mână.

– Doamnă Halifax.

– Mmm, oftă ea și își ridică umărul.

– Mamă! îi spuse Abigail tare.

– Ce-i? Doamna Halifax clipi și îl privi lung cu ochii ei albaștri, nedumeriți. Ce-i asta?

– Trebuie să te trezești, spuse Abigail de parcă vorbea cu surzii. Mergem... Se întoarse și se uită la Alistair. *De ce* ne-am trezit așa devreme?

– Mergem la pescuit.

– Uraaa! țipă Jamie și sări din pat de partea cealaltă a mamei lui. Ori nu se trezea așa de greu pe cât credea sora lui, ori pescuitul îl stimula teribil.

Doamna Halifax gemu și își îndepărtă de pe chip o șuviță de păr.

– Dar de ce trebuie să ne trezim așa devreme?

– Pentru că – Alistair se aplecă mai aproape ca să îi șoptească în ureche – peștii se trezesc la ora asta.

Ea gemu, dar Jamie îngenunche lângă ea, sărind în pat și scandând:

– Hai, hai, hai!

– Bine, spuse mama lui, dar Sir Alistair trebuie să ne lase ca să ne îmbrăcăm. Roșeața i se adânci în obraji, de parcă își dădu în sfârșit seama cât era de dezbrăcată.

Pentru o clipă, privirea lui Alistair o provocă pe a ei. Părea să poarte o cămașă subțire pe sub pătură, și Alistair era tentat să rămână până ce ea era obligată să se ridice. Să îi vadă sânii plini și tremurânzi sub pânza delicată, să privească legănarea părului în jurul umerilor.

Nebunie, nebunie curată.

În schimb, își înclină capul, dar privirea lui nu o părăsi nici măcar o clipă pe-a ei.

– Douăzeci de minute.

Luă cățelușul în brațe, apoi părăsi încăperea înainte ca vreo altă nebunie să îl împiedice.

Cățelușul rămase cuminte în brațele lui câtă vreme coborî scările și se îndreptă spre bucătărie. O surprinse pe doamna McCleod în timp ce ațâța focul de dimineață. Una din slujnice era așezată la masa din bucătărie și căsca atunci când el intră. Chiți surprinsă când îl văzu.

Doamna McCleod își îndreptă spatele.

– Domnule?

– Poți să pregătești niște brânză, unt și brânză? Se uită nelămurit prin bucătărie. Poate câteva fructe și carne rece? Mergem să pescuim.

Doamna McCleod încuviință grav din cap, cu chipul înroșit și perfect impasibil fată de cererile lui neașteptate.

– Da, pot.

– Și un mic dejun consistent pentru când ne întoarcem. Alistair se încruntă. L-ai văzut pe Wiggins?

Slujitoarea pufni.

– Poate că-i încă-n pat ăsta. Se îmbujoră și își îndreptă spatele când Alistair o privi. Îmi pare rău, domnule.

Alistair flutură mâna cu care ținea cățelul în aer când îi auzi scuzele ei.

– Când îl vezi, spune-i că trebuie să curețe grajdul.

Wiggins era un ticălos leneș, se gândi el când ieși cu pași mari în soarele dimineții. Nu își dăduse seama cât de leneș era până în clipa în care apăruseră ceilalți slujitori. Nu, nu era adevărat. Puse cățelușul în iarba udă de rouă. Știuse întotdeauna că Wiggins era un muncitor groaznic; doar că până atunci nu dăduse nici două cepe degerate pe asta.

Alistair se încruntă la cățelușul care căsca și care își ridică nasul ca să adulmece adierea dimineții. Wiggins era o problemă ce trebuia rezolvată în curând, dar nu, slavă Cerului, în dimineața aceea.

– Hai, flăcăule, fă-ți treaba, îi șopti el cățelușului. Cel mai bine e să înveți s-o faci aici și chiar acum. Numai Dumnezeu știe ce-ar face doamna Halifax dacă te scapi prin castel.

Parcă înțelegându-i ordinul, cățelul se lăsă pe vine în iarbă.

Iar Alistair lăsă capul pe spate și izbucni în râs.

*

Mama se opri deodată când ieșiră din bucătăria castelului și, pentru o clipă, Abigail nu înțelese de ce. Apoi, se aplecă într-o parte și văzu. Sir Alistair stătea în lumina soarelui cu cățelușul la picioare și mâinile în șolduri și râdea. Scoase un râs bărbătesc sonor și profund, așa cum Abigail nu mai auzise niciodată. Aproape că nu-l prea văzuse pe duce, dar nu și-l putea aminti râzând așa. Se îndoia că ducele *putea* să râdă așa. Cumva, era mult prea țeapăn. Sigur își rupea ceva dacă ar fi făcut-o.

Râsul lui Sir Alistair era ciudat și minunat, și cel mai extraordinar lucru pe care îl auzise vreodată Abigail. Își ridică privirea spre mama ei și se întrebă dacă și ea simțea același lucru. Trebuia să fie așa pentru că și ea făcuse ochii mari și buzele îi erau arcuite într-un zâmbet uimit.

Jamie se repezi pe lângă ele și alergă spre locul în care se aflau Sir Alistair și cățelușul.

– Încă visez, spuse un glas.

Abigail tresări și se întoarse.

Domnișoara Munroe stătea în ușa bucătăriei, cu ochii ei oarecum îmblânziți în spatele ochelarilor ciudați.

– Nu l-am mai auzit pe Alistair râzând de ani întregi.

– Într-adevăr? întrebă mama. Se uita la domnișoara Munroe de parcă ar fi întrebat-o altceva. Ceva mult mai important.

Domnișoara Munroe dădu o dată din cap. Ridică vocea și îl strigă pe Alistair:

– Unde-s ustensilele de pescuit, frate? Sper că nu te-aștepți să prindem păstrăvi cu mâinile goale, nu?

– Ah, iată-te, Sophia. Începeam să cred că ai hotărât să rămâi în pat.

Domnișoara Munroe pufni într-un fel nu prea potrivit pentru o doamnă.

– Cu toată agitația pe care-ai iscat-o azi-dimineață? Cu greu.

– Și domnișoara McDonald?

– Știi că lui Phoebe îi place să doarmă.

Sir Alistair zâmbi.

– Undițele sunt în grajd. I-am cerut doamnei McCleod un coș de picnic. Poate vreți, doamnelor, să mergeți să vedeți dacă e gata.

Se pregătea să se îndrepte spre grajd fără să mai aștepte vreun răspuns, așa că Abigail alergă să-l prindă din urmă. Jamie luă cățelușul în brațe.

– N-am mai pescuit niciodată.

Sir Alistair își coborî privirea.

– Nu?

Jamie clătină din cap.

– Ah, dar ăsta e sportul domnilor eleganți de pretutindeni, puștiule. Știai că însuși regele George pescuiește?

– Nu, nu știam. Jamie sări un pas ca să țină pasul cu Sir Alistair.

– Chiar el mi-a spus-o când am luat ceaiul împreună.

– Și ducii pescuiesc? întrebă Jamie.

Inima lui Abigail încremeni. Apoi Sir Alistair răspunse:

– Și ducii pescuiesc, nu am nici o îndoială. Bine că-s eu aici să te învăț. Și pe sora ta la fel.

El îi zâmbi lui Abigail.

Abigail simți cum i se umflă pieptul și chipul îi păru cuprins de un zâmbet; nu putea să și-l rețină nici dacă voia.

Intrară în grajdul întunecat și se duseră la ușa din colț. Sir Alistair o deschise și scormoni înăuntru după ceva.

– Asta-i, mormăi el, apoi scoase o undiță mai lungă chiar decât el. O sprijini de perete și reveni spre camera îngustă. Cred... da, ne descurcăm cu astea.

Patru undițe își mai făcură apariția. Se întoarse din magazie și îi întinse un coș cu mâner de piele și balamale.

– Poți să ții asta, Abigail?

– Da, spuse ea încăpățânată, deși coșul era mai greu decât părea. Cuprinse mânerul cu ambele mâini și îl ridică înspre piept.

Sir Alistair dădu din cap.

– Ce fată bună. Și asta e pentru Jamie. Îi întinse fratelui ei un coș mai mic pe care să îl țină. Bun.

Puse undițele pe umăr și se întoarseră cu pași apăsați spre castel, acolo unde mama ei și domnișoara Munroe îi așteptau.

– Mama, știai că regele George pescuiește? întrebă Jamie.

Ținea cățelușul sub braț și apucase în cealaltă coșul.

– Chiar așa? Mama privea mai curând suspicios spre Sir Alistair.

– Chiar așa. Cu mâna rămasă liberă, Sir Alistair o luă de braț pe mama ei. În fiecare zi și de două ori în zilele de luni.

– Hm, fu singurul lucru spus de mama ei, dar părea fericită.

Pentru prima dată fericită de când plecaseră din Londra, se gândi Abigail când își croi drum prin iarba înrourată.

Pescuitul părea să fie o distracție care cerea multă așteptare, se gândi Helen o jumătate de oră mai târziu. Atașai un cârlig, ingenios ascuns în niște pene, la capătul unui fir și apoi îl aruncai în apă, în speranța că un pește avea să muște momeala. Nu te-ai fi gândit că peștii erau atât de prostuți cât să facă o confuzie între niște pene și-un cârlig și o muscă ce zbura pe deasupra apei, dar aparent peștii erau niște creaturi prostuțe. Sau erau pur și simplu miopi.

– Gândiți-vă la încheietura dumneavoastră, spuse Sir Alistair. Lăsați-o să se scuture asemenea unei cozi de pește.

Helen își arcui o sprânceană și îi aruncă o privire peste umăr. El stătea mai departe în sus pe mal și o privirea cu ochi critici, aparent foarte serios cu indicațiile lui. Helen oftă, se aplecă înainte și se concentră pe încheietura ei când scutură undița lungă pe care o ținea în mână. Capătul firului se agită în aer, făcu apoi cale întoarsă și se încurcă într-o ramură de deasupra.

– La naiba, mormăi ea șoptit.

Abigail, care își aruncase cu succes firul la apă deja de trei ori, chicoti. Domnișoara Munroe, politicoasă, nu spuse nimic chiar dacă lui Helen i se păru că dădu ochii peste cap. Iar Jamie, care își pierduse deja interesul pentru „scuturare" și vâna chiar atunci libelule împreună cu cățelușul, nici măcar nu observă.

– Permiteți-mi.

Sir Alistair veni într-o clipă lângă ea și își întinse brațele lungi deasupra capului ei.

Răsuflarea îi era caldă pe obrazul ei cât încercă să descurce firul de pe creangă. Helen încremeni de-a binelea. Tremura înăuntrul ei, dar el părea să nu fie deloc afectat de apropierea dintre ei.

– Gata, spuse el când momeala fu desfăcută. Rămase în spatele ei și se aplecă în față și în jurul ei ca să îi arate cum trebuia să țină undița. În timp ce o aranja în poziția potrivită, atingerea ușoară a mâinilor lui fu absolut devastatoare.

„Gândește-te la ce trebuie să faci", se mustră Helen în gând și încercă să pară atentă. Își dăduse repede seama că nu o deranja să petreacă mult timp pe malul unui râu, dar că nu avea să fie niciodată un pescar extraordinar. Ascultase indicațiile lui Sir Alistair cu seriozitatea unui ucenic care învață o artă veche și mistică. Iar când, pentru prima oară, trimise corect firul în mijlocul râului, o bucurie plină de mândrie îi lumină chipul palid. Numai și pentru acel lucru, dacă nu pentru altceva, meritase să se trezească cu noapte-n cap și să umble prin iarba udă.

– Ați priceput acum? o întrebă Sir Alistair tăios în ureche.

– Da, hm, destul de bine. Helen își drese glasul.

El își întoarse ușor capul și ochiul lui bun îi întâlni pe ai ei la câțiva centimetri distanță.

– Dacă doriți pot să vă instruiesc și despre cum se manevrează corespunzător undița.

Obrajii îi luară foc chiar dacă îi vorbise cu o voce mult prea joasă ca să fie auziți.

– Cred că înțeleg suficient de bine ideea.

– Chiar așa? El își ridică sprânceana și ochiul lui strălucі diabolic.

Mâna ei alunecă ușor pe undiță și zâmbi ademenitor.

– Învăț repede, domnule.

– Da, dar sunt sigur că vreți să deveniți o maestră. Practica potrivită cred că e bine-venită.

Se aplecă aproape imperceptibil și, pentru un moment complet nebunesc, Helen se gândi că avea să o sărute, acolo în aer liber, în fața copiilor și a surorii lui.

– Alistair! țipă domnișoara Munroe.

Helen tresări vinovată, dar Alistair murmură pur și simplu:

– Poate mai târziu.

– Alistair, am prins un pește!

În cele din urmă, el se întoarse la auzul veștii și se îndreptă spre locul în care sora lui se lupta din răsputeri cu undița. Și Jamie fu atras de agitație și, pentru o clipă, nimeni nu se mai uită atent la Helen câtă vreme îi veni sufletul la loc.

Când se uită din nou primprejur, Sir Alistair se ciondănea cu sora lui în legătură cu mărimea peștelui. Nu observase că mica momeală cu pene a lui Helen se cufundase în apa nu foarte adâncă chiar la malul râului, unde cu siguranță că erau foarte puțini pești. Cerul senin și scânteietor se desfășura deasupra lor, nori străvezii se desenau pe întinderea lui. Râul clocotea, apa strălucitoare dezvăluia rocile netede de la fund. Malurile erau înverzite de iarbă nouă și pe partea lor se afla un pâlc de copaci la umbra cărora fusese îngropată Lady Grey. Râul lui Sir Alistair era chiar grozav, un loc magic în care grijile de zi cu zi păreau să dispară.

Sir Alistair scoase deodată un strigăt, și un peștișor argintiu sări din apă, legănându-se în firul undiței domnișoarei Munroe. Jamie se duse în fugă ca să îl vadă, Abigail sări în sus și-n jos, iar domnișoara Munroe se minună și ajută să prindă firul. În tot entuziasmul, Helen își scăpă undița în râu.

– Oh, mamă, spuse Abigail cu jale când peștele fu așezat cu grijă înăuntrul unui coș cam ponosit. Ți-ai pierdut undița.

– Nu vă faceți griji, spuse Sir Alistair. Sigur s-a încurcat pe undeva pe mal, dincolo de copaci. E un fel de vârtej acolo. Sophia, te rog să ai grijă de copii cât mă duc cu doamna Halifax să recuperăm undița.

Domnișoara Munroe încuviință din cap și își întoarse concentrată privirea spre undița ei, iar Sir Alistair luă mâna lui Helen ca să o ajute să se ridice. Până și cea mai mică atingere, degetele lui puternice înfășurate în jurul brațului ei, o făcea să răsufle întretăiat. „Nătăfleață", se mustră ea. „Nu este decât politicos." Dar Sir Alistair nu îi lăsă mâna când ajunseră în partea de sus a malului și ea începu să fie suspicioasă. Fără să spună nimic, o conduse iute prin iarbă. Poate că era supărat că fusese nevoit să-și părăsească undița ca să o caute pe-a ei. Fusese o prostie, se gândi ea, să o piardă așa.

Ajunseră la pâlcul de copaci și se întoarseră pe malul râului, complet ascunși de copii și de domnișoara Munroe.

– Îmi pare rău, începu ea.

Dar fără să spună un cuvânt – de fapt, complet pe neașteptate –, o trase spre pieptul lui și îi captură gura într-un sărut. Întregul ei trup fu cutremurat de un fior involuntar. Nu își dăduse seama cât de mult așteptase clipa aceea, așteptând cu înflăcărare ca el să facă următoarea mișcare. Sânii ei erau striviți de pieptul lui tare, îi cuprinsese brațele cu mâinile în timp ce gura i se apăsa cu o hotărâre aprigă peste a ei. O, era minunat.

Minunat.

Ea înclină capul și se topi în brațele lui asemenea cremei de ou peste plăcinta cu mere. Rochia ei era simplă, fără crinolină și, dacă se apropia mai tare, poate, doar poate, putea să simtă cea mai masculină parte a lui. Trecuse atâta amar de vreme de când fusese dorită. Atâta amar de vreme de când nu mai simțise flăcările dorinței.

Buzele lui fierbinți se întredeschiseră peste ale ei și limba ceru să îi exploreze gura. Helen o deschise de bunăvoie, chiar cu nerăbdare. Era amețitor să fii dorită în felul acela. O revendica asemenea unui cavaler cuceritor și ea îl întâmpina cu brațele deschise. Mâna lui se mișcă, alunecă peste pântecul ei învăluit în dantelă și în sus spre sânii acoperiți doar de materialul subțire al rochiei. Helen aștepta, cu suflarea tăiată de nerăbdare, distrasă chiar și de la căldura gurii lui, ca mâna să acționeze. Nu o dezamăgi. Degetele lui se cufundară tandru pe sub marginea fișiului străveziu, mângâiară, explorară, gâdilară și tachinară carnea ei. Sfârcurile lui Helen se întăriră într-o excitare aproape dureroasă și, ah, cât de mult își dorea să-și sfâșie hainele de pe ea și să își lase sânii cuprinși de palmele lui fierbinți.

Trebuie să fi scos vreun sunet, pentru că el întrerupse sărutul și îi șopti atât de ușor că fu nevoită să-și încordeze urechea:

– Stt. Nu ne pot vedea, dar ne pot auzi.

Își privi lung mâna, încă sub fișiul ei.

Ea nu se putu abține – ridică privirea spre el. Alistair îi aruncă o privire înflăcărată. Apoi închise ochii și aplecă fruntea

spre sânul ei. Îi simți limba, fierbinte și udă, cercetând prin materialul rochiei.

Doamne, Dumnezeule!

De sus, de pe mal, vocea ascuțită a lui Jamie strigă după ei:

– Mama, vino să vezi gândacul ăsta!

Helen clipi tulburată.

– Doar o clipă, dragule.

– Nu pot să mă satur de tine, murmură șoptit Sir Alistair.

Helen fu cuprinsă de un val de dorință.

– Mama!

El își îndreptă spatele și îi aranjă repede fișiul, cu mâini sigure și calme.

– Rămâi aici.

Apoi o luă în jos pe mal și prinse cu iscusință undița care, într-adevăr, se rotea încet într-un vârtej de apă. Urcă din nou malul și o prinse neglijent de cot.

– Hai.

Și, pe măsură ce reveneau la Jamie și la ceilalți, Helen se întrebă dacă nu simțise oare și el aceeași incredibilă dorință în clipa în care se sărutaseră?

„Nebunie, nebunie curată", se gândi Alistair când reveni la locul lui de pescuit. Doamna Halifax își scufunda undița în râu zadarnic, în aval de unde era el, dar nu avea încredere în el să meargă și să o ajute. Ce era pe cale să facă, sărutându-și menajera? Oare ce credea despre el, o bestie masivă și urâtă de bărbat care o silise așa cum abia ce făcuse? Sigur era îngrozită sau mâhnită. Doar că nu păruse deosebit de îngrozită sau mâhnită atunci când își deschisese minunata gură pentru limba lui și își apăsase trupul de al lui. Amintirea acelei clipe îi făcu mădularul să i se ridice nerăbdător și aproape că-și scăpă undița în apă. Surprinse privirea bănuitoare a Sophiei chiar în acel moment. Numai Dumnezeu știa ce putea ea să îi spună dacă își pierdea undița. Ceva tăios, fără îndoială.

Își drese glasul.

– Cred că doamna McCleod ne-a pregătit niște pâine și câte ceva de mâncare.

Spusele lui atraseră imediat atenția lui Jamie. Veni în fugă împreună cu cățelușul, și doamna Halifax puse deoparte undița ei cu multă nerăbdare ca să se apuce să caute prin coș.

– Minunat! Avem șuncă, niște pâine și fructe. O, și o plăcintă cu carne și câteva prăjiturele. Ridică privirea spre el. Ce-ați dori?

– Câte puțin din toate, răspunse Alistair. O privi cu colțul ochiului. Îi zâmbea fiului ei și sporovăia în timp ce aranja farfuriile de mâncare, și, din când în când, arunca o privire scurtă spre el atunci când credea că Alistair nu o vedea.

Ce era cu ea? Era frumoasă, da, dar acel lucru era, în mod normal, un element care îl intimida. Femeile frumoase nu îl făceau decât și mai conștient de propria lui înfățișare respingătoare. Ea era cumva diferită. Nu doar că părea să își fi revenit din șocul provocat de aspectul lui, dar îl mai făcea să și uite cum arăta. Alături de ea, nu era decât un bărbat care flirta primejdios de mult cu o femeie.

Senzația era năucitoare.

Abigail scoase un sunet nemulțumit, iar el se îndreptă spre locul în care fetița încerca să își descurce firul.

– Ia, lasă-mă să te ajut.

– Mulțumesc, îi spuse fata.

El își coborî privirea spre chipul ei serios.

– Poți să mergi să iei niște mâncare dacă vrei.

Dar ea clătină din cap.

– Îmi place asta. Îmi place să pescuiesc.

– Pare că ai aptitudini pentru pescuit.

Îl scrută bănuitoare cu privirea.

– Aptitudini?

El zâmbi.

– Ești bună la pescuit.

– Serios?

– Da.

Fetița apucă înverșunat undița.

– Niciodată n-am fost bună la ceva.

Acum era rândul lui să o scruteze. Poate că trebuia să îi spună niște platitudini, să îi alunge îndoiala de sine, dar nu reuși să găsească înăuntrul lui nimic care să îi aline mâhnirea.

Ea aruncă o privire peste umăr la mama ei.

– O dezamăgesc pe mama. Nu sunt... la fel de *potrivită* precum celelalte fete.

Alistair se încruntă. Abigail era neobișnuit de serioasă pentru o fetiță, dar știa că doamna Halifax o iubea pe fiica ei.

– Eu cred că ești suficient de potrivită.

Abigail se încruntă, și Alistair înțelese că nu spusese lucrul potrivit. Deschise gura ca să încerce din nou când fu strigat de cei prezenți la picnic.

– Iată mâncarea dumneavoastră, domnule Alistair, spuse Jamie.

Doamna Halifax îi întinse o farfurie și îi evită cu grijă privirea. Alistair aproape gemu. Încercarea ei de discreție atrăgea mai multă atenție decât ar fi făcut-o flirtul. Privi pe deasupra capul ei, în timp ce se îndrepta spre locul în care stătea, și întâlni privirea Sophiei pe sub sprâncenele ridicate.

Alistair luă farfuria și-i aruncă Sophiei o privire severă în timp ce îi murmură doamnei Halifax:

– Vă mulțumesc. N-a fost în intenția mea să renunțați la pescuit ca să ne serviți pe noi.

– O, dar nu e nici un deranj. Oricum, nu cred să mă pricep deosebit de tare la jocul ăsta.

– Ah, dar practica ne învață, spuse el tărăgănat.

Își ridică brusc fața la auzul cuvintelor lui și miji suspicioasă ochii. Alistair își simți arcuirea buzelor. Dacă nu erau în public, ar...

– Of! Undița mea! țipă Abigail.

Alistair se întoarse și văzu undița îndoită în unghi drept, cu firul întins dispărând în apă.

– Ține bine, Abigail!

– Ce-ar trebui să fac? Ochii ei erau mari cât cepele, chipul i se făcuse alb ca varul.

– Doar ține-o nemișcată, nu trage.

În doi timpi și trei mișcări, Alistair ajunse lângă ea. Ambele picioare ale lui Abigail se propteau cu putere în malul râului

și ea se lăsa înapoi, folosindu-și toată puterea firavă ca să țină undița în mâini.

– Ține bine, murmură el. Firul se smucea prin cercurile din apă. Peștele ăsta al tău o să obosească. Ești și mai mare, și mai puternică, și mai deșteaptă decât el. Nu trebuie decât să ai răbdare.

– Nu ar trebui să o ajutați? întrebă doamna Halifax.

– Ea a prins peștele, rosti apăsat Sophia. Nu-ți fie teamă, și ea poate să-l captureze.

– Da, poate, spuse încet Alistair. Este o fetiță curajoasă.

Chipul lui Abigail era încordat într-o concentrare hotărâtă. Firul se mișca deja mai încet.

– Nu-i da drumul, spuse Alistair. Uneori, un pește e nițel mai deștept decât restul familiei lui și se preface că a obosit, doar ca să se smulgă din prinsoarea cârligului.

– Nu-i dau drumul, spuse *serios* fetița.

În scurt timp, mișcarea aproape că se opri. Alistair se întinse și prinse firul, apoi ridică iute din apă un pește lucitor.

– Oh, făcu Abigail.

Alistair ținu în aer peștele care se zbătea în undiță. Nu era cel mai mare pește din câți văzuse la viața lui, dar nici cel mai mic.

– Chiar că e un păstrăv frumușel. Nu crezi, Sophia?

Sophia examină atent prada.

– Declar că-i cel mai frumușel din câți am văzut în ultimul timp.

Obrajii lui Abigail se colorară într-un rozaliu palid, și Alistair își dădu seama că roșea. Se prefăcu a nu observa, prinse peștele, îngenunche și îi arătă cum să îi scoată cârligul din gură.

Ea se uită atent, apoi încuviință din cap când Alistair puse peștele lângă cei din coș.

– Data viitoare, o fac eu.

Și pieptul lui fu cuprins de o emoție atât de străină, că îi trebuiră câteva secunde să își dea seama ce era: mândrie. Mândrie pentru copilul acela înțepat și hotărât.

– Da, așa ai să faci, spuse el, și Abigail îi zâmbi larg.

Iar deasupra capului ei, mama sa îi zâmbi de parcă îi oferise un colier cu smaralde.

Capitolul 9

Povestitorul de adevăruri se întoarse spre cușca monstrului și găsi acolo o femeie.

Se apropie de bare și întrebă:

– Cine ești?

Femeia se ridică obosită în picioare și spuse:

– Sunt Prințesa Compasiune. Tatăl meu este regele unui mare oraș din vest. Am trăit în încăperi de cristal, am purtat veșminte țesute din aur și argint și mi s-au îndeplinit și cele mai mici dorințe.

Povestitorul de adevăruri se încruntă.

– Atunci de ce...?

– Ssst. Domnița se aplecă înspre el. Vine stăpânul tău. A prins rândunicile și are să se înfurie pe tine dacă te găsește aici vorbind cu mine.

Iar Povestitorul de adevăruri nu avu de ales decât să se întoarcă în castel și să o lase pe domniță în cușcă...

din *Povestitorul de adevăruri*

În după-amiaza aceea, Helen își dorea să tragă un pui de somn. Abigail și Jamie nu păreau deloc obosiți după aventura lor matinală. De fapt, le însoțiseră cu mare plăcere pe domnișoarele Munroe și McDonald într-o expediție de căutare a bursucilor. Cu toate astea, Helen căsca în vreme ce urca scările spre vizuina lui Sir Alistair.

Nu îl mai văzuse de dimineață. De atunci se închisese în turnul lui, iar ea își pierduse pur și simplu răbdarea. Ce voise să spună prin săruturile acelea? Se jucase doar cu ea? Sau – îngrozitor gând! – își pierduse interesul pentru ea după ce îi simțise de două ori gustul? Întrebările acelea o sâcâiseră toată dimineața până ce simți că trebuia să primească răspunsurile.

De aceea poate că era pe cale să îi ducă niște ceai și biscuiți în clipa aceea.

Ușa din turn era ușor întredeschisă și, în loc să bată, ea își aplecă pur și simplu umărul și o împinse în liniște. Ca de obicei, Sir Alistair era așezat la masa lui și nu îi remarcă prezența. Rămase în picioare și îl privi lung. Desena ceva, cu capul aplecat asupra hârtiei din fața lui, dar altceva îi atrase atenția.

Desena cu dreapta lui mutilată.

Ținea creionul între degetul mare și cele două mijlocii de la mâna dreaptă, mâna însăși ținută într-un fel de cârlig ciudat. Numai privindu-l Helen parcă simți dureri empatice în propria mână, dar el continuă să facă mișcări scurte și precise. Era evident că își folosise ani de zile mâna în felul acela. Helen se gândi la cum trebuia să îi fi fost când revenise din Colonii și fusese nevoit să învețe din nou să deseneze. Să scrie. Se simțise umilit să exerseze abilități pe care le stăpânea orice școlar? Fusese frustrat?

Ei bine, evident că fusese frustrat. Gura lui Helen se arcui într-un zâmbet imperceptibil. Acum știa ceva despre Sir Alistair. Ar fi rupt creioane, ar fi sfâșiat hârtii, ar fi fost mânios peste măsură, dar cumva ar fi insistat cu încăpățânare până ce ar fi putut să reproducă din nou minunatele desene pe care ea le văzuse în carte. Așa trebuie să se fi întâmplat lucrurile pentru că putea să vadă chiar în fața ei rezultatele – un savant care lucra la manuscrisul lui.

Dădu să înainteze, dar când o făcu, el oftă și scăpă creionul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

El își înălță capul și o privi amenințător.

– Nimic, doamnă Halifax. Puteți lăsa ceaiul pe masă.

Helen puse tava pe masa ce-i fusese arătată, dar nu plecă după cum i-o sugerase. În schimb, se grăbi să se aproprie de el.

– Ce s-a întâmplat?

Sir Alistair își freca palma dreaptă și mormăi ceva despre femeile care nu ascultau.

Ea oftă și îi luă cu blândețe mâna dreaptă într-ale ei și îl surprinse într-atât că rămase tăcut. Arătătorul era un ciot înroșit mai mic de trei centimetri. Degetul mic fusese tăiat de la prima articulație. Degetele rămase erau lungi, cu vârfuri ușor mai mari, unghiile aveau o formă frumoasă. Erau degete frumoase pe ceea

ce fusese o mână frumoasă. Își simți inima străpunsă de durere. Cum de ceva atât de frumos ajunsese să fie desfigurat?

Își înghiți nodul din gât și spuse răgușit:

– Nu văd nici o rană.

El ridică brusc privirea spre ea, iar Helen făcu ochii mari când își dădu seama de greșeala făcută.

– O rană recentă, vreau să zic.

Alistair clătină din cap.

– E doar o crampă musculară.

Încercă să își retragă mâna dintr-ale ei, dar Helen o ținu strâns.

– Mai târziu, o să văd dacă doamna McCleod nu poate să vă facă vreo alifie. Spuneți-mi exact unde simțiți crampa.

Îi ținu mâna într-ale ei și masă cu degetele palma lui lată, apăsând hotărât. Mâna lui era caldă, pielea fină. Avea bătături la baza degetelor, parcă de la un fel de muncă fizică.

– Nu-i nevoie...

Ea își ridică privirea, dintr-odată mânioasă.

– Și de ce nu-i nevoie? Vă doare și eu pot să vă ajut. Mie-mi pare că e toată nevoia din lume.

El o privi cu ochiul lui cinic.

– De ce v-ar păsa?

Credea că avea să dea înapoi la auzul cuvintelor lui aspre? Să fugă cu lacrimi de fetișcană în ochi? Nu era o fetișcană – nu mai era fata de la șaptesprezece ani. Se aplecă în față, încă ținându-i mâna.

– Ce fel de femeie credeți că sunt? Credeți că îi permit oricărui bărbat să mă sărute?

Sir Alistair miji ochiul.

– Cred că sunteți o femeie bună. O femeie amabilă.

Răspunsul lui arogant mai că o scoase din minți.

– O femeie bună? Pentru că v-am sărutat? Pentru că v-am lăsat să mă atingeți? Ați înnebunit? Nici o femeie nu este atât de bună, iar eu cu atât mai puțin.

El o privi pur și simplu.

– Atunci de ce?

– Așa. Îi cuprinse chipul în mâini, partea stângă vălurită și aspră sub palma ei, dreapta, netedă și caldă. *Chiar* îmi pasă. Și vă pasă și dumneavoastră.

Și își apăsă buzele pe ale lui. Intenționat. Încet. Punându-și toată dorința, toată singurătatea în gestul acela. Începu să îl sărute ușor, dar el își înclină capul spre spate, deschizându-și buzele și, cumva, Helen se regăsi în poala lui.

Nu că nu i-ar fi plăcut. Aștepta clipa aceea deja de zile întregi, iar împlinirea ei îi făcea picioarele să tremure. Fusese amantă, o femeie cumpărată, mai toată viața ei de adult, dar ce i se întâmpla acum îi depășea cu mult experiențele trăite până atunci. Împărtășeau, explorau. Era egală în locul acela, cu bărbatul acela, și cumva certitudinea că era la fel de responsabilă ca el, la fel de implicată ca el, o făcea să fie și mai excitată. Degetele ei se cufundară în țesătura din lână a hainei lui în timp limba lui îi explora gura. Dulce, întunecat, erotic. Până ce Helen se temu că atingerea punctului culminant avea să îi fie provocată doar de buzele lui.

Cu răsuflarea întretăiată, își retrase capul.

– Eu...

– Nu mă opri, murmură el. Îi prinsese deja panglicile corsajului și le desfăcu rapid. Lasă-mă să te văd. Lasă-mă să te ating.

Ea încuviință din cap și îl privi. Să se oprească era într-adevăr ultimul lucru la care se gândea. Chipul lui era încordat, ochiul lui cu totul concentrat pe deschiderea corsajului. Simțea cum începea să fie cuprinsă de îmbujorare. Lister nu se mai culcase cu ea de ani buni, și nici măcar atunci nu își amintea să fi simțit o asemenea intensitate, o dorință atât de concentrată. Dacă îl dezamăgea? Dacă nu era în stare să îl mulțumească?

Corsajul se desfăcu, iar el îl scoase de pe ea și îl puse absent pe masă, laolaltă cu fișiul. Privirea îi rămase ațintită spre pieptul ei. Alistair se concentră apoi la corset.

Ea își drese glasul.

– Pot să...

– Lasă-mă pe mine, te rog. Își ridică brusc privirea spre ea. Te deranjează?

Ea clătină din cap și își mușcă buza. Rămase complet nemișcată când și corsetul fu înlăturat. Degetele lui îi mângâiau pielea

dezgolită, dar nu se opri. Helen era conștientă de fiecare respirație a ei, de răsuflarea lui calmă, de privirea lui neclintită. Apoi, corsetul căzu, și Alistair îi trase de pe umeri cămășuța până ce o lăsă goală până la talie.

Apoi o privi pur și simplu.

Helen ridică mâna pe negândite, vrând din instinct să se acopere. El o prinse de încheietură și îi coborî mâna în poală.

– Nu, îi șopti. Lasă-mă să te privesc.

Atunci ea închise ochii pentru că nu mai reușea să susțină privirea cu care o scruta.

– Ești frumoasă, murmură el. Destul de frumoasă ca să-nnebunești un bărbat.

Îi urmări cu arătătorul stâng pulsul ce i se zbătea la gât și coborî în jos, spre rotunjimea sânului ei. Helen așteptă, aproape fără suflare. Îi mângâie ușor sfârcul cu degetul și îl încercui până ce-l întări.

Ea înghiți în sec.

– Vreau asta, îi spuse el.

Helen deschise ochii și îl văzu uitându-se la ea cu atenție, cu gura încordată într-o linie arogantă și dreaptă. El ridică privirea ca să o întâlnească pe a ei.

– Te vreau cu totul.

Lui Helen i se uscă gură.

– Atunci ia-mă.

Alistair se întinse în spatele ei și împinse deoparte harababura de pe birou. Helen auzi cum creioanele fură mișcate cu iuțeală și se prăbușiră pe podea și cum cartea aterizâ cu un bufnet. Apoi o prinse de talie și o ridică pentru a o pune pe masa grea.

– Scoate-ți fustele.

Alistair se ridică brusc de pe scaun și se îndreptă spre ușa turnului, apoi o încuie.

Când se întoarse, Helen tot bâjbâia la panglicile de la talia ei. Alistair îi dădu mâinile la o parte și se ocupă el. Ea simți cum era cât pe ce să izbucnească într-un râs nebun, dar îl înăbuși fără milă. În schimb, se întinse spre ceafa lui și îi eliberă părul din coadă. Șuvițele grele și negre alunecară în valuri împrejurul obrajilor lui

slabi, sălbatice și neîmblânzite, iar Helen își înfășură degetele în ele, copleșită cu totul de intimitatea gestului.

El era atât de concentrat să o dezbrace că nici măcar nu părea să îi fi observat gestul. După o clipă, îi azvârli într-o parte fustele. Helen rămase doar în ciorapi și în pantofi și s-ar fi simțit cam prost dacă el nu ar fi dezbrăcat-o cu atâta seriozitate. Apoi rămase goală, cu șezutul pe masa lui din lemn, iar el o privi de parcă era o Afrodită reînviată. Era o senzație îmbătătoare, să se simtă privită așa. Îmbătătoare și înfricoșătoare în același timp, pentru că ea nu era Afrodita. Era doar o femeie trecută de treizeci de ani. O femeie care nu avusese decât un singur iubit toată viața ei.

– Alistair, șopti ea.

El își scoase hainele.

– Da?

Nu știa cum să îi vorbească despre îngrijorările ei.

– Nu sunt... adică, nu am multă experiență cu... cu...

Un colț al gurii lui se arcui în sus. Rămăsese doar în lenjeria de corp.

– Helen, iubito, nu te agita.

Și își apăsă gura pe sânul ei, sugând cu putere și înflăcărare sfârcul delicat. Helen se arcui, îi prinse capul în mâini și îl ținu aproape de sânul ei. Își cufundă degetele în părul lui mătăsos. Poate că avea dreptate. Poate că nu trebuia să își facă griji. Poate că trebuia, măcar pentru scurtă vreme, doar să simtă.

Alistair trecu la celălalt sân pe care îl ținea în curba dintre degetul mare și arătător. Prinse între degete sfârcul umed pe care abia îl lăsase, declanșând înăuntrul ei licăriri de dorință. Helen își deschise picioarele, încercând să îl tragă mai aproape, dar el era masiv și greu și nu avea să se miște până ce nu era pregătit.

Un mic scâncet de frustrare îi scăpă printre buze.

El își înălță capul, cu obrajii îmbujorați și ochiul strălucind ștrengărește.

– Asta vrei?

O fixă cu privirea în timp ce mâna îi alunecă pe pântecul ei tremurând înspre părul ondulat dintre picioare.

– Alistair! gâfâi ea întretăiat. Nu știu dacă...

– Nu știi? murmură el și privirea îi deveni din ce în ce mai apăsătoare. Nu știi, Helen?

Iar în vreme ce ea îi privea fascinată, stânjenită și înfiorător de excitată chipul, el o atinse *acolo*. Buzele i se întredeschiseră într-o uluire mută. Degetul lui mare o freca în cercuri delicate. Degetele lui dezmierdară ușor, deschiseră, mângâiară, explorară.

– Oh, făcu ea gâfâit.

– Uită-te la mine, îi șopti el. Ține-ți ochii pe mine.

O pătrunse încet cu degetul și zâmbi când Helen făcu ochii mari. Își retrase degetul și îl împinse din nou, în vreme ce degetul mare învăluia centrul feminității ei în cercuri suave. Coborî pleoapele. Se simțea înfierbântată. Dacă mai continua, Helen se temea că avea să scoată vreun sunet animalic; dar, în același timp, nu își dorea ca el să se oprească.

– Helen, îngână el. Frumoasă Helen. Acoperă-mi degetele cu dulcea ta rouă.

Ea își lăsă capul pe spate, legănându-l agitată pe umeri.

Era parcă într-un vis. Era o desfrânată, o desfrânată minunată și îmbietoare, iar el era un bărbat care o adora. Îi simți gura fierbinte pe gât, sărutând-o, și ceva se declanșă înăuntrul ei. Fiori suavi se încordară într-un iureș tremurător și vibrant de căldură și plăcere – atât de multă plăcere că, pentru un timp, se pierdu pe deplin cu firea.

Când deschise ochii, după multe clipe mai târziu, el o privea, iar mâna își continua dezmierdarea ușoară.

– Ți-a plăcut? o întrebă cu o voce mai tandră decât auzise vreodată la el.

Nu reuși decât să încuviințeze din cap în vreme ce obrajii îi fură cuprinși de fierbințeală.

– Bine. Își retrase mâna și își descheie clapa de la pantaloni. Hai să vedem dacă putem să mai facem asta o dată, vrei?

Helen întrezări doar puțin păr pubian și carne închisă la culoare – mult mai mare decât se așteptase –, apoi el își făcu loc între picioarele ei. O sărută. Blând. Ușor. Dar ea nu se putea concentra decât pe ce se întâmpla *jos acolo*. Se împinse în ea, iar ea trase adânc aer în piept când îi simți căldura, mărimea...

Întrerupse sărutul și îi spuse cu răsuflarea întretăiată:

– Eu nu...

– Stt, murmură el. O mușcă de colțul gurii. Este doar pură biologie, serios. Eu sunt făcut ca să intru în tine. Tu ești făcută ca să mă primești. Așa.

– Dar...

O pătrunse, vârful mădularului despărțind faldurile feminității ei, o deschise și o întinse. Helen făcu ochii mari. El o privea cu o sclipire demonică în ochi. Schiță un zâmbet și o pătrunse iar. Se simți invadată de el, copleșită.

– Vezi? murmură el. E atât de simplu.

Își împinse încă o dată șoldurile, iar baza mădularului îi întâlni feminitatea. Îi invadase cu totul trupul. Helen nu mai simțise niciodată în viața ei o asemenea deplinătate. El înghiți în sec, și ea știu deodată că nu era nici pe departe atât de cumpătat pe cât pretindea. Obrajii i se înroșiră, ochiul i se făcu mic, gura se arcui aproape într-un rânjet.

– Un fapt interesant pe care se poate să nu-l știi, îi spuse el cu o voce joasă și gravă, este că de îndată ce masculul s-a aventurat atât de departe, este aproape imposibil... ah! Își lăsă capul pe spate și închise ochiul atunci când interiorul lui Helen se încleștă. Își deschise ochiul, gura fiindu-i acum curbată în jos cu o hotărâre sălbatică. *Imposibil* să îl oprești. Se retrase ușor și o pătrunse din nou. Este obligat să ducă la bun sfârșit actul, de parcă – o pătrunse iar, mai tare, mai ferm – chiar viața lui ar depinde de asta.

Helen zâmbi și își încolăci picioarele în jurul lui. Alistair își sprijină o mână pe masă, chiar sub șoldul ei, pe cealaltă pe șezutul ei și impuse un ritm provocator. Masa se clătină și se zgudui, iar câteva pahare se răsturnară peste margine și se făcură țăndări de podea.

Iar ei nu îi păsă. Simți că era pe punctul să izbucnească iar în râs, dar de data asta nu se mai abținu. Își lasă capul pe spate și râse, în timp ce Sir Alistair făcea dragoste cu ea, cu trupul lui puternic, iute și hotărât. Cu o bucurie desăvârșită, Helen zâmbi larg spre tavan, simțind cum mădularul greu aluneca și se freca, umplând-o complet. Nu se mai simțise niciodată în viața ei atât de ușoară.

Atât de liberă.

Și apoi, o lovi un alt val de căldură, care o luă cu totul prin surprindere și o aruncă pe culmi, călăuzind-o spre vârful plăcerii absolute și splendide. Iar când ajunse la apogeu, privi în jos și îl zări pe el, care o pătrundea în continuare și mai repede, cu umerii lui lați încordați, cu fruntea lucind de efort. Alistair își lăsă capul pe spate și strigă. Apoi încremeni, tremurând și tresărind înăuntrul ei, cu un chip ciudat de liniștit.

La început, Helen nu recunoscu expresia feței lui, apoi își dădu seama: era pace.

Ah, Doamne, trecuse multă vreme de când nu mai fusese cu o femeie – de dinainte de Spinner's Falls. Uitase cât de îmbătător era sentimentul. De fapt, se gândi Alistair în vreme ce răsufla întretăiat pe gâtul lui Helen, nu-și amintea să fi fost vreodată atât de dulce. Atât de măreț. Zâmbi și strânse aproape trupul cald de femeie. Poate că unele lucruri chiar se îmbunătățeau odată cu înaintarea în vârstă.

Ea se zvârcoli un pic sub el, de parcă masa era mult prea tare pentru fundul ei fin. Alistair își îndreptă spatele și o privi. Chipul îi era îmbujorat, ochii somnoroși, iar iureșul de ridicolă mândrie masculină care îl învălui poate că era doar firesc. Ce bărbat nu s-ar fi simțit mândru să satisfacă o asemenea femeie?

– Oh, spuse ea ușor. O, a fost... hm...

Gura lui Alistair se arcui într-un rânjet. Părea uluită.

– Minunat? sugeră el și o sărută în colțul gurii.

Ea oftă.

– Hm...

– Înălțător?

Luă în mână unul din sânii ampli și grei, iar degetele îi alunecară peste sfârcul delicat și rozaliu. În general sânii erau ceva minunat, dar ai lui Helen erau deosebit de fascinanți. Te făceau să te întrebi de ce nu puteau să rămână tot timpul descoperiți și liberi, și la naiba cu ideile cuviincioase despre decență. Desigur, în cazul acela și alți bărbați puteau să se uite la ei cu patimă, iar *așa ceva* pur și simplu nu se făcea. Îi cuprinse și celălalt sân în mână. Nu, cel mai bine era să îi țină acoperiți. Astfel, dezvelirea lor în intimitate devenea și mai excitantă.

Făcu ochiul mic la gândul acela și se uită la ea gânditor. Avea să îl lase să se mai culce din nou cu ea, nu-i așa? Dacă avea noroc. De fapt, dacă îl lăsa să mai stea câteva minute, era convins că putea să mai repete experiența cel puțin o dată în după-amiaza aceea.

De parcă l-ar fi auzit, Helen se îndreptă deodată de spate.

– O, Doamne! Se întorc în curând din plimbarea lor.

– Cine? întrebă el, căci ura ideea să își ia mâinile de pe sânii ei.

– Sora ta și copiii, spuse ea nerăbdătoare.

Se zvârcoli din nou, și mădularul lui moale alunecă destul de rușinos din teaca ei. Alistair oftă. Deci, nu chiar atunci. Se aplecă și apăsă un sărut de rămas-bun pe fiecare sân, apoi își îndreptă spatele și se încheie iute la pantaloni. El termină, dar Helen încerca fără prea mult succes să se îmbrace.

– Lasă-mă pe mine, spuse el și îi îndepărtă delicat degetele de pe corsaj.

Legă panglicile care ascunseră acei sâni nemaipomeniți, apoi o ajută să își pună restul hainelor, în tot acest timp gândindu-se cum să-și exprime cererea. Îi aranjă fișiul și trase aer în piept.

– Helen...

– Unde-mi sunt pantofii? Se aplecă brusc și îi căută sub masă. I-ai văzut?

– Aici. Îi scoase din buzunarele hainei, acolo unde îi vârâse fără să-și fi dat seama. Helen...

– O, mulțumesc! Se așeză pe scaunul lui ca să se încalțe.

El se încruntă nervos la ea.

– Helen...

– Îmi stă bine părul?

– Minunat.

– Nu te uiți.

– Ba da, mă uit!

Cuvintele sunară mult mai apăsat decât își dorise. Închise ochiul și se blestemă de prost ce era. Își ridică privirea și o văzu uitându-se la el nedumerită.

– Ești bine?

– Da, răspunse printre dinți și trase adânc aer în piept. Helen, vreau să te revăd din nou.

Ea se încruntă, de parcă era ușor confuză.

– Păi, bineînțeles că ne vom revedea. Știi că locuiesc aici.

– Nu m-am referit la asta.

– Ah.

Ochii ei de albastrul clopoțeilor se făcură mari, iar Alistair se gândi o fracțiune de secundă să o ia din nou pe masă, și ducă-se naibii bunele maniere. Nu avea probleme de comunicare cu ea atunci când făceau dragoste.

– Aaah...

Alistair își stăpâni nervozitatea.

– Deci?

Ea făcu un pas spre el până ce sânii ei – sânii aceia minunați! – aproape că-i atinseră pieptul. Chipul ei mai era un pic îmbujorat, într-un rozaliu foarte frumos, iar ochii îi străluceau. Se ridică pe vârfuri și îl sărută nevinovat pe buze, dar când Alistair dădu să adâncească îmbrățișarea lor, se retrase.

Se îndreptă spre ușa turnului și se opri ca să îi arunce o privirea peste umăr.

– Poate mai târziu astă-seară?

Apoi se strecură pe ușă și o închise ușor în urma ei.

– Dar nu vreau pește, spuse Jamie pe drumul spre casă, revenind din plimbarea lor cu domnișoarele McDonald și Munroe. Nu înțeleg de ce să-l mâncăm la masa de seară?

– Pentru că altfel e o risipă să îl prindem, spuse Abigail. Era cu sufletul la gură pentru că Puddles hotărâse să nu mai meargă, iar ea și fratele ei îl purtaseră cu rândul. Dacă nu am mânca peștele, ar fi un păcat.

– Dar nu i-am prins eu! se împotrivi Jamie.

– Trist, nu-i așa? rosti vesel domnișoara McDonald. Cum sunt unii osândiți să mănânce captura chiar și atunci când sunt complet nevinovați pentru peștele pescuit?

– Phoebe, mormăi domnișoara Munroe, afișezi atitudinea greșită.

– Personal, șopti domnișoara McDonald suficient de tare cât să o audă Jamie, am să mă asigur să mă îndop cu pâine și supă. Nu suport peștele.

– Phoebe!

– Acum, dacă ar învăța să prindă o delicioasă budincă de Yorkshire, aș fi mai mult decât fericită să mănânc prada la cină, continuă gânditoare domnișoara McDonald.

Jamie chicoti, și Abigail simți cum o urmă de zâmbet îi arcui buzele. Nu dăduseră peste nici un bursuc în hoinăreala lor, dar oricum fusese destul de amuzant. Domnișoara Munroe era foarte aspră, dar știa tot felul de lucruri interesante, iar domnișoara McDonald era amuzantă.

– Ah, iată-ne ajunși, spuse domnișoara Munroe când castelul li se ivi în față. Cred că sunt pentru niște ceai și brioșe. Cine e de acord?

– Eu sunt! exclamă Jamie deodată.

– Excelent. Domnișoara Munroe îi zâmbi larg lui Jamie.

– Ce să fac cu Puddles? Abigail coborî privirea spre cățelușul care dormea în brațele ei.

– Trebuie să ne gândim la un nume mai bun pentru câinele ăsta, mormăi domnișoara McDonald.

– Are un culcuș în bucătărie? întrebă domnișoara Munroe.

– Am găsit o ladă veche pentru cărbuni, răspunse Jamie.

– Hmm. Mai bine să-i puneți niște paie și o păturică dacă aveți, zise domnișoara Munroe.

– Mă duc să mă uit în grajd, spuse Abigail.

– Ce fată bună, rosti domnișoara Munroe. Punem deoparte niște brioșe și pentru tine, în camera de zi.

Ceilalți intrară în castel, iar Abigail își continuă drumul spre grajduri.

– Poate găsim o păturică sau haină veche pentru tine, îi șopti ea cățelușului adormit în brațele ei. Urechile moi ale lui Puddles se agitară de parcă putea să o audă și în somn.

Grajdurile erau întunecate în comparație cu lumina de afară. Pentru un moment, rămase liniștită la intrare și așteptă să i se obișnuiască ochii cu întunericul. În capătul acela, se aflau mai multe boxe goale. Abigail o luă pe culoarul principal. Masivul cal al lui Sir Alistair, Griffin, și micul ponei pentru docar erau puși în celălalt capăt. Acolo era posibil să găsească niște paie proaspete. Auzi un pufnet și bocănitul unei copite când se apropie de capătul îndepărtat al grajdului, apoi mai auzi ceva.

Un om bolborosea. Abigail se opri. Puddles se agită când îl strânse și mai tare la piept. Calul mai pufni o dată, apoi domnul Wiggins ieși dintr-o boxă pe coridorul principal, ținând ceva în mâini. Abigail se pregăti să fugă, dar înainte să o facă, mărunțelul bărbat se întoarse și o zări.

– Ce faci aicea? mârâi el. Mă spionezi? Mă spionezi pă mine?

Iar Abigail văzu că ținea în mână o tavă mare din argint. Clătină din cap și dădu înapoi, privind neputincioasă spre tavă. Ochii domnului Wiggins se mijiră într-un fel de fante diabolice.

– Dacă spui cuiva – inclusiv lui –, îți tai gâtu', auzi? Îți tai gâtu' și ție, și maică-tii, și frățiorului, m-ai auzit?

Abigail nu reuși decât să dea din cap disperată.

Făcu un pas spre ea, și deodată picioarele lui Abigail erau în stare să se miște. Se întoarse și alergă pe culoarul din grajd, cât de rapid putea. Dar, în spatele ei, mai putea să audă urletele domnului Wiggins.

– Să nu spui! Auzi! Să nu spui!

Lister privea gânditor afară pe fereastra din biroul lui.

– Ar trebui să plec chiar eu în nord.

În spatele lui, Henderson oftă.

– Excelență, au trecut doar câteva zile. Mă îndoiesc că oamenii pe care i-am trimis să fi ajuns măcar în Edinburgh.

Lister lovi în tăblia biroului.

– Și până ajung și ne dau de veste, va avea destul timp să zboare peste mări și țări.

– Am făcut tot ce s-a putut.

– Și tocmai de aceea ar trebui să mă duc chiar eu în nord.

– Dar, Excelență... Henderson părea să își caute cuvintele. E doar o cocotă. Nu credeam că suntem atât de implicați emoțional.

– E a mea și m-a lăsat. Lister îi aruncă o privire tăioasă secretarului său. M-a sfidat. Nimeni nu mă sfidează pe mine.

– Bineînțeles că nu, Excelență.

– Gata, m-am decis. Lister reveni la fereastră. Pregătește totul. În două zile, plec în Scoția.

Capitolul 10

În după-amiaza următoare, Povestitorul de adevăruri eliberă din nou rândunicile, iar frumosul tânăr le-o luă iarăși pe urme. Povestitorul de adevăruri se ridică și privi cum soarele apunea și cum monstrul luă iarăși înfățișarea frumoasei prințese.

Apoi, o întrebă:

– Cum de ți s-a făcu asta?

Domnița oftă întristată.

– Bărbatul care ți-e stăpân este un vrăjitor puternic. M-a văzut într-o zi în vreme ce mă plimbam prin pădure cu cortegiul meu. În noaptea aceea, a venit la castelul tatălui meu și i-a cerut mâna mea. L-am refuzat, căci vrăjitorul este un om rău și nu voiam să am nimic de-a face cu el. Dar vrăjitorul s-a mâniat. M-a răpit din casa tatălui meu și m-a adus aici. A aruncat o vrajă asupra mea, astfel încât ziua să fiu o fiară respingătoare. Și doar noaptea pot fi din nou eu însămi. Du-te acum ca să nu te găsească aici vorbind cu mine.

Iar Povestitorul de adevăruri se văzu iarăși obligat să plece...

din *Povestitorul de adevăruri*

Scrisoarea din Franța ajunse târziu, în după-amiaza aceea. Alistair era atât de distras de cele întâmplate mai înainte cu Helen și de ce poate urma să se întâmple în noaptea aceea că aproape nici n-o observă printre hârtiile pe care i le adusese lacheul. Se abonase la mai multe jurnale și ziare din Londra, Birmingham și Edinburgh și obișnuiau să ajungă toate deodată în aceeași săptămână. Dar sub teanc se afla o misivă foarte ponosită care părea să fi fost trimisă din Cornul Africii, ceea ce, date fiind relațiile pe care le avea Anglia cu Franța în clipa aceea, era perfect posibil.

Alistair ridică scrisoarea și o deschise cu un cuțit pe care îl folosise mai devreme ca să disece un șoarece de câmp. Citi scrisoarea, reveni cu atenție asupra mai multor pasaje, apoi o aruncă

pe biroul ticsit. Se ridică și se îndreptă neliniștit spre fereastră, apoi privi afară. Etienne se exprima prudent, dar mesajul lui era limpede. Auzise zvonuri de la cei din guvernul francez cum că existase într-adevăr un spion englez care dăduse de gol poziția Regimentului 28 Infanterie, lucru care dusese la masacrul de la Spinner's Falls. Ba mai mult, zvonurile spuneau că spionul era un englez cu titlu. Alistair bătu neliniștit cu degetele în pervazul ferestrei. *Aceea* era o informație nouă.

Etienne îi spusese că nu putea să îi transmită mai multe în scris, dar că putea să-i vorbească în persoană lui Alistair. Chiar în clipa aceea, se pregătea să călătorească pe un vas care urma să ajungă la Londra peste două săptămâni. Dacă Alistair dorea să îl întâlnească, atunci Etienne putea să îi ofere detalii mai exacte.

Alistair urmări cu degetele cicatricile de pe obrazul stâng. I se strânse inima în piept cu înfrigurare și mânie în fața certitudinii că toate acelea fuseseră făcute intenționat de cineva. Nu avea nici un sens. Prinderea unui trădător nu putea să îi vindece fața. Dar chiar dacă știa că nu avea nici un rost, bestia din el nu se putea opri. Își dorea pe ce avea mai sfânt ca trădătorul de la Spinner's Falls să plătească.

Se auzi o bătaie în ușa din turn, și Alistair se întoarse absent.

– Da?

– Cina e gata, domnule, spuse una dintre slujitoare înainte să coboare iar scările.

Alistair reveni la masa de scris și luă scrisoarea lui Etienne. Pentru o clipă, se uită lung la ea, o împături și o îndesă într-un raft deja plin. Avea nevoie să se gândească înainte de a face vreo mișcare, poate să-i transmită lui Vale noua informație, dar pentru moment era așteptat la masa de seară.

Pe măsură ce se apropia de sufragerie, reuși să audă glasul subțire al lui Jamie care făcea comentarii legate de pește. Simplul sunet îi arcui colțurile gurii. Era ciudat cum sunetul vocii unui copil – ceva care l-ar fi iritat cu două săptămâni înainte – acum îl făcea să zâmbească. Chiar era atât de înfocat?

Gândul îl tulbură, și îl goni din minte. De ce să te gândești la viitor când prezentul ascundea delicii mult mai minunate?

Când intră în sufragerie, îi găsi pe toți ceilalți așezați la masă. În mod inexplicabil, Helen se așezase cât mai departe posibil de scaunul lui din capul mesei. Nu îl privi și obrajii îi erau colorați într-o ușoară nuanță de rozaliu. Nu avea să fie niciodată o mare mincinoasă și, în mod ciudat, Alistair fu tentat să o sărute atunci și acolo, chiar în fața surorii lui și a copiilor. În schimb, se duse la locul lui și evită privirea plină de curiozitate a Sophiei, apoi se așeză. Sophia se afla chiar la dreapta lui în seara aceea și cu domnișoara McDonald de cealaltă parte a ei. Dintr-un motiv necunoscut, Jamie stătea la stânga lui. Abigail era așezată de cealaltă parte a lui și părea ciudat de discretă. Mama ei stătea lângă Abigail, atât de departe că Alistair era practic nevoit să ridice un steag ca să îi vorbească. Unul dintre lachei veni cu un platou aburind de pește.

– Ah, minunat, spuse Alistair și își frecă mâinile cu nerăbdare. Nu mai mâncase păstrăv de mai multe luni, chiar dacă era preferatul lui. Uite aici un pește mare special pentru tine. Prinse în furculiță cel mai mare dintre păstrăvi și îl puse în farfuria lui Jamie.

– Vă mulțumesc, spuse tărăgănat Jamie, cu bărbia în piept și se uită lung la peștele din farfurie.

Alistair ridică o sprânceană spre sora lui.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, nimic, spuse Sophia și se încruntă la prietena ei. Dar, poate că Jamie ar prefera să înceapă cu o bucățică mai mică de pește.

Alistair se uită la Jamie.

– Chiar așa?

Băiatul dădu nefericit din cap.

– Atunci, eu am să-ți mănânc peștele și tu rămâi cu farfuria goală, spuse Alistair și schimbă farfuriile. Ia niște pâine, în schimb.

Jamie ciuli evident urechile la sugestia lui Alistair.

– Să aduci niște marmeladă sau gem, îl însărcină șoptit Alistair pe lacheu. Dar tu, Abigail? Ți-ar plăcea niște pește?

– Da, șopti ea și chiar luă un pește când i se întinse platoul, dar nu făcu decât să îl înțepe cu furculița.

Alistair schimbă o privire cu Helen. Ea clătină din cap, părând încurcată.

Poate că puștoaica nu se simțea bine. Alistair se încruntă și sorbi din vin. În Glenlargo era un felcer, dar omul se pricepea mai degrabă să lase sânge, nu era chiar un doctor, iar Alistair nu avea încredere să fie el tratat, darămite să îl lase să trateze un copil. De fapt, cel mai bun doctor de prin apropiere se putea să fie de găsit abia la Edinburgh. Dacă Abigail era bolnavă, trebuie să o ducă acolo chiar el. Bolile copilăriei puteau să fie atât de istovitoare – și adesea fatale. La naiba! Poate că nu trebuia să îi fi trezit pe copii atât de devreme în dimineața aceea. Fusese râul prea rece? Se obosise Abigail prea tare? I se păruse mereu o teorie absolut prostească faptul că femeile puteau să se obosească până la epuizare, dar acum, cu o fetiță în casa lui, își dădu seama cât de insuficiente erau cunoștințele lui despre copii.

– Ești bolnavă? o întrebă pe Abigail, poate puțin prea brusc, din moment ce și Helen, și Sophia își întoarseră privirile spre el.

Dar copilul doar clipi și scutură din cap. Alistair pocni din degete și îl chemă pe lacheu.

– Să aduci un pahar foarte mic de vin, te rog.

– Da, domnule.

Lacheul ieși din încăpere, dar Alistair nu o pierdu din ochi pe Abigail nici măcar o clipă. Sophia își drese glasul.

– Am văzut un vultur și doi iepuri în plimbarea noastră, dar nici urmă de bursuci. Ești sigur că există o galerie prin apropiere?

– Da, răspunse absent Alistair.

Abigail era mai palidă ca de obicei? Era un copil atât de blond, că era greu de spus.

– Ei bine, va trebui să așteptăm vizita noastră viitoare ca să o căutăm din nou, oftă Sophia.

El o privi surprins.

– Poftim?

Lacheul se întoarse cu paharul de vin, și Alistair făcu semn spre fetiță. Ea se uită uluită la păhărelul cu lichid rubiniu.

– Gustă un pic, spuse el cu asprime. O să-ți întărească sângele. Se întoarse și o privi încruntat pe sora lui. Ce vrei să spui? Plecați în curând?

– Mâine-dimineață devreme, îi confirmă sora lui.

– Sophia are mâine o întâlnire cu Societatea Filosofică din Edinburgh, spuse domnișoara McDonald. Domnul William Watson a venit special tocmai de la Londra ca să ne arate butelia de Leyda. Dacă avem noroc, vom putea să experimentăm chiar noi fenomenul de energie electrică.

– Watson spune că dacă o duzină de oameni se așază în cerc și se țin de mâini, eterul electric va călători în mod egal în jurul cercului, spuse Sophia. Mie mi se pare ridicol, dar, dacă e chiar așa, nu vreau să fiu cea care ratează momentul.

– Dar abia ați ajuns, mormăi Alistair.

Când Sophia și domnișoara McDonald ajunseseră în prima zi, fusese deranjat, dar acum se simțea inexplicabil de iritat de brusca lor dezertare.

– Poți oricând să vii cu noi, frate. Sophia ridică provocator din sprâncene, în spatele ochelarilor.

– Nu cred, mormăi Alistair și se uită la fetiță. Ce-o durea?

– Dar poți măcar să ne faci o vizită de Crăciun, se aventură domnișoara McDonald.

Alistair nu îi răspunse. Mai era mult până la Crăciun.

Îi aruncă lui Helen o privire fugară și ea se înroși. De ce să-și plănuiască viitorul când nu îi rezerva nimic bun? Era mai bine să rămână acolo și să se bucure de Helen cât i-o mai permitea. Viitorul lui trist și singuratic putea să mai aștepte.

În noaptea aceea, Helen se furișă asemenea unui hoț pe scările castelului. Sau asemenea unei femei cu gândul la o întâlnire, ceea ce chiar și era. Parcă le luase ore întregi copiilor să adoarmă, chiar și după ce le citise toate cele patru povești. Abigail, mai ales, se foise pe toate părțile. Mai insistase să ia și câinele în pat, cu ea și cu fratele ei, și nimic din ce îi spusese Helen nu reușise să o facă să-și schimbe părerea. Când adormise, ținea cățelușul aproape de obraz. Din fericire, cățelușul nu păruse să fie deranjat.

Helen se încruntă acum că mergea tiptil prin coridorul întunecat de la etaj. Crezuse că Abigail începuse să se destindă în castel. Păruse atât de fericită cât pescuise în dimineața aceea. Dar acum era mai morocănoasă ca niciodată. Lucrul supărător pe care îl aflase în ultimii ani referitor la fiica ei era că nu avea nici un rost

să o bați la cap ca să spună ce o nemulțumea. Abigail avea nevoie de timp ca să își dezvăluie neliniștile. Desigur, asta nu atenua vina maternă pe care o simțea Helen când nu știa ce o supăra pe fiica ei.

Uneori, se uita la alte fetițe, fetițe drăgălașe, lipsite de griji, vorbărețe și se întreba de ce propriul ei copil era atât de schimbător și de sensibil. Și apoi, se uita la fețișoara palidă a lui Abigail și era cuprinsă de un val de iubire. Dificilă sau nu, aceea era fiica sa. Nu putea să nu o iubească, așa cum nu putea să-și taie o mână.

Helen se opri în fața ușii lui Alistair.

Dragostea – fizică sau emoțională – îi distrusese viața. Se lăsa oare iar pradă dezmățului acum că-l căuta pe Alistair? Știa că mulți sigur ar fi gândit așa. Dar exista o diferență fundamentală între ce intenționa să facă alături de Alistair și ce relație avusese cu Lister. Cu Lister nu avusese niciodată controlul situației. El fusese cel care stabilise ritmul, care luase toate deciziile. Oricât părea Alistair de arogant și de ursuz, el nu lua nici o decizie în locul ei. Aceea era numai și numai alegerea ei.

Trase adânc aer în piept și ciocăni la ușă. Liniște. Agitată, își freca picioarele reci, unul de celălalt. Poate că nu auzise. Poate că nu era acolo. Poate că se dusese să petreacă noaptea în turn sau uitase de promisiunea făcută de ea în după-amiaza aceea ori se răzgândise.

Doamne Sfinte! Cât era de jenant dacă...

Ușa se deschise deodată, iar Alistair o apucă de braț și o trase în camera lui. Ea scoase un țipăt surprins.

– Stt! Își coborî încruntat privirea spre ea și se apucă să îi dezlege halatul.

Încăperea era slab luminată; nu erau aprinse decât vreo câteva lumânări și din foc rămăsese doar jăraticul. Alistair purta un halat cu dungi albastre și negre, destrămat la mâneci. Părul lui negru era desprins, și Helen observă că obrajii îi erau umezi.

Se răsese pentru ea.

Gândul o făcu să se înfioare de încântare. Se ridică pe vârfuri și își înfășură degetele în părul care mai era un pic ud. Se și spălase pentru ea.

– Îți iubesc părul, murmură ea.

El clipi.

– Serios?

Ea încuviință din cap.

– Da.

– Ei bine, asta e... Se încruntă, parcă incapabil să se gândească la un răspuns.

– Și îți iubesc gâtul.

Helen apăsă un sărut chiar acolo și simți sub buze ritmul pulsului. Alistair nu purta cămașă pe sub halat și pieptul era încântător de accesibil.

– Ai vrea, hm, niște vin? întrebă el. Vocea i se îngroșă când ea își apăsă sărutările pe V-ul descoperit de halatul lui.

– Nu.

– Ah. Se aplecă iute și o ridică în brațe. Numai bine, bănuiesc. Că nici eu nu vreau.

Făcu trei pași mari și o așeză în patul lui imens. Ea se cufundă ușor, iar el făcu patul să se lase și mai tare când își puse genunchiul pe saltea.

Helen se ridică și îl opri punându-i palma în piept.

– Dă-ți-l jos.

El ridică o sprânceană.

– Te rog, spuse ea îmbietor.

Alistair pufni, dar se rostogoli din pat ca să scape de halat. Și apăru la vedere pieptul lui, la fel de minunat pe cât și-l amintea Helen. Lat și puternic, dar de data *asta* era mai bine decât ultima dată când îl zărise – în noaptea în care îl adusese pe Puddles – pentru că putea să-l și atingă.

Și chiar avea de gând să o facă.

Când reuși să se urce iar în pat, ea clătină din cap spre el. Alistair se opri.

– Nu?

Ea plesni degetele, ușor și poruncitor, spre partea de jos a trupului său.

– Și pantalonii, te rog.

Gestul îl făcu să se încrunte. Așa că Helen se dezbrăcă pur și simplu de halatul ei. Dedesubt purta cămașa de noapte. Își lăsă umărul în jos și mâneca alunecă.

El se uită sever spre sânul pe jumătate dezvăluit și își scoase grăbit pantalonii. Se opri, cu degetele pe betelia lenjeriei, și o privi.

Helen arcui o sprânceană și trase încet de panglica de la răscroiala cămășii. Gulerul se deschise și îi dezvălui sânul cu totul.

Alistair trase aer în piept și își scoase lenjeria, ciorapii și pantofii. Apoi, își îndreptă spatele, gol și glorios de apetisant.

Helen înghiți în sec și se uită la partea aceea din trupul lui. Nu surprinsese priveliștea completă în acea după-amiază, căci era mai mare decât Lister – *considerabil* mai mare. Mădularul lui se ridica mândru și tare, cu vinișoare magnifice care se desenau de-a lungul lui și vârful strălucea aproape violet. Mai jos, testiculele erau ferme și grele între mușchii coapselor.

Helen oftă. El își drese glasul.

– Cred că e rândul tău.

– Oh!

Aproape că uitase de jocul pe care-l jucau. Îngenunche la repezeală pe pat și își scoase cămașa de noapte. Privirea lui coborî imediat spre pieptul ei și un zâmbet păcătos îi arcui colțul gurii.

– Iată-i.

Coborî și ea privirea.

– Te referi la sânii mei?

El înaintă agale și puse un genunchi pe pat.

– Da.

Helen se încruntă puțin.

– Pari destul de... posesiv.

– Sunt. Se aplecă și linse un sfârc, făcând-o să răsufle întretăiat. Ai cei mai minunați sâni pe care i-am văzut vreodată.

– Mulțumesc, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Mi se permite să comentez și eu despre părți din corpul tău?

– Hmm, murmură el peste sânul ei și o făcu să simtă fiori pe șira spinării. Deși nu văd ce te-ar putea interesa. Trupul meu nu e frumos ca al tău.

– Ba bineînțeles că este, îi zise ea surprinsă.

Alistair arcui neîncrezător o sprânceană.

– Trupul meu este mare și urât, și plin de păr – ca al tuturor bărbaților.

– Trupul tău este mare și frumos și da, plin de păr. Și nu știu despre ceilalți bărbați, dar pentru mine este foarte frumos. Mâna ei alunecă în jos pe pieptul lui. Frumos și plin de păr. Îmi place cum părul tău este des aici – îi bătu ușor pieptul –, apoi mai rar *aici* – degetele îi zburară peste abdomen –, și iar des aici jos, unde...

Dar nu i se permise să termine. Chiar când apucă partea lui cea mai masculină, el o prinse de umeri, o trase înapoi în pat și o sărută cu măiestrie. Când își înălță capul ca să răsufle, ea îl privi cu mustrare prefăcută.

– Nu am terminat.

– Ei bine, eu eram cât pe ce să termin, mormăi el.

Ea zâmbi și strânse ușor mădularul pe care îl ținea încă în mână. El închise ochiul pentru o clipă, apoi îl deschise, mai strălucitor decât înainte.

– Iar dacă vrei ca totul să dureze mai mult de-un minut, n-ai să mai faci asta.

Îi desfăcu ușor mâna și își împinse coapsa puternică între picioarele ei. Helen putea să simtă cum părul de pe piciorul lui se freca de carnea ei umedă. Înghiți și se arcui în sus, frecându-și șoldurile de el.

– Vrăjitoareo, îi șopti el răsuflat pe gât.

Se apăsă și mai tare și o ținu aproape nemișcată câtă vreme îi sărută pieptul și ajunse la unul din sâni. Îl luă în gură și îl supse încet, de parcă avea tot timpul din lume să o deguste. Helen se zvârcoli.

– Oprește-te, mormăi el, cu o voce vibrantă pe pielea ei umedă.

– Dar vreau să mă mișc, spuse ea gâfâit.

– Dar eu vreau să-ți gust sânii, i-o întoarse el și se îndreptă spre celălalt sân.

Helen își coborî privirea și nu văzu decât cum piele închisă la culoare și păr și mai închis se unduiau pe trupul ei alb. Fu cutremurată de un fior erotic de nerăbdare.

– Cred că ești obsedat de sâni.

– Nu, murmură el și se ridică un pic pentru a-i cuprinde ambii sâni în mâinile lui mari. Îi frecă alene sfârcurile când vorbi, iar ea își mușcă buza. Am o obsesie pentru sânii *tăi*. Vreau să îi ling,

să îi sug, poate – se aplecă și zgârie cu dinții interiorul arcuit al sânului ei sensibil – să îi mușc.

– Să îi muști? țipă ea.

El schiță un zâmbet ușor și păcătos.

– Îhm. Să-i mușc.

Și își coborî capul ca să îi cuprindă sfârcul foarte delicat cu dinții. Ei i se tăie respirația, și amenințarea o făcu să se încleștеze pe dinăuntru. O privi în ochi, părul lui alunecându-i peste chip asemenea unui pirat și îi dezmierdă sfârcul cu vârful limbii.

Sânii ei fuseseră întotdeauna extraordinar de sensibili.

În vreme ce el îi chinuia sfârcul, Helen își simțea răsuflarea din ce în ce mai întretăiată. Vreme de minute bune și pasionale, el îi linse și supse și mușcă sfârcurile până ce deveniră tari, roșii și strălucitori de la saliva lui. Ea se mișca înflăcărată sub el, întru totul excitată și totuși incapabilă să atingă eliberarea.

Se ridică deasupra ei și studie cu atenție ce senzații îi provocase. Pometii lui erau colorați de o îmbujorare, pleoapa întredeschisă alene, iar buzele erau înroșite de la săruturi, dar totuși desenate într-o linie aproape crudă.

– Arăți ca o jertfă păgână, mormăi el răgușit. Pregătită și aranjată pentru ca vreun zeu – se aplecă aproape și îi șopti în ureche – *să ți-o tragă.*

La auzul cuvintelor interzise, Helen gemu. Nimeni nu-i mai vorbise așa, nimeni nu mai făcuse așa dragoste cu ea. Era cuprinsă într-un vârtej de dorințe suprimate.

– Atinge-mă, îl imploră ea și încercă să își deschidă picioarele pentru ca feminitatea ei să se frece de coapsa lui.

Alistair își înclină capul și o examină cu atenție, de parcă era vreun specimen interesant. Doar fermitatea ca de piatră a mădularului său, apăsat pe coapsa ei, îi contrazicea indiferența.

– Nu știu dacă ești pregătită, murmură el.

Ea îi aruncă o privire încruntată.

– Sunt pregătită.

– Chiar așa? Îi linse gâtul provocându-i fiori de nerăbdare pe întinderea pielii ei mult prea sensibile. Nu aș vrea să te pătrund înainte de vreme. Dacă aș face asta, s-ar putea să nu te mai bucuri de efectul complet al împreunării noastre.

– Tu, bâigui ea pe jumătate înnebunită, ești un *demon*.

El zâmbi aproape strengărește.

– Așa sunt?

– Daaa. Răspunsul ei se încheie cu un geamăt pentru că el își schimbă brusc poziția și își plasă mădularul chiar între faldurile ei umezite. Ah.

– Îți place? întrebă el cu o atenție binevoitoare.

Helen nu reuși decât să încuviințeze din cap când el se împinse ușor în ea. O pătrunse cu o mișcare iute și controlată, mădularul cufundându-se înăuntrul ei. Ea înghiți în sec, fără ca măcar să îi mai pese de sunetele pe care le scoteau.

– Atunci, spuse el tărăgănat, poate că ești pregătită. Pentru *asta*.

Și se retrase pentru ca, mai apoi, să își cufunde mădularul înăuntrul ei. Gâtul lui Helen se arcui sub șocul și încântarea de-a fi pătrunsă atât de brusc.

O, fericire curată!

Nu mai era coerentă, rămăsese fără cuvinte, fără gânduri, fără raționament. Întreaga ei ființă era concentrată acolo, experimenta, primea pasiunea lui extraordinară. Nici nu își dădu seama când atinse culmile orgasmului. Fu doar o explozie lungă de căldură. Se cutremură înnebunitor.

Și undeva – cumva – în timpul acelor clipe, îi auzi geamătul și deschise ochii. Se sprijinea în mâini, ridicat deasupra ei, și o privea când făcea dragoste cu ea. Dar acum nu mai era în nici un fel posibil ca expresia lui să fie confundată cu vreo lipsă de interes. Acum buza de sus era arcuită într-o expresie erotică. Acum chipul lui strălucea de efort și de sudoare. Acum ochiul lui licărea cu încordare întunecată.

Încordare masculină.

Și cum îl privea, el mări ritmul pătrunderilor până ce patul începu să se lovească de perete. Ea își înfășură picioarele deasupra șoldurilor lui, apoi îi privi strădania până ce chipul lui se încleștă parcă în agonie. Scoase un strigăt prelung și o mai pătrunse o ultimă dată.

Apoi simți umplând-o căldura puterii lui.

*

Devreme în dimineața următoare, Alistair își întinse brațul ca să caute ceva ce-și dorea într-un fel instinctiv și doar atunci când se trezi cu totul își dădu seama că o căuta pe Helen și că ea nu era acolo. Oftă și își frecă fața cu o mână. Mai purta încă peticul de noaptea trecută și îl mânca. Îl scoase și îl aruncă într-o parte, apoi rămase nemișcat acolo, în lumina difuză a dimineții.

Patul lui mirosea a sex și a Helen.

Plecase la un moment dat noaptea. Fusese atât de epuizat de împreunarea lor că nici măcar nu era sigur când. Desigur, trebuia să plece. Trebuia să se gândească la copii, la decență și la sora lui care mai era încă la castel, dar la naiba, și-ar fi dorit ca ea să fie acolo. Nu doar ca să facă din nou dragoste cu ea – chiar dacă își dorea și asta –, dar și pentru că voia să stea întins lângă ea. Să îi simtă formele calde pe trupul lui. Să o țină în brațe în vreme ce dormea și să se trezească doar ca să o găsească acolo, aproape de el. În vreme ce dormea și ea. Căci, chiar dacă nu spusese nimic, știa că nu era genul de femeie care doar să trăiască pur și simplu clipa. Mai devreme sau mai târziu, urma să înceapă să se întrebe despre viitor, poate să se întrebe dacă putea să și-l petreacă alături de el. Și apoi, inevitabil, urma să descopere că Alistair nu avea ce viitor să îi ofere.

Și apoi, avea să îl părăsească.

Descurajant gând. Îl goni din minte, măcar pentru moment, pentru că învățase că nu avea nici un rost să te împotrivești sorții. Poate că urma să-l părăsească; poate avea să sufere după ea, dar nu în ziua aceea. Dădu la o parte păturile, se spălă, își legă la loc peticul de ochi și se îmbrăcă. Sophia spusese că urma să plece în dimineața aceea și era sigur că o va găsi jos, așteptând cu nerăbdare ca valizele să îi fie încărcate în trăsură.

Totuși, coridorul de la parter era gol când el ajunse acolo. Verifică aleea din față, dar chiar dacă trăsura aștepta acolo, sora lui nu era de găsit pe nicăieri. Poate că lua micul dejun. Reveni în castel și își făcu drum spre sala de mese, unde o găsi pe una din fete care așeza tacâmurile din argint. Făcu o reverență atunci când îl zări.

– Unde este domnișoara Munroe? întrebă el.

– Încă nu a coborât, domnule, răspunse slujitoarea.

Alistair rânji. Sophia dormise mai mult – un lucru rar și o ocazie ce nu trebuia ratată.

– Mergi sus, te rog, și trezește-o și pe ea, și pe domnișoara McDonald. Sora mea voia să plece dimineața devreme.

– Da, domnule. Fata făcu din nou o reverență și ieși la repezeală din încăpere.

Alistair găsi un coș de pâinici calde pe bufet și luă una; apoi reveni agale spre coridor. Voia să fie prezent când sora lui avea să își facă intrarea. Mâncă zgomotos pâinica, plimbându-se de-a lungul coridorului spre bucătărie, apoi auzi ceva. Sunetul îi trimise un fior rece pe șira spinării și pâinica din gura lui se transformă în cenușă.

Un plâns. Plânsul unui copil.

Helen nu ajunsese încă prin părțile acelea ale castelului și erau mai multe camere nefolosite de-a lungul vechiului coridor. Merse din ușă-n ușă până ce descoperi de unde venea sunetul acela chinuit, apoi deschise ușa. Lumina dinăuntru era difuză și firicele de praf pluteau în razele firave ale soarelui care se răsfrângeau prin ferestrele murdare. La început nu reuși să o vadă până ce nu se mișcă și nu scânci.

Abigail era ghemuită într-un colț, lângă un divan acoperit de un cearșaf, cu cățelușul strâns în brațe.

Începu să se apropie ușor de ea, nesigur care era problema sau dacă putea să o ajute cumva. Cu colțul ochiului, văzu cum Wiggins se strecură pe una din ușile din fundul încăperii.

Văzu negru în fața ochilor.

Nu își amintea să se fi mișcat, nu își amintea de scopul lui, dar când redeveni conștient, strângea în mâini gâtul sfrijit al lui Wiggins și îl sugruma, izbindu-i capul de dalele de pe coridor.

– Alistair!

Cineva îl strigă de undeva din spatele lui, dar nu-l interesa decât chipul scârbos și înroșit din fața lui. Cum îndrăznea? Cum îndrăznea să o atingă? Nu avea să o mai facă și a doua oară. Niciodată, *absolut* niciodată.

– Alistair!

O palmă caldă de femeie i se așeză pe obrazul mutilat. O apăsare delicată îi întoarse capul. Și regăsi privirea aceea albastră asemenea clopoțeilor.

– Nu, Alistair. Lasă-l în pace.

– Abigail, spuse el răgușit.

– E bine, îi spuse ușor Helen. Nu știu ce i-a spus, dar nu i-a făcut nici un rău fizic.

În cele din urmă, detaliul acela fu singurul care îl făcu să-și revină în fire. Îi dădu brusc drumul, își îndreptă spatele și făcu un pas înapoi. Doar atunci văzu că Sophia și domnișoara McDonald stăteau în capul scărilor, încă în halate. Domnișoara McDonald cuprinsese cu brațul un Jamie cu ochii mari de uimire. Helen rămase tremurând în picioare, îmbrăcată numai în cămașa ei de noapte.

Trebuie că alergase pe scări fără să se mai oprească să-și pună halatul. Abigail era în spatele ei, cu fața pătată de lacrimi, și ținea cățelușul în brațe.

Alistair trase adânc aer în piept ca să își liniștească vocea și întrebă încet:

– Te-a atins?

Abigail clătină tăcută din cap, cu ochii ațintiți la el.

El încuviință din cap și își întoarse privirea spre Wiggins, care încerca să-și tragă răsuflarea pe coridor.

– Ieși afară! Să dispari din castelul meu, de pe pământurile mele și să ai grijă să nu-ți mai văd niciodată fața.

– Ai s-o regreți! bâigui gâfâit bărbatul uscățiv. Ai să vezi tu. O să mă-ntorc. O s-o iau pe târfulița aia...

Alistair își strânse pumnii și făcu un pas spre el. Într-o fracțiune de secundă, Wiggins fu în picioare și ieși în goană pe ușile castelului.

Închise ochiul și încercă să-și recapete masca de om civilizat, apoi simți cum niște mâini micuțe i se înfășurară în jurul taliei. Îngenunche, cu ochiul încă închis și îmbrățișă trupușorul acela.

– Niciodată, șopti el în părul ei, atât de asemănător mamei sale. Nu am să mai las să te rănească nimeni, niciodată. Promit.

Capitolul 11

În după-amiaza următoare, Povestitorul de adevăruri le eliberă pe rândunici din cușca lor pentru a treia oară. Vrăjitorul nici nu ieși în fugă din grădina castelului că monstrul luă înfățișarea Prințesei Compătimire, iar Povestitorul de adevăruri se apropie de cușcă.

– Cum pot să-ți dau drumul? întrebă el.

Prințesa clătină din cap.

– Este o sarcină primejdioasă. Mulți au încercat și n-au reușit.

Dar Povestitorul de adevăruri se uită pur și simplu la ea și spuse:

– Spune-mi.

Prințesa oftă.

– Dacă ar fi să faci acest lucru, trebuie mai întâi să-l adormi pe vrăjitor. În munții aceștia, crește o floricică mov. Trebuie să culegi bobocii acestei flori și să-i pisezi până se transformă într-un praf. La timpul potrivit, suflă praful în fața vrăjitorului, iar el nu va mai fi în stare să te oprească atâta vreme cât razele lunii se răsfrâng asupra lui. Ia de la el inelul alb ca laptele și adu-mi-l mie. În cele din urmă, trebuie să pregătești doi cai, cei mai iuți din câți găsești, ca să putem să fugim de el.

Povestitorul de adevăruri încuviință din cap.

– Voi face aceste lucruri, jur...

din *Povestitorul de adevăruri*

Helen privi cum Alistair o cuprinse pe Abigail în brațe și ceva se frânse și se deschise în inima ei. O ținea cu atâta blândețe. Nu era posibil să nu faci o comparație evidentă. Alistair o ținea în brațe pe fetiță asemenea unui tată. Doar că tatăl ei adevărat nu o ținuse niciodată în brațe.

Privelișteа o cutremură până în străfunduri. Cu o noapte în urmă, făcuse dragoste cu ea de parcă pe lume nu existau decât ei doi, iar acum o liniștea pe fiica ei cu o blândețe uluitoare. Își dădu

șocată seama că se îndrăgostea de el, de stăpânul acela supărat și minunat al castelului. Poate că era deja îndrăgostită de el. Iar inima i-o luă speriată la goană. Dacă învățase ceva în viața ei haotică, ilogică și nebunească, acel ceva era că iubirea o făcea să ia niște hotărâri incredibil de proaste. Hotărâri care îi puneau, pe ea și pe copii, în primejdie.

Și gândul *acela* neplăcut era o altă realizare îngrozitoare. Era încă tulburată – uluită și speriată din somn –, dar știa că Alistair îi salvase fiica. O salvase când ea eșuase.

Închise ochii și fu cutremurată de un fior.

– Ia asta, îi spuse aspru domnișoara Munroe și îi înfășură șalul în jurul umerilor. Pare că ți-e frig.

– Sunt așa o proastă, șopti Helen. Nu m-am gândit niciodată...

– Nu te dojeni până ce nu vorbești cu fata, îi zise domnișoara Munroe.

– Nu știu cum să n-o fac. Helen își șterse ochii cu mâneca. Chiar nu știu cum.

– Mamă.

Jamie se strecurase pe nesimțite între ele și se prinse de fustele ei.

– Totul e bine, Jamie. Scoase un ultim suspin și se îndreptă hotărât de spate. Micul dejun trebuie să fie gata. Hai să mergem cu toții să ne îmbrăcăm cum trebuie, apoi mergem la masă. Ne vom simți mai bine.

Alistair o privi pe deasupra capului lui Abigail. Încă nu își revenise cu totul în fire. Ochiul îi strălucea cu o violență fioroasă. Era cât pe ce să-l ucidă pe domnul Wiggins când ajunsese ea pe coridor. Nici măcar acum nu era sigură că s-ar fi oprit dacă nu l-ar fi făcut să se uite la ea. Helen tresări. Dovezile acelei părți necivilizate și primitive a lui ar fi trebuit să o sperie. Dar în mod bizar, în loc să o înspăimânte și mai tare, partea aceea sălbatică a lui o făcea să se simtă în siguranță. O senzație de siguranță pe care nu o mai simțise de când fusese copil și locuise în casa tatălui ei. Pe vremea în care complicațiile vieții de adult nu îi invadaseră încă viața.

Tresări din nou, conștientă că era vulnerabilă în clipa aceea – atât de vulnerabilă. Era cuprinsă de emoții contradictorii care

o făceau să fie lipsită de apărare în fața lui. Trebuia să plece, numai pentru câteva clipe, și să își revină.

Înghiți în sec, îl luă pe Jamie de mână și o întinse pe cealaltă spre Abigail.

– Hai, iubirea mea. Să ne aranjăm.

Abigail își puse mâna într-a ei, și Helen încercă din răsputeri să nu o strângă prea tare. Voia să îi mângâie căpșorul, să se uite în ochii ei și să se asigure că Abigail era bine, dar în același timp, nu voia să adâncească și mai mult chinul fiicei ei. Era mai bine să se liniștească și să își pună cu blândețe întrebările.

– Coborâm în câteva minute, îi spuse lui Alistair, și vocea îi tremură pentru o clipă.

Apoi îi conduse pe copii în camera lor. Aparent, Jamie trecuse peste orice fel de îngrijorare care îl chinuise. Se grăbi să se îmbrace și rămase pe pat împreună cu cățelușul.

Între timp, Helen turnă apă din vasul de pe lavoar în lighean. Luă o cârpă, o umezi și șterse ușor chipul lui Abigail. Nu o mai ajutase să se îmbrace de ani întregi. Domnișoara Cummings se ocupase de toate acelea când erau la Londra, iar în călătoria lor spre nord, Abigail fusese în stare de cele mai multe ori să se pregătească singură. Dar în dimineața aceea, Helen șterse cu grijă urmele de lacrimi de pe chipul fiicei ei. O îndemnă pe Abigail să ia loc, apoi îngenunche la picioarele ei ca să îi pună șosetele, îi legă cu atenție jartierele deasupra genunchilor, cu mișcări sigure și calme. Îi trase jupa și fustele, apoi le legă la talie.

Când Helen luă corsajul, Abigail vorbi în cele din urmă:

– Mama, nu trebuie.

– Știu, scumpa mea, murmură Helen. Dar e un lucru ciudat că uneori mamele se bucură să-și îmbrace fiicele. Poți să mă lași?

Fiica ei încuviință din cap. Obrajii ei își recăpătaseră paloarea obișnuită, iar chipul nu îi mai era crispat. Degetele lui Helen bâjbâiră după panglicile corsajului atunci când își aminti de expresia îngrozită de pe fața lui Abigail când ea ajunsese în capul scărilor. Doamne Sfinte, dacă Alistair nu era acolo...

– Gata, spuse ușor Abigail după ce legă corsajul. Dă-mi peria să-ți pieptăn părul.

– Poți să mi-l împletești și să-l aranjezi într-o coroniță? întrebă Abigail.

– Bineînțeles. Helen zâmbi. Se așeză pe un scăunel. Te fac ca pe o prințesă.

Abigail se întoarse cu spatele, și Helen începu să îi pieptene părul.

– Poți să-mi spui ce s-a întâmplat?

Umerii firavi ai lui Abigail se ridicară și capul i se aplecă, de parcă era o țestoasă care se retrăgea în carapace.

– Știu că nu vrei să vorbești despre asta, murmură Helen, dar cred că trebuie, scumpa mea. Măcar o dată. Și după aceea, dacă vrei, nu mai vorbim niciodată despre asta. Bine?

Abigail încuviință din cap și trase adânc aer în piept.

– M-am trezit, dar tu și Jamie dormeați, așa că l-am dus pe Puddles jos. M-am dus cu el afară ca să-și facă treburile, dar atunci l-am văzut pe domnul Wiggins și am alergat înăuntru cu Puddles și ne-am ascuns.

Se opri, și Helen puse jos peria ca să îi împartă părul în trei codițe.

– Și apoi?

– Domnul Wiggins a venit în cameră, spuse ușor Abigail. A... a țipat la mine. A spus că-l spionam.

Helen se încruntă.

– De ce a crezut una ca asta?

– Nu știu, spuse vag Abigail.

Helen hotărî să nu insiste.

– Și după aceea ce s-a întâmplat?

– Și... și eu am început să plâng. N-am vrut – am încercat să nu plâng, dar n-am putut să mă abțin, răspunse ea mâhnită. Uram că plângeam în fața lui.

Gura lui Helen se încleștă și își concentra atenția pe părul pe care îl împletea. Pentru un teribil moment, un înfiorător moment, își dori ca Alistair *să îl fi ucis* pe domnul Wiggins.

– Apoi a venit Sir Alistair, continuă Abigail, și m-a văzut pe mine, și l-a văzut pe domnul Wiggins și, mama, s-a mișcat așa de repede! L-a luat de gât pe domnul Wiggins și l-a târât afară din cameră, și nici n-am știut ce se întâmpla până când nu am ieșit

pe coridor, apoi ați apărut tu și Jamie, și domnișoara Munroe, iar tu i-ai spus lui Sir Alistair că trebuia să se oprească.

Abigail trase adânc aer în piept când își termină povestirea.

Helen rămase tăcută o clipă și se gândi. Terminase de împletit codița și lăsă deoparte peria.

– Ține agrafele, murmură ea, cât îți fac eu coronița.

Puse agrafele în mâna lui Abigail și începu să prindă codița pe creștetul fiicei ei.

– Mulțumesc, draga mea. Luă o agrafă de la Abigail și o prinse cu grijă în codiță. Mă întreb dacă s-a mai întâmplat ceva în camera în care te-ai ascuns cu Puddles?

Abigail încremeni în vreme ce Helen îi aranjă părul, dar privirea îi era coborâtă spre agrafele pe care le ținea în palmă. Lui Helen îi stătu inima în loc. Ceva părea să i se fi oprit în gât și trebuia să își dreagă glasul.

– Cumva domnul Wiggins te-a atins?

Abigail clipi nedumerită și ridică privirea, cu ochii uluiți.

– Să mă atingă?

O, Doamne. Helen încercă să îi vorbească liniștit.

– A pus mâna pe tine, iubita mea? Sau... a încercat să te sărute?

– Bleah! Chipul lui Abigail se schimonosi într-o strâmbătură dezgustată. Nu, mamă! Nu a vrut să mă sărute – a vrut să mă *bată*.

– Dar de ce?

– Nu știu. Abigail își întoarse privirea. A spus că avea să mă bată, apoi a venit Sir Alistair și l-a scos afară.

Nodul din gât dispăru deodată. Helen înghiți în sec și întrebă, ca să se asigure complet:

– Atunci nu te-a atins deloc?

– Nu, ți-am zis. Sir Alistair a ajuns înainte ca domnul Wiggins să se apropie de mine. Oricum, nu cred că ar fi vrut să mă sărute la cât era de supărat.

Abigail se uită la ea, de parcă era într-o ureche.

Iar Helen nu mai simțise niciodată în viața ei atâta fericire că era considerată smintită. Aranjă și ultima agrafă, o întoarse

pe Abigail cu fața spre ea și o luă în brațe, cu grijă să nu o strângă atât de tare pe cât și-o dorea.

– Ei bine, mă bucur că Sir Alistair a apărut când trebuia. Nu cred că trebuie să ne mai facem griji pentru domnul Wiggins.

Abigail se agită.

– Pot să mă uit în oglindă?

– Desigur.

Helen deschise brațele și îi dădu drumul fiicei ei. Abigail alergă spre oglinda de pe masa de toaletă. Se ridică pe vârfuri, își întoarse capul într-o parte, apoi în cealaltă ca să-și vadă coronița împletită.

– Mi-e foame, le anunță Jamie și sări în pat.

Helen încuviință iute din cap și se ridică.

– Stați să mă îmbrac și eu și mergem să vedem ce ne-a pregătit doamna McCleod la micul dejun.

Începu să își facă toaleta cu inima mult mai ușoară, deși continuă să se gândească la răspunsurile evazive ale lui Abigail. Dacă domnul Wiggins voise să o bată, ce anume ascundea ea?

– Trebuie să găsim un nume pentru câinele ăsta, mormăi Sir Alistair adresându-se nimănui în mod special în după-amiaza aceea. Își ridică pe umăr săculețul ponosit.

Se oprise în vârful dealului ca să se uite cum Jamie și Abigail se rostogoleau de partea cealaltă. Jamie se aruncă la pământ și se rostogoli cu o nepăsare absolută, uitând și de posibilele piedici, și de direcția în care se îndrepta corpului lui micuț. Abigail, în schimb, își prinse cu grijă fustele în jurul picioarelor înainte să se lase la pământ, cu mâinile deasupra capului și se rostogoli ușor, în linie dreaptă, spre baza dealului.

– Nu-ți place numele Puddles? întrebă Helen.

Își ridicase chipul spre adierea vântului și arăta ca un înger. Și totuși, el îi aruncă o privire întunecată.

– Animalul o să moară de umilință de îndată ce va fi destul de mare cât să-și înțeleagă numele.

Ea se uită neîncrezătoare la el.

– Să-și înțeleagă numele?

Alistair îi ignoră privirea.

– Un câine – mai ales un mascul – are nevoie de un nume demn.

Se uitară amândoi la cățel, care alergând încântat după copii, se împiedică de labele lui mari și se rostogoli până la baza dealului într-o învălmășeală de urechi lungi și blană plină de noroi. Se ridică, se scutură și o luă înapoi la fugă spre vârful dealului.

Alistair tresări.

– Câinele ăsta, în mod special, are nevoie de un nume demn.

Helen chicoti.

Alistair își simți buzele arcuindu-se într-un zâmbet șovăielnic. La urma urmelor, era o zi frumoasă, iar ea și copiii erau în siguranță. Pentru moment, era suficient că Wiggins nu își pusese mâinile pe Abigail cu vreo intenție libidinoasă, ci doar o speriase de moarte. Când Helen îi povestise, la scurt timp după ce se așezaseră la micul dejun, simți cum i se luase o greutate de pe inimă.

Sophia, care participase și ea la discuția șoptită, pur și simplu încuviințase din cap și mormăise „Bine" înainte să se întoarcă la terciul, șunca și ouăle pe care le pregătise doamna McCleod. La scurtă vreme după aceea, ea și domnișoara McDonald plecaseră spre Edinburgh. Cu sentimente contradictorii, Alistair urmărise cum trăsura dispărea în zare. Se bucurase să se ia la ciondăneală cu sora lui – uitase cât de mult îi plăcea compania ei –, dar era bucuros că rămăseseră singuri la castel, el și Helen. Ochii Sophiei înțelegeau multe, mult prea multe.

Lucrase cu spor tot restul dimineții, dar pe la prânz, Jamie vorbise foarte melancolic despre bursucii pe care nu reușiseră să-i găsească cu o zi în urmă. Lucru care dusese la ideea unei plimbări de după-amiază, iar acum Alistair își abandonase munca și explora dealurile.

– Ai spus că îi lași pe copii să-i aleagă numele, spuse Helen.

– Dar am mai spus și că Puddles nu este un nume.

– Hmm. Helen își arcui buzele, apoi redeveni serioasă. Nu ți-am mulțumit pentru ce-ai făcut în dimineața asta.

El ridică dintr-un umăr.

– Nu este nevoie.

La baza dealului, Abigail se ridică atent în picioare și își scutură fustele. În mod miraculos, nu avea fire de iarbă pe ele, deși coborâse de mai multe ori dealul de-a rostogolul.

Helen rămase tăcută lângă el pentru o clipă, apoi se apropie și îl luă de mână, gest ascuns de fustele ei.

– Sunt așa de bucuroasă că ai fost acolo s-o aperi.

El se uită la ea. Helen o privea pe Abigail cu melancolie în ochi.

– E foarte specială, știi, nu e deloc cum mă așteptam să fie fiica mea, dar bănuiesc că trebuie cu toții să acceptăm ce ne dă Dumnezeu.

El șovăi o clipă. Chiar nu era deloc treaba lui, dar spuse morocănos:

– Se teme că nu e pe placul tău.

– Pe placul meu? Se uită la el uluită. Abigail ți-a spus asta?

El încuviință din cap. Helen oftă.

– O iubesc la nebunie – bineînțeles că o iubesc; este fiica mea –, dar nu am înțeles-o niciodată. Are stările astea, atât de sumbre pentru cineva atât de tânăr. Nu e vorba că nu e pe placul meu; doar că mi-ar plăcea să știu cum s-o fac fericită.

– Poate că nu trebuie să o faci fericită.

Ea clătină din cap.

– Ce vrei să spui?

Alistair ridică din umeri.

– Nu sunt vreo autoritate în domeniu, dar poate că nu e nevoie să încerci să o „faci" fericită. La urma urmei, încercarea asta e în ultimă instanță sortită eșecului. Nimeni nu poate să o facă fericită pe Abigail, în afară de ea. Poate nu e nevoie decât să o iubești. Alistair coborî privirea spre ochii ei triști, de albastrul clopoțeilor. Și deja o iubești.

– Da. Helen făcu ochii mari. Da, o iubesc.

El întoarse privirea și simți cum Helen îi strânse mâna, apoi îi dădu drumul.

– Haideți, copii, strigă ea și o luă la vale.

Alistair o privi, cu fustele bătute de vânt când coborî dealul, șoldurile mișcându-i-se într-un ritm seducător și ușor, o șuviță

blondă fluturând de sub borul pălăriei. Clipi nedumerit, parcă trezit dintr-un vis, și o luă pe urma acelor șolduri unduitoare.

– Unde sunt bursucii? întrebă Jamie. Băiatul îl luă de mână, aparent pe negândite.

Alistair arătă cu bărbia înainte.

– Chiar acolo, după deal.

Erau înconjurați de dealuri line acoperite cu grozamă și iarbă-neagră, iar orizontul era senin cât vedeai cu ochii. Mai la vest, o turmă de oi asemenea unor punctișoare păștea pe dealurile verzi și mov.

– Dar am fost pe acolo chiar ieri, ripostă Abigail. Domnișoara Munroe nu a putut să găsească bursucii pe nicăieri.

– Ah, dar asta s-a întâmplat pentru că nu a știut unde să îi caute.

Abigail îi aruncă o privire șovăitoare, și Alistair se forță din răsputeri să nu zâmbească la îndoiala ei.

– Puddles nu mai vrea să meargă, îi anunță Jamie.

– De unde știi?

Abigail se încruntă spre cățelul care, din câte vedea Alistair, arăta perfect capabil să meargă.

– Știu pur și simplu, i-o întoarse Jamie. Ridică în brațe cățelușul. Oof. S-a făcut mare.

Abigail își dădu ochii peste cap.

– Pentru că i-ai dat restul de terci de dimineață.

Foarte înflăcărat, Jamie dădu să spună ceva, dar Alistair își drese glasul.

– În dimineața asta, am găsit în bucătărie o mocirlă pe care cred că a făcut-o Puddles. Să nu uitați că-i treaba voastră să-l scoateți afară, copii.

– Nu uităm, spuse Abigail.

– V-ați gândit la un nume pentru el? Nu poate să rămână Puddles pentru tot restul vieții.

– Păi, eu m-am gândit la George, în onoarea regelui, dar lui Jamie nu-i place.

– E un nume prostesc, mormăi Jamie.

– Și care-i propunerea ta? întrebă Alistair.

– Spot (Bulinuță), spuse Jamie.

– A, păi, ăsta-i...

– Stu-pid! îi întrerupse Abigail.

– Abigail, spuse Helen. Cere-i iertare lui Sir Alistair pentru că l-ai întrerupt. O doamnă nu întrerupe niciodată un domn.

Alistair își arcui sprâncenele la auzul remarcii ei. Din doi pași mari o prinse din urmă și își apropie capul de-al ei.

– Niciodată?

– Nu și dacă domnul este extraordinar de încăpățânat, răspunse ea senin.

– Ah.

– Îmi pare rău, mormăi Abigail.

Alistair dădu din cap.

– Acum ține bine cățelul.

– De ce? Jamie își ridică privirea.

– Pentru că galeriile sunt chiar acolo. Alistair arătă cu bastonul de mers. Bursucii trăiau într-o movilă joasă, acoperită cu grozamă. Vedeți pământul proaspăt săpat? Ăsta e unul dintre tuneluri.

– Ooo! Jamie se lăsă pe vine ca să arunce o privire. Și vom vedea un bursuc?

– Probabil nu. Sunt foarte sfioși, dar pot să ucidă un câine, mai ales unul mai mic, dacă sunt provocați.

Jamie îl strânse tare la piept pe Puddles până ce cățelușul chelălăi, și băiatul șopti cu o voce joasă:

– Unde credeți că sunt?

Alistair ridică din umeri.

– Poate că dorm în vizuina lor. Poate că vânează larve.

– Larve? Jamie strâmbă din nas.

Alistair încuviință din cap.

– Asta se pare că le place.

– Uitați-vă aici!

Abigail se ghemui cu mare grijă, cu fustele prinse sub ea. Alistair se duse în locul arătat de ea și zări o moviliță neagră.

– A, foarte bine! Ai găsit excremente de bursuc.

În spatele lui, Helen scoase un sunet înăbușit, dar el nu o băgă în seamă. Se lăsă pe vine lângă Abigail și vârî o crenguță în excrementele uscate.

– Ia privește aici.

Desprinse doi fulgi negri. Abigail cercetă mai îndeaproape.

– Ce-s astea?

– Carapacea unui cărăbuș.

Își ridică săculețul și scotoci într-un buzunar până ce găsi un borcănel din sticlă. Adună bucățelele de cărăbuș și le puse în borcănel, apoi îl acoperi cu un dop de plută.

– Ce-i aia o carapace? întrebă Jamie. Era și el ghemuit și respira surescitat pe gură.

– Carcasa tare de la exterior. Alistair mai desprinse câteva și găsi un oscior deschis la culoare.

– O, ăsta de la ce animal e? întrebă Abigail cu interes.

– Nu sunt sigur.

Osciorul era doar un fragment. Îl ținu în mână, apoi îl puse într-alt borcănel. Poate e al unui mamifer mai mic, un șoarece sau o cârtiță.

– Hm! făcu Abigail și își îndreptă spatele. Mai sunt și alte urme de bursuci pe care le-am găsi pe aici?

– Uneori, mai sunt resturi în pământul săpat de bursuc. Alistair ridică săculețul cu eșantioane și se apropie ușor de intrarea în vizuină. O mișcare întrezărită în adâncimile ei întunecoase îl făcu să se oprească și o prinse de umăr pe Abigail. Uite.

– Un pui! șopti Abigail.

– Unde? Unde? șopti mai tare Jamie.

– Vezi acolo? Alistair își apropie capul de băiat și îi arătă unde să se uite.

– Ei da!

Din vizuină se ivi o fețișoară neagră cu alb, cu o alta înghesuită în spatele ei. Bursucii încremeniră, priviră lung pentru o clipă, apoi se făcură iute nevăzuți.

– O, ce frumos a fost! Vocea lui Helen se auzi din spatele lor. Alistair se întoarse spre ea și o surprinse zâmbindu-i. Oricum, cred că e mult mai bine decât excrementele. Ce să mai căutăm acum?

Și îl privi de parcă să-și petreacă după-amiaza cu el era cel mai firesc lucru din lume. Să își împartă copiii cu el. El ridică din umeri și se întoarse brusc spre castelul Greaves.

– Nimic. Am treabă.

Și plecă, fără să îi aștepte pe Helen sau pe copii, conștient că gestul lui arăta de parcă fugea de ei, când nu fugea decât de ceva mult mai primejdios: speranțe pentru viitor.

După ce Alistair întrerupsese atât de grosolan plimbarea lor de după-amiază, Helen își jurase că nu avea să se mai ducă iarăși la el. Și totuși, când bătu miezul nopții, se furișa pe coridoarele întunecate ale castelului spre camera lui. Știa că ațâța un foc deosebit de fierbinte, știa că risca atât pentru ea, cât și pentru copii, și totuși se părea că nu putea să stea departe de el. „Poate", îi șopti o parte nechibzuită și mereu plină de speranță din ea, „se va deschide în fața ta". Poate că avea să ajungă să o iubească. Poate că avea să dorească să-i devină soție.

Idei stupide, copilărești. Își petrecuse jumătate din viață alături de un bărbat căruia nu-i păsase niciodată și cu adevărat de ea, și, înăuntrul ei, știa că atunci când povestea cu Alistair avea să se încheie, urma să fie nevoită să plece de acolo cu copiii ei.

Dar nu avea să se întâmple în seara aceea.

Helen șovăi în fața ușii, dar cumva el trebuie să o fi auzit chiar dacă nu ciocănise. Deschise ușa, o apucă de braț și o trase înăuntru.

– Bună seara, începu ea, dar gura lui îi înghiți ultimul cuvânt.

Buzele lui Alistair erau fierbinți și atât de provocatoare că erau aproape disperate. Helen uită totul în jurul ei. Apoi, el își înălță capul și o trase spre pat.

– Am ceva să-ți arăt.

Ea clipi nedumerită.

– Ce?

– Așază-te. Nu aștepta ca ea să se conformeze, ci se întoarse să scotocească în sertarul de la noptieră. A. Aici era.

Ridică o lămâie micuță, nu mai mare de vârful degetului lui mare.

Helen își arcui sprâncenele.

– Așa?

– Am trimis-o pe doamna McCleod să o cumpere când s-a dus data trecută după alimente. M-am gândit... Își drese glasul. M-am gândit că ți-ai dori să o folosești ca prevenție.

– O prevenție pentru... Ah.

Simți cum obrajii îi luară foc. De fapt, cum abia i se terminase ciclul, se gândise că nu era fertilă în momentul acela. Dar, cum aceea era a treia întâlnire cu Alistair, bănuia că în scurt timp avea să fie nevoită să se ocupe de prevenirea unei sarcini. Era ciudat de înduioșător faptul că el se gândise – și acționase – din îngrijorare.

– Nu am... hm, adică... Își reaminti că se presupunea să fie o văduvă respectabilă. Se presupunea că oricum nu auzise niciodată de mijloace de prevenție. De fapt, ducele folosise uneori un fel de învelitoare specială, chiar dacă nu era un obicei.

Și pometii lui Alistair se coloraseră într-un roșu aprins.

– Pot să își arăt. Doar să te lași pe spate.

Helen își dădu seama ce avea de gând să facă și își dori să se împotrivească. Una era să-l lase să se uite la ea când erau intimi, dar în vreme ce el era îmbrăcat și stătea în picioare, era... indecent.

– Helen, spuse el liniștit.

– Of, bine. Se întinse pe pat și se uită în tavan. Stătea culcată pe pat, cu picioarele peste margine.

Simți cum îi dădu la o parte poalele halatului și cămășii de noapte, alunecarea mătăsii pe piele răsunând ca o șoaptă ușoară în încăpere. Îi ridică materialul în talie, apoi mâinile lui o părăsiră. Îl auzi cum scotocește din nou prin noptieră și simți mirosul înțepător al lămâii. Helen își înălță capul și-l zări ținând în mână lămâia înjumătățită. Privirile li se întâlniră, apoi el îngenunche pe covorul de lângă pat. Ea trase adânc aer în piept. Mâna lui caldă îi atinse iar picioarele și își dădu seama că dădea să îi deschidă coapsele. Înghiți în sec și se supuse.

– Mai mult, spuse el răgușit.

Ea închise ochii. O, Doamne, era atât de aproape de părțile ei intime. Avea să fie în stare să vadă totul. Putea să simtă mirosul *ei*. Își mușcă buza și deschise și mai larg picioarele.

– Din nou, șopti el.

Și îl ascultă, le lărgi până ce coapsele începură să tremure. Până ce intrarea feminității ei se deschise și se regăsi complet

expusă privirii lui. Îi simți mâna alunecându-i ușor în sus, pe coapsă.

– Când aveam cincisprezece ani, începu el să-i povestească, am găsit o carte de anatomie care fusese a tatălui meu. A fost foarte instructivă, mai ales în privința sexului feminin.

Ea înghiți în sec. Degetele lui îi mângâiau delicat părul zonei intime.

– Asta – îi cuprinse movila feminității cu palma lui lată – se numește *mons veneris*. Muntele lui Venus.

Degetele lui coborâră spre cutele din interiorul coapselor și aproape o gâdilă. Ea se cutremură.

– Astea sunt *labia majora*. O mângâie de partea cealaltă.

Apoi, ceva rece și umed se prelinse peste interiorul faldurilor feminității ei. Tresări ușor și simți în aer mirosul înțepător al lămâii.

Îl simți cum împinge coaja curbată și netedă înăuntrul ei.

– Astea sunt *labia minora*. Dar aici – încercui cu lămâia vârful crăpăturii ei, apoi, brusc și scandalos, o împinse înăuntru – este o problemă.

– O problemă? rosti ea cu o voce ascuțită.

– Hmm. Vocea i se adânci într-un geamăt. Ăsta e clitorisul. A fost descoperit de Signor Gabriele Falloppio în 1561.

Helen încercă să se gândească la cuvintele lui în vreme ce el apăsa atât de minunat lămâia înăuntrul ei. Dar sensul lor continua să îi scape. Își regăsi vocea în cele din urmă.

– Vrei să spui... vrei să spui că nimeni nu a știut că există până în 1561?

– Asta a crezut Signor Falloppio, deși pare puțin probabil. Accentuă „puțin" când o lovi apăsat și brusc cu lămâia. Ea răsuflă întretăiat. Dar, aici mai este o altă problemă. Vezi tu, un alt anatomist italian, un bărbat pe nume Colombo, a susținut că a făcut descoperirea cu doi ani înaintea lui Signor Falloppio.

– Cred că îmi pare rău pentru soțiile domnilor, mormăi Helen.

Era înfierbântată, iar apăsarea continuă a lămâii reci o neliniștea. O excita. Își dorea ca Alistair să termine odată și să i se alăture ca să facă dragoste cu ea.

Dar, în mod evident, nu se grăbea deloc.

– Mai bine să-ți fie milă de soțiile al căror soți nu cred în existența clitorisului.

Ea miji ochii spre tavan.

– Există și astfel de bărbați?

– O, cum să nu, murmură el. În sfârșit, îndepărtă lămâia de pe pielea ei sensibilă, dar Helen îi simți deodată lipsa. Unii chiar se îndoiesc că există așa ceva.

Și apoi, introduse încet jumătate de lămâie înăuntru.

Senzația îi tăie respirația. Lămâia rece, degetele lui calde. Se răsuci înăuntrul ei, se mișcă într-un fel și își retrase degetele, lăsând lămâia acolo.

– Mai sunt și cei care cred că femeia nu simte nimic când este stimulată aici. Își mișcă degetul printre faldurile ei până ce îi mângâie ușor, încă o dată, clitorisul. Bineînțeles, cred că sunt nebuni, dar un om de știință își testează teoriile. Să le testăm?

„Să testăm ce?" se gândi Helen, dar nu avu timp să și rostească întrebarea pentru că, înainte să deschidă gura, gura lui înlocui degetul, iar după aceea nu mai avu forță să spună nimic.

Nu putea decât să simtă.

Linse alene, delicat intrarea sexului ei, de parcă voia să savureze fiecare strop de lămâie în parte. Și când ajunse în vârf, desenă cercuri din ce în ce mai strâmte în jurul mugurelui ei până ce Helen strânse așternuturile cu ambele mâini într-un delir tremurător și-și ridică genunchii ca să împingă spre el. Îi prinse picioarele și le aruncă neglijent pe umerii lui, fără să-și ridice gura de pe ea. În schimb, îi ținu mai hotărât șoldurile ca să o împiedice să se îndepărteze. Helen nu se mai putea mișca, nu putea să scape iubirii lui neclintite. Gemea și gâfâia, incapabilă să controleze sunetele pe care le scotea. În aceeași clipă, își prinse degetele în părul lui lung și gestul acela era ancora de salvare care o mai lega de pământ. Se zvârcoli neliniștită, incoerentă în nevoia ca el să se oprească sau să continue – nu știa care din ele și nu conta.

Nimic nu îl oprea.

Până ce lumina explodă în spatele pleoapelor ei închise și o plăcere pură, aproape dureroasă, se împrăștie din centrul ei. Răsuflă întretăiat și își simții ochii năpădiți de lacrimi.

Se simțea de parcă ajunsese în al nouălea cer.

Alistair aşteptă în timp ce ea îşi reveni, apoi se ridică, rămase lângă pat şi o studie cu o atenţie aproape rece când se dezbrăcă.

– Nu cred că am să mai gust vreodată o lămâie fără să mă gândesc la tine, rosti el liniştit. Îşi scoase pantalonii şi mădularul lui se dezvălui înaintea lui, monstruos de întărit. Să te gândeşti la asta.

Se aplecă agale deasupra trupului ei extenuat, cu braţele de o parte şi de alta, greutatea lui făcând patul să se afunde sub ea. Îi scoase halatul şi cămaşa de noapte la fel de uşor cum dezbraci o păpuşă, iar Helen nu făcu decât să se uite la el, cu pleoapele întredeschise alene.

El făcu o mişcare şi o trase până ce fu întinsă pe pat cum trebuia, apoi îi deschise iar picioarele şi se aplecă deasupra ei.

La atingerea lui, Helen tresări uşor, cu pielea încă sensibilă.

Îşi lăsă capul în jos până ce buzele îi atinse urechea.

– Nu vreau să te rănesc, dar trebuie să te am acum. Nu mă mai pot abţine aşa cum nu pot să nu respir. Blând. Rosti ultimul cuvânt pentru că vârful mădularului îi dezmierdă intrarea. Relaxează-te. Doar... lasă-mă pe mine. Se mai împinse un centimetru înăuntrul ei.

Începu să răsufle mai repede. Nu mai fusese niciodată atât de sensibilă. Simţea că şi atingerea unei pene putea să o înfioare. Şi nu o pătrundea cu o pană. Alunecă mai mult înăuntru. Era foarte udă, dar mai era şi înflăcărată, copleşitor de excitată. Helen îşi întoarse capul şi îi linse maxilarul.

El încremeni.

– Nu...

De data aceasta, îi muşcă mărunt pielea. Oricât îi erau cuvintele de nepăsătoare, era pe muchie de cuţit – Helen îşi dădea seama din încordarea trupului său –, iar o parte din ea îşi dorea să îl împingă dincolo de marginea aceea. Voia să îl trimită în braţele nebuniei. Îl zgârie pe spate.

– Helen, spuse el întretăiat, nu e înţelept ce faci.

– Dar nu vreau să fiu înţeleaptă, îi şopti ea.

Şi el se dezlănţui. Oricare ar fi fost lanţul care îl făcuse să se abţină se rupse. Se repezi spre ea şi îşi cufundă mădularul în moliciunea ei, se împinse, o pătrunse, fără blândeţe şi cu răsuflarea întretăiată.

Helen își înfășură brațele în jurul lui și îl strânse tare în vreme ce el se pierdea și se zvârcolea deasupra ei, privindu-i chipul puternic și mutilat. Chiar dacă marginile vederii i se începețoșară și iureșul plăcerii o copleși în valuri fierbinți, Helen se sili să țină ochii deschiși și să privească, să privească.

Și el îi întoarse privirea, nu o pierdu nici măcar o clipă, iar ochiul lui se întunecă în clipa în care se apropie de momentul crucial. Era de parcă încerca să spună ceva ce nu putea și nu putea arăta decât prin corpul lui. Buzele i se arcuiră, chipul i se îmbujoră și gura se deschise mută, dar nu o pierdu din privire nici măcar atunci când pulsă viață fierbinte în trupul ei.

Capitolul 12

După aceea, când vrăjitorul îl înlocui la sarcina lui de pază, Povestitorul de adevăruri se duse în munți să caute floarea mov. Îi luă ceva vreme pentru că nu avea decât razele lunii ca să o caute, dar reuși să strângă destui boboci pe care să îi strivească și să îi facă praf. Apoi, se apucă să caute doi cai. Dar asta se dovedi o sarcină și mai grea, căci vrăjitorul nu avea cai. Dar într-una din nopți, Povestitorul de adevăruri luă bănuții pe care îi mai avea și coborî muntele până la o fermă care se afla în vale.

Când îl trezi pe fermier și îi spuse ce voia să cumpere, omul se încruntă.

– Ai prea puțini bani. De ei nu pot să-ți vând decât un cal.

Povestitorul de adevăruri încuviință din cap și îi oferi fermierului toți banii pe care îi avea.

– Fie.

Apoi, chiar înainte de ivirea zorilor, urcă muntele cu un singur cal...

din *Povestitorul de adevăruri*

Helen se trezi la primele ore ale dimineții în patul lui Alistair. Jăraticul mai scânteia în vatră, dar lumânarea așezată pe noptieră

se stinsese de mult. Lângă ea, respirația lui Alistair era profundă și liniștită. Helen nu avusese de gând să doarmă acolo. Gândul o trezi de-a binelea. Trebuia să se întoarcă în cameră și la copiii ei.

Cu ideea aceea în minte, se ridică încet din pat și merse tiptil spre șemineu. Pe poliță se afla o lumânare subțire; se aplecă și o aprinse la jăraticul din vatră, apoi aprinse mai multe lumânări ca să se poată îmbrăca. Se uită în jur. Halatul ei era pe jumătate sub pat, dar cămașa de noapte nu se zărea pe nicăieri. Mormăind ușor, ridică lumânarea și se apropie de pat. Cămașa nu era nici sub, nici lângă pat. În cele din urmă, se aplecă deasupra saltelei și o căută printre așternuturi. Se opri când lumina slabă a lumânării se proiectă pe chipul lui Alistair.

El dormea întins pe spate, cu un braț deasupra capului și așternuturile trase până la talie. Arăta ca un zeu care dormea, cu mușchii umerilor și brațelor întunecați pe albul așternuturilor. Chipul îi era ușor întors spre ea, și Helen observă că își scosese peticul de la ochi, cândva în timpul nopții. Șovăi ușor înainte de a se apleca mai aproape ca să-i cerceteze mai atent chipul dezvăluit. Nu îl văzuse fără petic decât în prima noapte, deci deja cu multă vreme în urmă. Apoi, fu copleșită de o senzație de groază. Groaza aceea puse stăpânire pe mintea ei și șterse orice impresie amănunțită.

Văzu că pleoapa ochiului lipsă fusese închisă și cusută. Adevărat, era adâncită, dar dincolo de asta, nu era mai neplăcut decât un ochi normal închis. Desigur, restul obrazului era cu totul altceva. O scobitură adâncă se întindea pe diagonală pe chipul lui, începând de sub pleoapa închisă și se sfârșea aproape de ureche. Sub ea, se afla o zonă înroșită plină de cicatrici, pielea era îngroșată și părea tare – poate era vreun fel de arsură. Linii mai mici și albe erau împrăștiate pe partea de sus a obrazului, urme evidente ale unor tăieturi de cuțit.

– Nu-i o priveliște prea frumoasă, nu? întrebă el răgușit.

Speriată, Helen tresări și mai că scăpă ceara lumânării pe umărul lui. Alistair deschise ochiul și o privi calm.

– Te uiți la bestia pe care ai lăsat-o să se culce cu tine azi-noapte? Vocea îi era adâncă, aspră de la somn.

– Îmi pare rău, murmură ea mai curând fără sens. Își văzu cămașa de noapte pe jumătate sub umărul lui.

– De ce? întrebă el.

– Poftim? Trase de cămașă, dar el era așezat pe cea mai mare parte din ea și nu o putea scoate de sub el fără să rupă frumosul material.

El rămase nemișcat.

– De ce să-ți pară rău? La urma urmei, ai dreptul să vezi ce se arată sub masca iubitului tău.

Pentru o clipă, Helen renunță la cămașă și căută distrată halatul. Era chiar ciudat să porți o discuție în vreme ce erai gol.

– Doar că nu am vrut să par, ei bine, lipsită de maniere.

El o apucă de încheietură și o trase spre el, îi luă lumânarea din mână și o puse pe noptiera de lângă pat.

– Nu e o lipsă de maniere să vrei să știi adevărul.

– Alistair, spuse ea ușor, trebuie să mă întorc în camera mea. Copiii...

– Cel mai probabil dorm, murmură el. O trase de braț, și ea se prăbuși peste el, sânii strivindu-i-se de căldura pieptului lui. Alistair se ridică ușor și îi prinse buzele într-un sărut. Rămâi.

– Nu pot, șopti ea. Știi asta.

– Știu? îi răspunse tăios, continuând să o sărute. Într-o bună zi ai să pleci, dar chiar acum nu știu decât că este foarte devreme și că patul meu e foarte rece atunci când nu ești în el. Rămâi.

– Alistair...

Helen nu văzuse până atunci acea parte a lui, iubitul blând și fermecător. Era foarte atrăgător când era așa, iar hotărârea ei începu să cedeze.

– E vorba despre ochi? Pot să-mi pun peticul la loc.

– Nu.

Ea se retrase un pic ca să îl privească. Chiar nu mai era șocată de cicatricile lui, oricât ar fi fost de oribile. Alistair îi cuprinse ceafa cu mâna lui lată și o trase ușor spre el.

– Atunci mai stai un pic. Nu am avut ocazia să îți fac curte cum trebuie.

Ea se retrase puțin și îl privi neîncrezătoare.

– Să-mi faci curte?

Un colț al gurii lui se arcui amuzat.

– Să te curtez. Să mă dau cu binișorul pe lângă tine. Să te vrăjesc. Am fost neglijent.

– Și ce-ai face dacă ar fi să îmi faci curte? întrebă ea, doar pe jumătate în glumă.

Nu fusese niciodată curtată, nu cum se cuvenea. Desigur, nu se referea la căsătorie, nu?

El își duse brațul sub ceafă, cu gura tot arcuită într-un zâmbet.

– Nu știu. Mi-am cam pierdut antrenamentul când vine vorba de a-i face curte unei femei frumoase. Poate că ar trebui să compun o odă gropițelor tale.

Un râs surprins înflori pe buzele lui Helen.

– Sigur nu vorbești serios.

El ridică din umeri și, cu mâna liberă, prinse între degete o șuviță din părul ei.

– Dacă nu poți să suporți poezia, mă tem că nu-mi rămân decât călătoriile cu trăsura și florile.

– Mi-ai aduce flori?

Helen știa că el glumea, dar cu o parte naivă din inima ei își dorea să îl creadă. Lister îi adusese bijuterii scumpe și o întreagă garderobă, dar nu se gândise niciodată să îi ofere flori.

Minunatul lui ochi căprui îi întâlni privirea.

– Nu sunt un bărbat sofisticat și trăiesc la țară, așa că ar trebui să te mulțumești cu flori de câmp. Violete și maci primăvara devreme. Steliță toamna. Trandafiri sălbatici și armurariu vara. Iar primăvara târziu, ți-aș aduce clopoței care cresc pe dealurile de aici. Clopoței albaștri, albaștri ca ochii tăi.

Și acela fu exact momentul în care ea simți o relaxare, o eliberare. Inima ei tresări și o luă la goană, dincolo de capacitatea ei de a înțelege, dincolo de controlul ei. Pe deplin liberă și gonind spre bărbatul complex, supărător și cu totul fascinant.

Sfinte Dumnezeule, nu.

Când Alistair se trezi în dimineața aceea, era mai târziu ca de obicei, rezultat al nopții pe care și-o petrecuse făcând dragoste cu Helen – ceea ce, date fiind condițiile, era o turnură extraordinar

de satisfăcătoare. Dacă avea de ales între a începe ziua devreme sau a rămâne în pat cu menajera lui, se temea că o alegea pe ultima și trimitea cu mare drag la naiba răsăritul.

Totuși, chiar în clipa aceea, era trecut de ora obișnuită la care se trezea. Așa că, în momentul în care terminase să se radă, să se îmbrace și coborî scările, descoperi că doamna Halifax era ocupată cu aerisirea unuia dintre dormitoarele nefolosite. Putea să spere că era mai important decât un așternut putrezit în aprecierea persoanei iubite, dar aparent lucrurile nu stăteau mereu așa. Helen refuză mai curând distrată o invitație la plimbare, dar apoi când o văzu că se îmbujorează până în vârful urechilor, înainte de a reveni la ordinele pe care le dădea slujitorilor, orgoliul lui fu îmblânzit.

Alistair își continuă drumul spre bucătărie. Poate că nu reușise să o ia de la treburile ei, dar o femeie nu era cu totul indiferentă dacă o simplă privire o făcea să se înroșească toată. Înșfăcă o pâinică de pe tava doamnei McCleod care abia le scosese din cuptor și se îndreptă spre ușa din spate, jucând pâinea fierbinte dintr-o mână în alta. Ziua era minunat de însorită, perfectă pentru o plimbare. Fluierând, Alistair se duse la grajduri ca să își ia vechiul lui săculeț din piele în care își strângea eșantioanele.

Îi salută pe Griffin și poneiul, apoi se duse să ia săculețul, care zăcea într-un colț. Când îl ridică, nările îi fură asaltate de un miros puternic și înțepător de urină. Doar atunci observă pata umedă și întunecată dintr-un colț.

Pentru o clipă, se uită lung la săculețul distrus, apoi auzi un scâncet și se întoarse. Cățelușul stătea în spatele lui, cu limba afară și dădea din coadă.

– La naiba!

Din toate locurile din grajd, din curte, din lumea întreagă, de ce trebuia animalul să aleagă să se ușureze tocmai pe săculețul lui?

– Puddles! auzi, de afară, vocea ascuțită a lui Abigail care striga cățelul.

Alistair o luă pe urmele cățelușului și ieși din grajd, cu săculețul urât mirositor departe de el.

Abigail era afară și ridică în brațe animăluțul. Întoarse chipul uimit spre el când îl zări venind dinspre grajduri.

Alistair ridică săculețul.

– Știi că a făcut asta?

Privirea ei confuză îi dădu răspunsul chiar înainte ca ea să vorbească.

– Ce a făcut... oh.

Abigail strâmbă din nas când simți izul care venea dinspre săculeț. El oftă.

– L-a stricat, Abigail.

O expresie răzvrătită îi încreți chipul.

– E doar un cățeluș.

Alistair încercă să își stăpânească exasperarea.

– Și tocmai de aceea, tu trebuia să ai grijă de el.

– Dar, am avut...

– În mod evident nu, sau săculețul meu nu era plin de pipi acum. Alistair își puse mâinile în șold și se uită la ea, fără să știe sigur cum să reacționeze. Ia o perie și niște săpun, vreau să îl cureți.

– Dar miroase urât!

– Pentru că nu ți-ai făcut datoria! Furia întrecu până la urmă rațiunea. Dacă nu poți să ai grijă de el, am să găsesc pe altcineva care poate. Sau, pur și simplu, îl trimit înapoi la fermierul de la care l-am luat.

Abigail sări pe picioare, cu cățelușul ținut protector în brațe și fața roșie.

– Nu puteți!

– Ba pot.

– Nu e al dumneavoastră!

– Ba da, spuse Alistair printre dinții încleștați, este al meu.

Pentru o clipă, Abigail se bâlbâi doar. Apoi țipă: „Vă urăsc!" și plecă în fugă din curte.

Alistair se uită prelung la săculețul pătat. Îl lovi cu putere, apoi lăsă capul pe spate și închise ochiul. Ce fel de idiot își pierdea cumpătul cu un copil? Nu voise să țipe la ea, dar la naiba, avea săculețul de ani de zile. Supraviețuise tuturor plimbărilor lui prin Colonii, chiar și când fusese prins de indieni după ambuscada

de la Spinner's Falls și în călătoria spre casă. Trebuia să aibă grijă de cățel.

Totuși, nu era decât un săculeț. Nu trebuia să fi țipat la Abigail și să facă amenințări pe care nu avea de gând să le îndeplinească. Alistair oftă. Trebuia să își amintească să îi ceară cumva mai târziu scuze lui Abigail, dar să specifice clar că trebuia să aibă mai multă grijă de afurisitul acela de cățeluș.

Gândul numai îi făcu tâmpla să zvâcnească. În loc să-și facă plimbarea de dimineață, se duse în turnul lui ca să lucreze și se întrebă, cât urcă scările, de ce femeile, tinere sau bătrâne, erau atât de greu de înțeles.

„A țipat la mine."

Abigail alerga, încercând să își țină lacrimile în frâu, cu Puddles în brațe. Crezuse că Sir Alistair o plăcea. Începuse să creadă că și ea îl plăcea pe el. Dar acum el era supărat pe ea. Chipul îi fusese aspru, fruntea încrețită într-o încruntătură urâtă când țipase la ea. Și cel mai rău lucru era că ea era de vină. El avea dreptate. *Nu* avusese destulă grijă de Puddles. Îl lăsase să se plimbe singur prin grajduri cât ea se uitase la un gândac pe care îl găsise pe jos. Ura să greșească. Ura să își recunoască greșelile și să își ceară iertare. O făcea să se cutremure, de parcă avea un viermișor înăuntru. Și, pentru că detesta senzația aceea – căci știa că Sir Alistair avea dreptate și că ea se înșela –, țipase la el și își luase în fugă tălpășița.

Fugise în josul dealului din spatele castelului, spre râu și micul pâlc de copaci unde o îngropaseră pe Lady Grey, și nu își dădu seama că fusese o greșeală decât în clipa în care se apropie de apă. Căci Jamie era acolo, ghemuit pe bancă, și arunca crenguțe în apa clocotitoare. Abigail se opri, transpirată și cu răsuflarea întretăiată, apoi se gândi să se întoarcă și să se furișeze înapoi în castel, dar fratele ei o văzuse deja.

– Hei, strigă el. E rândul meu să stau cu Puddles.

– Nu, nu este, spuse Abigail, chiar dacă avusese cățelușul toată dimineața.

– Ba da! Jamie se ridică și veni spre ea, apoi se opri și se uită la chipul ei. Plângi?

– Nu!

– Că parcă plângi, sublinie Jamie. Ai căzut? Sau...

– Nu plâng! țipă Abigail și alergă în pădure.

Era întuneric acolo, și pe moment nu mai distingea nimic. Simți că o ramură îi lovește umărul, se împiedică de o rădăcină, se poticni, dar continuă să meargă. Nu voia să vorbească deloc cu Jamie care avea întrebările lui stupide. Nu voia să vorbească deloc cu nimeni. Dacă toată lumea ar fi lăsat-o în pace...

Se izbi de ceva tare și i se tăie răsuflarea. Ar fi căzut dacă nu o prindeau două mâini puternice. Ridică privirea spre un coșmar.

Domnul Wiggins se aplecă atât de aproape că tot ce putu să mai simtă fu respirația lui urât mirositoare.

– Bau!

Ea tresări, umilită că fusese speriată de el, dar îi era frică. Apoi, se uită în spatele lui și, șocată, făcu ochii mari. Ducele de Lister se afla la doi pași și îi privea cu un chip lipsit de orice fel de expresie.

Alistair împături cu grijă scrisoarea de la Vale. La cum venea poșta prin părțile acelea, era foarte posibil să ajungă la Londra înaintea scrisorii, dar oricum i se păru o idee bună să încerce să îl avertizeze pe Vale. Luă o hotărâre. Urma să plece de la castel, să meargă la Londra și să îi vorbească lui Etienne de îndată ce corabia acosta. Se putea să fie plecat vreo două săptămâni sau mai mult, dar Helen putea să se îngrijească de castel în lipsa lui. Ura să călătorească, ura să întâlnească idioți care făceau ochii cât cepele, dar își dorea suficient de mult să afle adevărul despre Spinner's Falls ca să suporte neplăcerea.

Alistair picura ceară pe scrisoare când auzi pași care urcau în turn. La început crezu că avea să fie chemat la prânz, dar pașii se auzeau mai tare și mai iute. Cine venea pe scări în fugă.

Drept urmare, era deja în picioare cu un sentiment de ușoară panică în clipa în care Helen dădu buzna pe ușă. Părul îi cădea din agrafe, ochii îi erau mari și rotunzi, iar obrajii îi deveniseră palizi.

Încercă să spună ceva, dar nu reuși decât să își îndoaie, gâfâind, mâna spre mijloc.

– Ce-i? întrebă el tăios.

– Copiii.

– Au pățit ceva?

Dădu să treacă pe lângă ea, cu imagini de trupușoare înecate, opărite sau frânte în mintea lui înnebunită, dar ea îl prinse de braț cu o putere extraordinară.

– Au dispărut.

El se opri și se uită la ea fără să înțeleagă.

– Au dispărut?

– Nu-i găsesc, îi spuse. Am căutat peste tot... în grajduri, bucătărie, bibliotecă, sufragerie și salon. I-am pus pe slujitori să caute prin tot castelul în ultima oră, dar pur și simplu nu-i găsesc.

Alistair își aminti de cuvintele pe care i le spusese țipătul lui Abigail și fu cuprins de vină.

– Am avut o ceartă cu Abigail în dimineața asta. Probabil se ascunde cu fratele ei și cu cățelul. Dacă...

– Nu! Îi scutură brațul. Nu. Cățelul se plimba singur prin bucătărie acum două ore. La început, am crezut că nu au avut grijă de el copiii. M-am dus să îi caut ca să îi cert, dar nu i-am putut găsi. O, Alistair. Rămase fără voce. Urma să o cert pe Abigail – ea e cea mai mare. Mă gândeam la cuvintele supărate pe care să i le spun și acum nu pot să o găsesc!

Neliniștea ei îl făcea să-și dorească să dărâme pereții. Dacă Abigail se ascundea pur și simplu, trebuia să o pedepsească pentru supărarea pe care i-o provocase mamei ei, indiferent dacă distrugea sau nu orice relație ar fi putut să aibă cu fetița. Totuși, în clipa aceea, trebuia să facă ceva, orice, ca să oprească durerea lui Helen.

– Unde i-ai văzut ultima dată pe Abigail și Jamie? Când?

El se întoarse spre ușă, căci avea de gând să coboare și să se ocupe chiar el de căutări, când una dintre slujitoare îi apăru în față, gâfâind din toți rărunchii.

– O, domnule! spuse ea cu răsuflarea întretăiată. O, doamnă Halifax. Copiii...

– I-ai găsit? întrebă Helen. Unde sunt, Meg? I-ai găsit pe puii mei?

– Nu, doamnă. O, îmi pare așa rău, doamnă, dar nu i-am găsit.

– Atunci ce-i? întrebă iute Alistair.

– Tom, lacheul, spune că își amintește că l-a văzut în sat pe domnul Wiggins noaptea trecută.

Alistair se încruntă.

– Am crezut că a plecat de-aici.

– Cu toții am crezut la fel, domnule, spuse Meg. De aia a și fost Tom așa surprins să-l vadă pe domnul Wiggins, chiar dacă a fost atât de neghiob cât să nu ne spună până acum.

– Plecăm la Glenlargo, spuse Alistair. Probabil că Wiggins e pe undeva, pe acolo.

Nu spuse că dacă Wiggins plecase în altă direcție, șansele să îl găsească în curând erau slabe. Gândul că Abigail și Jamie puteau să fie cu servitorul acela îi trimise fiori reci pe șira spinării. Dacă Wiggins era dornic de vreun fel de răzbunare?

Alistair se duse la un dulap cu sertare și îl deschise pe cel de jos.

– Spune-i lui Tom și celuilalt lacheu că o să plece cu mine.

Găsi ce căuta – o pereche de pistoale – și se întoarse spre ușă.

Meg se uită atent la pistoale.

– Tom spune că nu era singur.

Alistair se opri.

– Poftim?

– Tom spune că l-a văzut pe domnul Wiggins vorbind cu un alt bărbat. Un bărbat foarte înalt și bine îmbrăcat, care avea un baston din fildeș cu măciulie...

Helen începu să răsufle convulsiv, iar Alistair observă cu chipul ei se făcu alb ca varul.

– ... de aur. Nu purta perucă, spune Tom. Omul avea un început de chelie, încheie la repezeală Meg și se uită lung la Helen. Doamnă?

Helen începu să se clatine, și Alistair o luă de umeri ca să nu cadă.

– Du-te, Meg, și spune-le lacheilor să se pregătească.

– Da, domnule.

Meg făcu o reverență și plecă.

Alistair închise hotărât ușa în spatele slujitoarei și se întoarse spre Helen.

– Cine e?

– Eu... eu...

– Helen. O prinse blând de umeri. Ți-am văzut chipul. Îl cunoști pe bărbatul pe care l-a văzut Tom aseară. În clipa asta, nu avem de unde să știm încotro s-ar putea îndrepta Wiggins și complicele lui. Dacă ai vreo idee despre unde se duc, trebuie să îmi spui.

– Londra.

El clipi nedumerit. Nu se așteptase la un răspuns atât de răspicat.

– Ești sigură?

– Da. Helen încuviință de cap. Culoarea îi revenise ușor în obraji, dar în clipa aceea avea o expresie de nenorocire resemnată. Lui Alistair strânse grumazul.

– De unde știi? Helen, cine e celălalt bărbat?

– Tatăl lor. Ea ridică privirea spre el, cu ochii cuprinși de amărăciune. Ducele de Lister.

Capitolul 13

Povestitorul de adevăruri ascunse în afara castelului calul adus. Păzise toată ziua monstrul. Seara, vrăjitorul apăru ca de obicei și, tot ca de obicei, Povestitorul de adevăruri îi răspunse la întrebare și plecă. Dar, în loc să se retragă în castel, soldatul se ascunse în spatele coliviei cu rândunici. Privi și așteptă răbdător până ce luna se ridică pe cer, apoi alergă iute spre vrăjitor. Speriat, vrăjitorul se întoarse, și Povestitorul de adevăruri îi suflă pulberea în față. Vrăjitorul se transformă pe dată într-un liliac mic și maroniu care își luă zborul, lăsând să zacă în urma lui mantia și inelul.

Povestitorul de adevăruri ridică inelul și i-l oferi prințesei printre barele cuștii.

Uluită, ea se uită la inel, apoi la Povestitorul de adevăruri.

– Nu-mi veți cere o recompensă în schimbul inelului? Averea tatălui meu sau mâna mea în căsătorie? Mulți bărbați așa ar face dacă ar fi în locul tău.

Povestitorul de adevăruri scutură din cap.

– Nu-mi doresc decât să vă știu în siguranță, doamna mea...

din *Povestitorul de adevăruri*

Alistair se uită lung la Helen, de parcă pământul se mișcase și îi fugise de sub picioare.

– Tatăl copiilor este un duce?

– Da.

– Explică.

Ea îl privi cu triștii ei ochi de albastrul clopoțeilor și zise:

– Am fost amanta ducelui de Lister.

Alistair își înclină capul într-o parte ca să se uite mai bine la ea cu ochiul bun.

– Măcar a existat vreodată un domn Halifax?

– Nu.

– N-ai fost niciodată măritată.

Era o afirmație, dar ea îi răspunse oricum:

– Nu.

– Dumnezeule! Un afurisit de *duce*.

Inima i se strânse în piept, parcă prinsă în groaznica menghină a unui gigant. Coborî privirea spre mâinile lui și fu aproape surprins să vadă că mai ținea încă pistoalele. Se îndreptă spre birou și le puse înapoi în sertarul din care le luase.

– Ce faci? îl întrebă ea din spate.

Alistair închise sertarul și se așeză în spatele mesei de scris. Își aranjă cu grijă hârtiile din fața lui. În curând avea să se întoarcă la lucrul lui.

– Cred că este evident. Îmi pun pistoalele deoparte și anulez urmărirea.

– Nu! Helen traversă în grabă încăperea și bătu cu mâinile în tăblia biroului. Nu poți să te oprești acum. Are să ajungă la Londra. Dacă îl urmărim, putem să...

– Ce putem, doamnă? Slavă Cerului, furia înlocuia menghina din pieptul lui. Poate ai dori să-l provoc la duel pe duce pentru tine?

Ea lăsă capul în spate ca lovită la auzul spuselor lui sarcastice.

– Nu...

O întrerupse, cu furia crescând.

– Sau să mă duc pur și simplu să bat la ușa lui și să-i cer copiii înapoi? Sunt sigur că o să facă o plecăciune, să-și ceară iertare și să mi-i dea fără probleme. Nu poate să-i fi dorit foarte mult dacă a bătut drumul până în *Scoția* ca să-i ia înapoi.

– Nu înțelegi, eu...

Se ridică și își sprijini pumnii în birou, apoi se aplecă spre ea.

– Ce anume n-am înțeles? Că ai devenit târfa lui? Că, dacă mă iau după vârsta copiilor, ți-ai vândut serviciile ani întregi? Că ai dat naștere unor copiii adorabili și i-ai făcut bastarzi din clipa în care au respirat pentru prima dată? Că Lister e părintele lor și, deci, are toate drepturile date de Dumnezeu și de om să îi ia înapoi și să îi țină cât are el chef? Spune-mi, doamnă, ce anume nu înțeleg?

– Ești un ipocrit!

El se uită prelung la ea.

– Poftim?

– Te-ai culcat cu mine...

– *Să nu faci asta!* Se aplecă și mai aproape de ea, mânios peste măsură. Nu compara ce-a fost între noi cu viața ta alături de Lister. Nu am plătit niciodată pentru corpul tău. Nu te-am lăsat însărcinată cu bastarzi.

Ea întoarse privirea. Alistair își îndreptă spatele și încercă să-și vină în fire.

– La naiba, Helen. La ce te-ai gândit când ai făcut nu unul, ci doi copii cu el? Le-ai pecetluit viețile. Nu este prea rău pentru Jamie, dar pentru Abigail... Orice bărbat interesat de ea o să știe că e un copil din flori. Au meritat banii lui Lister să le distrugi viitorul copiilor tăi?

– Crezi că nu știu ce-am făcut? șopti ea. De ce crezi că l-am părăsit?

– Nu știu. El clătină din cap și se uită în tavan. Contează?

– Da. Trase adânc aer în piept. Nu îi iubește. Nu i-a iubit *niciodată*.

Pentru o clipă, Alistair o privi prelung, cu o strâmbătură a gurii, apoi se împinse de lângă birou cu un râs lătrat.

– Iar tu crezi că asta contează acum? O să te duci în fața unui judecător ca să pledezi că iubirea ta e mai adevărată decât a lui? Permite-mi să-ți reamintesc, doamnă, că te-ai vândut lui. Cu cine crezi că ar ține un om cu scaun la cap – cu un duce de drept sau cu o târfă obișnuită?

– Nu sunt o târfă, șopti ea cu o voce tremurătoare. Nu am fost niciodată o târfă obișnuită. Da, Lister m-a întreținut, dar nu a fost cum crezi tu.

Pe de-o parte, Alistair suferea enorm de pe urma durerii pe care i-o provoca, dar nu se putea opri. În plus, pe de altă parte, își dorea să provoace durere. *Cum de putuse să le facă așa ceva copiilor ei?*

Se sprijini cu un șold de birou și își încrucișă brațele la piept, înclinându-și capul.

– Atunci explică-mi cum ai fost amanta lui, dar nu o târfă.

– Eram tânără – foarte tânără – când l-am cunoscut pe Lister.

– Ce vârstă? i-o întoarse el.

– Șaptesprezece ani.

Răspunsul ei îl lăsă fără cuvinte pentru o clipă. La șaptesprezece ani era un copil. Strânse din buze înainte de a-i face un semn din cap.

– Continuă.

– Tatăl meu era doctor, unul respectat chiar. Trăiam în Greenwich, într-o casă cu grădină. Când eram tânără, mai mergeam uneori cu el în vizitele pe care le făcea.

O privi cu luare-aminte. Descria o pătură mai joasă decât își imaginase Alistair. E adevărat că tatăl ei fusese doctor, dar tot era nevoit să-și câștige traiul. Nici măcar nu făcea parte din mica nobilime. Era la kilometri distanță în rang de un duce.

– Trăiai doar cu tatăl tău?

– Nu. Își coborî privirea. Am trei surori și-un frate. Și... mama. Am fost a doua fiică.

O îndemnă să continue cu un semn din cap.

Își freca mâinile atât de tare că-i vedea unghiile înfingându-se în carne.

– Unul din pacienții tatălui meu era văduva ducesă de Lister. În perioada aceea, locuia cu ducele. Era o doamnă în vârstă, cu multe boli, iar tata o vizita în fiecare săptămână, uneori și de mai multe ori pe săptămână. L-am însoțit adesea pe tata la reședința lor și într-o zi l-am cunoscut pe Lister.

Helen închise ochii și își mușcă buza. Era liniște în încăpere, iar Alistair nu făcu nici o mișcare prin care să o întrerupă. În cele din urmă, deschise ochii și zâmbi strâmb, dulce.

– Ducele de Lister este un bărbat înalt – Tom avea dreptate. Înalt și impunător. Arată ca un duce. Așteptam într-un salon micuț ca tata să-și încheie vizita atunci când el a intrat în cameră. Cred că probabil căuta ceva – o hârtie, poate, chiar dacă nu-mi mai amintesc acum. La început, nu m-a observat și eram încremenită de groază. Văduva era o bătrână doamnă foarte intimidantă, dar acela era fiul ei, *ducele*. M-a privit în cele din urmă, eu m-am ridicat și am făcut o reverență. Aveam atâtea emoții că am crezut că o să mă împiedic. Dar nu m-am împiedicat. Își privi încruntată mâinile. Poate că era mai bine dacă o făceam.

El o întrebă liniștit:

– Ce s-a întâmplat?

– A fost amabil, răspunse ea simplu. A venit la mine și a vorbit un pic, chiar a zâmbit. În clipa aceea, am crezut că era doar binevoitor cu o tânără agitată, dar chiar și atunci era mai mult de-atât. Mai târziu, a și recunoscut că și-a dorit să-i fiu amantă din prima secundă.

– Și tu i-ai sărit în brațe? întrebă el cinic.

Helen își înclină capul.

– A fost un pic mai complicat de-atât. Prima noastră discuție a fost scurtă. Tata a coborât din dormitoarele bătrânei ducese și am plecat acasă. Pe drum am tot vorbit despre Excelența Sa, dar cred că l-aș fi uitat până la urmă dacă nu l-aș fi văzut a doua zi. Mi s-a părut o coincidență ciudată să-l întâlnesc atât de devreme

când, timp de un an de când îl însoțeam pe tata la reședința lor, eu nu-l văzusem niciodată. Evident că Lister pusese totul la cale. S-a asigurat că intră în salonul în care așteptam eu doar după ce tata se dusese să o vadă pe Excelența Sa. Lister a luat loc și a vorbit cu mine, a cerut ceai și prăjiturele. A flirtat, chiar dacă eu eram prea puțin sofisticată pentru a-mi da seama.

Se îndreptă spre una dintre vitrinele lui și aruncă o privire înăuntru, apoi reveni spre el. Alistair se întreba dacă își ascundea chipul de el.

– Au urmat mai multe astfel de întâlniri și, între timp, mi-a trimis mai multe scrisori și mici cadouri în secret – un medalion, câteva mănuși brodate. Ar fi trebuit să fiu mai prudentă. Știam că nu trebuia să accept astfel de cadouri, nu trebuia să rămân singură cu el, dar eu... nu m-am putut abține. Mă îndrăgostisem de el.

Helen șovăi, dar el se uită pur și simplu la spatele acela arcuit. Chiar și în clipa aceea, simțea dorință – poate mai mult decât dorință.

– Apoi, într-o după-amiază, am făcut mai mult decât să vorbim, continuă ea spre vitrină.

Alistair îi vedea reflexia, vag în sticlă, și arăta distantă și rece, deși începea să își dea seama că imaginea pe care o afișa se putea să nu fie reală.

– Am făcut dragoste și, după aceea, am știut că nu puteam să mă mai întorc acasă. Lumea mea – viața mea – se schimbaseră complet. Știam cumva că Lister era însurat, că avea un copil apropiat chiar de vârsta mea, dar ideea aceea nu a făcut decât să alimenteze fanteziile mele romanțioase. Nu o menționa prea des, dar când o făcea, Lister o descria pe soția lui ca fiind rece. Spunea că nu-l acceptase în patul ei ani buni. Nu putea să fim niciodată împreună ca soț și soție, dar puteam să-i fiu alături ca amantă. Îl iubeam. Voiam să fiu mereu cu el.

– Te-a sedus.

Alistair știa că vocea lui era rece și cuprinsă de o furie reținută. Cum de-a putut ea? Cum de-a putut Lister? Să seduci o tânără, încă la casa părinților ei, era o purtare ordinară până și pentru cel mai destrăbălat dintre libertini.

– Da. Se întoarse cu fața la el, cu umerii drepți și capul înălțat. Cred că asta a făcut, chiar dacă eu am fost mai mult decât doritoare. Îl iubeam cu toată patima unei tinere romantice. Nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat. M-am îndrăgostit de ceea ce credeam eu că era.

Alistair nu voia să audă așa ceva. Se îndepărtă de birou.

– Oricare ți-ar fi fost rațiunile la șaptesprezece ani, nu schimbă cu nimic situația de acum. Lister este tatăl copiilor tăi. Sunt la el. Nu văd ce-ai putea tu sau eu să facem.

– Pot să încerc să-i iau înapoi, spuse ea. Nu îi iubește; nu a petrecut niciodată mai mult de cincisprezece minute cu ei.

El își făcu ochiul mic.

– Atunci de ce i-a luat?

– Pentru că-i consideră ai lui, spuse ea și nu se obosi să ascundă tonul amar din glas. Nu-i pasă de ei ca oameni, ci ca lucruri pe care le deține. Și pentru că vrea să-mi facă mie rău.

Alistair se încruntă.

– O să-i rănească?

Îl privi cu sinceritate.

– Nu știu. Nu reprezintă mai mult decât un câine sau un cal pentru el. Ai auzit de bărbați care-și biciuiesc caii?

– La naiba!

Pentru o secundă, își închise ochiul, dar chiar nu avea de ales. Deschise din nou sertarul biroului și scoase pistoalele.

– Fă-ți un bagaj. Să fii gata în zece minute. Plecăm la Londra.

Nu vorbea cu ea. Helen se clătină în timp ce trăsura închiriată de Alistair de la Glenlargo trecu peste un șanț făcut în drum. Acceptase să vină cu ea, acceptase să o ajute să-i găsească și să-i recupereze pe copii, dar era evident că nu voia să aibă mai mult de-a face cu ea. Oftă. La ce se așteptase?

Se uită pe geamul micuț și destul de murdar al trăsurii și se întrebă unde se aflau Abigail și Jamie în clipa aceea. Trebuia să le fie frică. Chiar dacă Lister era tatăl lor, nu-l cunoșteau foarte bine, mai ales că era un om rece. Jamie fie era încremenit de frică, fie aproape sărea în toți pereții trăsurii din cauza nervilor. Spera din suflet să nu fie valabilă a doua variantă, căci se îndoia că lui Lister

i-ar fi picat bine un Jamie în vervă. În schimb Abigail, probabil că privea și își făcea griji. Spera că nu spunea prea multe, pentru că Abigail putea să fie uneori foarte tăioasă.

Dar stai. Lister era duce. Bineînțeles că nu avea să se ocupe chiar el de copii. Poate că se gândise din timp și adusese și o doică să se îngrijească de ei, după ce îi lua. Poate că era o doamnă în vârstă și mămoasă, o doamnă care să știe cum să se ocupe de verva lui Jamie și de stările ursuze ale lui Abigail. Helen închise ochii. Știa că toate nu erau decât iluzii, dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, măcar să fie o dădacă drăguță și mămoasă care să îi țină la distanță pe copii de teribilul lor tată și de caracterul lui. Dacă...

– Și familia ta?

Helen deschise ochii la tonul tăios al lui Alistair.

– Poftim?

O privea încruntat de pe cealaltă banchetă.

– Încerc să mă gândesc pe cine să atragem de partea noastră ca să ne ajute împotriva lui Lister. Și familia ta?

– Nu cred.

El rămase pur și simplu cu ochii ațintiți asupra ei, așa că îi explică fără tragere de inimă:

– N-am mai vorbit cu ei de ani de zile.

– Dacă nu ai mai vorbit cu ei de ani de zile, de unde știi că nu pot să ne ajute?

– Mi-au spus destul de clar când am plecat cu ducele că nu mai făceam parte din familia Carter.

El ridică din sprâncene.

– Carter?

Își simți obrajii în flăcări.

– Ăsta e numele meu adevărat – Helen Abigail Carter –, dar nu am putut să folosesc numele Carter când am devenit amanta lui Lister. Mi-am luat numele Fitzwilliam.

El continuă să se uite lung la ea. În cele din urmă, ea întrebă:

– Ce-i?

El scutură din cap.

– Mă gândeam că până și numele tău – doamna Halifax – a fost o minciună.

– Îmi pare rău. Încercam să mă ascund de Lister, și...

– Știu. El îi ignoră scuza cu o fluturare a mâinii. Chiar înțeleg. Dar asta nu mă oprește să nu mă întreb dacă e ceva ce știu despre tine care să fie adevărat.

Ea clipi în gol și se simți ciudat de rănită.

– Dar eu...

– Și mama ta?

Helen oftă. În mod evident, nu voia să vorbească despre ce era între ei.

– Ultima dată când am vorbit cu mama, mi-a spus că îi era rușine cu mine și că am făcut de râs numele familiei. Nu o pot condamna. Am trei surori, toate erau necăsătorite când am plecat cu ducele.

– Și tatăl tău?

Ea își coborî privirea spre mâinile pe care le ținea în poală. Urmă o clipă de tăcere înainte ca el să vorbească, iar glasul lui deveni mai blând:

– Îl însoțeai în vizitele pe care le făcea la pacienți. Sigur erați apropiați, nu?

Ea schiță un zâmbet.

– Nu le-a cerut niciodată celorlalți să îl însoțească, doar mie. Margaret era cea mai mare, dar i-a spus că vizitele la pacienți erau plictisitoare și uneori dezgustătoare, și cred că la fel credeau și celelalte surori ale mele. Timothy era singurul băiat, dar el era și cel mai mic și mai stătea încă în odaia copiilor atunci.

– Și a fost singurul motiv pentru care te-a luat cu el? întrebă el ușor. Pentru că erai singurul copil interesat?

– Nu, nu a fost singurul motiv.

Treceau printr-un sătuc în clipa aceea, cu căsuțe din piatră care arătau ponosite și învechite. Poate că erau acolo de secole – neschimbate, nepăsătoare în fața schimbărilor din lumea de afară.

Helen urmări cum satul le trecu prin fața ochilor și spuse:

– Mă iubea. Ne iubea pe toți, dar eu eram oarecum specială. Mă lua în vizitele lui și îmi vorbea despre pacienți – simptomele, diagnosticul, tratamentul și dacă evoluau bine sau nu. Și uneori, dacă ajungeam târziu acasă, îmi spunea povești. Nu l-am auzit niciodată spunându-le și celorlalți, dar când soarele începea să apună, îmi spunea povești cu zei, zeițe și zâne.

Trăsura ajunse în dreptul ultimei case din sat, și Helen zări o femeie care tăia flori în grădina ei. Spuse ușor:

– Preferata lui era Elena din Troia, deși mie nu-mi plăcea atât de mult din cauza finalului nefericit. Mă tachina pentru numele meu, Helen, și spunea că, într-o bună zi, aveam să fiu la fel de frumoasă ca Elena din Troia, dar că trebuia să am grijă pentru că frumusețea nu era întotdeauna un dar. Uneori aduce durere. Nu m-am gândit niciodată la asta, dar a avut dreptate.

– De ce nu-l rogi să te ajute? întrebă Alistair.

Ea îl privi și își aminti de tatăl ei, cu peruca lui gri și ochii albaștri, zâmbindu-i când o tachina despre Elena din Troia, apoi îi reveni în minte ultima dată când îl văzuse.

– Pentru că ultima dată când am vorbit cu mama, când m-a făcut târfă și mi-a zis că nu mai făceam parte din familie, și tata era în cameră. Și nu a spus nici un cuvânt. Doar și-a întors fața de la mine.

Era vina ei, se gândi Abigail în vreme ce se uita la domnul Wiggins care sforăia într-un colț al trăsurii. Trebuia să îi spună mamei că domnul Wiggins știa că ei erau copiii ducelui, că Jamie urlase într-o bună zi secretul lor acelui om rău. Jamie nu putea să fie acuzat. Era prea mic ca să își dea seama de ce nu trebuia să spună nimic. El stătea ghemuit de-o parte a ei acum, cu părul transpirat și lipit pe cap de la plâns. Ducele spusese că nu mai putea să suporte răcnetele lui și luase un cal la ultimul han, ca să călărească pe lângă trăsură.

Abigail îl mângâie pe păr pe Jamie, iar el scoase un sunet ciudat și se ghemui adormit și mai mult în ea. Nu puteai nici să-l dojenești pentru că plângea. Nu avea decât *cinci* ani și îi era teribil de dor de mama. Nu o spunea, dar Abigail știa că Jamie se întreba dacă avea să o mai vadă vreodată pe mama lor. După ce ducele plecase din trăsură, domnul Wiggins țipase la Jamie să tacă. Se temuse că va sări la el și îl va lovi, dar, din fericire, Jamie era deja foarte obosit și adormise brusc.

Abigail se uita pe fereastră acum. Afară, dealurile verzi se înlănțuiau pe lângă ei, cu oițe albe pe ici, colo, parcă presărate de mâna unui uriaș. Poate că nu aveau să o revadă vreodată pe mama

lor. Ducele nu le spusese prea multe, pe lângă faptul că-i ceruse lui Jamie să se oprească din plâns. Dar îl auzise spunându-le domnului Wiggins și vizitiului că se întorceau la Londra. Urma să îi ducă să stea la el acasă?

Abigail strâmbă din nas. Nu, erau copiii lui din flori. Copiii din flori erau ascunși, nu se duceau să trăiască în casa tatălor lor. Așa că avea să îi ascundă pe undeva. Mamei urma să îi fie foarte greu să îi găsească. Dar, poate, că Sir Alistair îi va ajuta. Chiar dacă nu avusese grijă de Puddles și el îi stricase săculețul domnului Alistair, tot avea să o ajute pe mama, nu? Sir Alistair era înalt și puternic, iar Abigail credea că se pricepea de minune la găsit lucruri, chiar și copii ascunși.

Îi părea foarte rău că nu avusese grijă de Puddles. Își arcui buzele în jos, se întunecă la față și scoase un suspin înainte să-l poată opri. „Proasto! Proasto!" Își frecă mânioasă obrajii. Plânsul nu ajuta cu nimic. L-ar fi făcut fericit doar pe domnul Wiggins dacă o prindea. Gândul acela trebuia să o facă să-și înghită lacrimile, dar ele tot curgeau. Îi alunecau pe față și dacă voia, și dacă nu voia, iar ea nu putea decât să le înăbușe în fuste, în speranța că domnul Wiggins nu se trezea.

Și o parte din ea știa de ce plângea, chiar când își ștergea chipul.

Toate erau din vina ei. Când mama îi dusese departe de Londra în călătoria aceea groaznică spre nord și văzuse prima dată castelul domnului Alistair, Abigail își dorise în secret ca ducele să îi găsească și să îi ia cu el.

Iar acum dorința ei devenise realitate.

Doar când se opriră peste noapte într-un han micuț, Alistair își dădu seama de problema călătoriei împreună. Un bărbat și o femeie care călătoreau împreună nu puteau să fie decât trei lucruri: un bărbat și o nevastă, un bărbat și rudă sau un bărbat și amanta lui. În orice caz, relația lor se apropia de ultima variantă. Alistair se încruntă la gândul acela. Nu voia să se asemene în nici un fel cu Lister, și totuși nu o folosise și el pe Helen în același fel? Nici măcar nu se gândise vreodată la căsătorie. Poate că era la fel de ticălos ca ducele.

O privi pe Helen pe sub sprâncene. Se uita îngrijorată pe geamul trăsurii când rândașii veniră în grabă să ia caii. Încă nu își recăpătase culoarea naturală pierdută de dimineață, și detaliul acela îl făcu să ia o decizie.

– Vom împărți o cameră, spuse el.

Ea se uită distrată la el.

– Poftim?

– Nu e sigur pentru tine să stai singură într-o cameră.

Îi aruncă o privire ciudată.

– E un han mic, de țară. Pare mai mult decât respectabil.

Alistair putea să simtă cum obrajii îi luau foc, motiv pentru care spuse arțăgos:

– Totuși, ne prezentăm ca domnul și doamna Munroe și stăm în aceeași cameră.

Și încheie discuția, căci coborî din trăsură înainte ca Helen să se împotrivească mai departe. Hanul chiar arăta respectabil. Un șir de oameni în vârstă stăteau afară, lângă ușa de la intrare înnegrită de timp. Se aflau acolo destul de mulți rândași și grăjdari care sporovăiau și bârfeau, iar într-un colț al curții, un băiețel cu un păr castaniu și ciufulit se juca vesel cu o pisicuță. Lui Alistair i se strânse inima când îl văzu. Nu semăna prea tare cu Jamie, dar erau de-o vârstă.

„Doamne, ai grijă de copii!"

Se întoarse spre trăsură ca să o ajute pe Helen să coboare și se puse între ea și băiețel.

– Hai înăuntru ca să văd dacă găsim o cameră privată.

– Mulțumesc, spuse ea cu suflarea tăiată.

Îi oferi brațul, asemenea unui soț, iar șovăiala pe care o simți Helen înainte de a-și pune degetele pe mâneca lui fu atât de scurtă că probabil doar el o observă. Dar o observă și o reținu. Îi acoperi mâna înmănușată cu a lui și o conduse înăuntrul hanului.

După cum se dovedi, chiar exista o cameră privată mică – foarte mică – în spatele hanului. Se așezară la o masă rustică lângă o vatră micuță și, la scurt timp după aceea, li se servi mâncare caldă cu carne de oaie și varză.

– Ești sigură că Lister se îndreaptă spre Londra? întrebă Alistair când își tăia carnea.

Gândul începuse să nu-i dea pace în ultima jumătate de oră; poate că erau pe o pistă falsă, ducându-se spre Londra când Lister probabil avea altă destinație în minte.

– Are o casă la țară – de fapt, mai multe, murmură Helen. Își tot plimba mâncarea în farfurie, dar nu luase nici o îmbucătură. Dar își petrece aproape tot timpul la Londra. Spune că urăște viața la țară. Bănuiesc că ar putea să-i ascundă pe copii altundeva, dar dacă a venit în persoană să îi ia, cred că vrea mai întâi să se întoarcă la Londra.

Alistair dădu din cap.

– Raționamentul tău e bun. Știi unde, în Londra, ar putea să-i ducă?

Ea ridică din umeri, obosită și deprimată.

– Ar putea să fie oriunde. Are o reședință principală, bineînțeles – o casă imensă în Grosvenor Square –, dar mai deține și alte câteva case.

Prin minte îi trecu un gând neplăcut. Rupse cu grijă o chiflă și, cu ochiul la ea, întrebă:

– Unde te ținea?

Ea rămase tăcută pentru o clipă. Fără să ridice privirea, Alistair unse cu unt o jumătate de chiflă.

În cele din urmă, ea zise:

– Mi-a oferit o casă în oraș în care să trăiesc. Era într-o piațetă, chiar drăguță. Aveam slujitori care să aibă grijă de casă și să mă servească.

– Viața amantei unui duce pare foarte elegantă. Nu sunt sigur că înțeleg de ce te-ai deranjat să îl părăsești.

Alistair ridică privirea când mușcă din pâinea unsă cu unt.

Chipul ei se îmbujoră, dar ochii albaștri scânteiară de mânie.

– Nu înțelegi? Nu cred că înțelegi prea multe la mine, de fapt, dar am să încerc să-ți explic. Am fost jucărioara lui timp de paisprezece ani. Am făcut doi copii cu el. Și nu m-a iubit. Cred că nu m-a iubit niciodată. Toate bijuteriile din lume, toți servitorii, casa și rochiile frumoase nu au fost suficiente ca să ascundă faptul că m-am lăsat folosită de un bărbat căruia nu-i păsa cu adevărat nici de mine, nici de copiii mei. Am hotărât că valoram mai mult.

Se împinse de la masă și ieși cu pași mari din încăpere. Din fericire, se abținu să trântească ușa în urma ei.

Alistair se gândi să o urmeze imediat, dar un oarecare instinct masculin înnăscut îi spuse că era mai prudent să aștepte puțin. Termină de mâncat cu mai mult chef decât începuse. Gândul că nu îl mai iubea pe Lister – dacă îl iubise vreodată – era un balsam pentru sufletul lui. Luă farfuria pe care o abandonase Helen și urcă în camera de care făcuse rost pentru amândoi în noaptea aceea.

Ciocăni ușor în ușă, aproape așteptându-se ca ea să nu răspundă – până la urmă, era foarte supărată pe el –, dar ușa se deschise imediat. Alistair intră în camera micuță, apoi închise și încuie ușa în urma lui. După ce îl lăsase să intre, Helen traversă încăperea și se opri lângă o mică fereastră cu fronton, cu spatele la el, în cămașa ei de noapte, cu un șal înfășurat în jurul umerilor.

– Nici măcar nu te-ai atins de cină, spuse el.

Helen ridică unul din umerii ei eleganți.

– Călătoria până la Londra e lungă, spuse el cu blândețe, și trebuie să fii în puteri. Hai să mănânci.

– Poate că-l ajungem din urmă pe Lister, înainte de Londra.

Alistair se uită la spatele acela subțire și curajos, iar oboseala pe care o ținuse sub control întreaga zi aproape îl copleși.

– E cu mult înaintea noastră. E puțin probabil.

Ea oftă și se întoarse, iar pentru o clipă lui i se păru că-i zărește lacrimi scânteietoare în ochi. Dar, după aceea, își înclină capul și se îndreptă spre el, și Alistair nu mai fu în stare să îi vadă ochii. Luă farfuria cu mâncare fără să știe prea bine ce să facă.

– Așază-te aici, îi spuse el și îi arătă scăunelul de lângă foc.

Ea se așeză.

– Nu mi-e foame. Părea ca un copil mic.

Alistair se lăsă pe vine în fața ei și începu să-i taie carnea.

– Carnea e destul de bună. Ia o gură. Îi oferi o bucățică în vârful furculiței.

Helen îi întâlni privirea când acceptă bucățica de la el. Ochii îi erau umezi – clopoței care se scufundaseră într-un râu.

– Îi aducem noi înapoi, îi spuse el încet. Înfipse altă bucată de carne în furculiță. Am să-i găsesc pe Lister și pe copii, după care îi aducem înapoi, întregi și nevătămați. Îți promit.

Ea dădu din cap, iar el, cu grijă și blândețe, o hrăni aproape cu toată mâncarea de pe farfurie înainte ca ea să protesteze că nu mai putea să mănânce. Apoi, ea se urcă în patul de o persoană, iar el își scoase pantalonii și stinse lumânările. Când se băgă în pat, Helen era culcată cu spatele la el, nemișcată și singuratică. El se uită în tavanul întunecat și îi ascultă respirația, conștient că era tare și pulsând de dorință. Rămaseră așa o jumătate de oră sau mai mult, până ce respirația ei se înăspri, iar el își dădu seama că plângea din nou.

Apoi, Alistair se întoarse spre ea, fără să spună un cuvânt și îi îmbrățișă trupul înțepenit. Ea se cutremură lângă corpul lui, cu suspine încă înăbușite și el își înfășură pur și simplu brațele în jurul ei. După o vreme, trupul ei își pierdu încet rigiditatea. Se domoli și se relaxă, încetând să mai plângă.

Dar el rămase treaz, tare și dornic.

Capitolul 14

Prințesa Compasiune luă inelul și îl puse pe deget. Numaidecât, barele de fier ale cuștii se transformară în apă și căzură cu un plescăit la pământ. Când dispăru cușca ei, dispăru și colivia în care erau închise rândunicile. Ele se repeziră spre cer, zburând în cercuri de bucurie. Povestitorul de adevăruri îi oferi prințesei haina lui ponosită, căci nu avea alte straie, și o conduse spre locul în care se afla calul. Dar ea se opri când văzu că nu era decât un cal.

– Unde este calul tău? întrebă ea.

– N-am avut bani decât pentru unul, răspunse Povestitorul de adevăruri atunci când o ridică în șa.

Prințesa se aplecă și îi atinse chipul.

– Atunci trebuie să minți când își revine vrăjitorul. Spune-i că m-a luat o vrăjitoare. O să-ți facă un mare rău dacă află că m-ai ajutat.

Povestitorul de adevăruri zâmbi pur și simplu și îi dădu o palmă animalului, care o luă la galop în jos, pe munte...

din *Povestitorul de adevăruri*

O săptămână mai târziu, Helen îl luă de mână pe Alistair și coborî dintr-o trăsură care oprise în fața reședinței din Londra a ducelui de Lister. Ridică privirea spre clădirea înaltă, cu arhitectură clasică și zâmbi. O mai văzuse înainte, desigur, dar nu încercase niciodată să intre în ea.

– Nu o să ne primească, îi spuse ea, nu pentru prima dată, lui Alistair.

– Nu riști, nu câștigi.

El îi întinse brațul, și ea își așeză mâna pe manșeta lui, uluită de cât mult se obișnuise cu acel gest în săptămâna ce trecuse.

– E o pierdere de vreme, mormăi ea într-o încercare firavă de a-și potoli nervii întinși la maximum.

– Dacă aș fi crezut că Lister ne-ar da pur și simplu copiii, da, ar fi o pierdere de vreme, murmură el în timp ce urcau scările. Dar nu este ăsta singurul meu scop de azi.

Ea îl privi lung. Părul îi era cu grijă dat pe spate și purta un tricorn negru și o haină de un maro roșiatic. Ambele erau mai noi decât orice altă haină pe care o mai văzuse ea înainte la el, și trebuia să recunoască sincer că arăta mai curând bine – un domn impunător.

Clipi și încercă să se concentreze.

– Și atunci care e scopul tău?

– Să-mi cunosc adversarul, răspunse el și lăsă inelul de fier să cadă cu zgomot. Acum tăcere!

Din casă se auziră pași care se apropiau, apoi ușa se deschise. Majordomul care stătea în prag era sigur un slujitor mai important, dar făcu ochii mari când văzu chipul lui Alistair. Helen se abținu de la o remarcă tăioasă. De ce trebuia ca oamenii să se uite atât de grosolan când îl vedeau? Se purtau de parcă era un animal

sau un obiect – o maimuță într-o cușcă sau o mașinărie ciudată – și rămâneau cu ochii cât cepele, ca și cum el nu avea sentimente.

Între timp, Alistair ignoră pur și simplu grosolănia omului și întrebă de duce. Majordomul își reveni în fire, le ceru numele, apoi îi conduse într-un salon micuț înainte să se ducă să vadă dacă ducele era disponibil.

Helen se așeză pe o sofa ornată în auriu și negru și își aranjă fustele. Se simțea groaznic de nelalocul ei în casa în care trăia Lister cu familia lui de drept. Camera era decorată cu auriu, alb și negru. Pe unul din pereți, se afla portretul unui băiat și Helen se întrebă dacă era vreo rudă, poate un fiu. Știa că avea trei fii cu soția lui. Își întoarse iute privirea de la micul portret, fiindu-i rușine că odinioară se culcase cu un bărbat însurat.

Alistair se plimba încet, asemenea unei pisici la vânătoare. Se opri în fața unei colecții de figurine mici de porțelan de pe o masă și o întrebă, fără să se întoarcă:

– Asta e reședința lui principală?

– Da.

Se duse să cerceteze portretul băiatului.

– Și are și propriii copii?

– Două fete și trei băieți.

Helen își mângâie ușor cu degetul broderia de pe mânecă.

– Atunci are un moștenitor.

– Da.

Acum, era în spatele ei și nu putea să-l vadă, dar după voce părea să fie destul de aproape când întrebă:

– Câți ani are moștenitorul lui?

Ea se încruntă un pic, gândindu-se.

– Poate douăzeci și patru? Nu sunt sigură.

– Dar e adult.

– Da.

Reveni în fața ei și se îndreptă agale înspre fereastra cu vedere la grădină.

– Și soția lui? Cine este?

Helen își privi lung fustele.

– E însurat cu fiica unui conte. N-am întâlnit-o niciodată.

– Nu, bineînțeles că nu, murmură el și se întoarse de la fereastră. Bănuiam că nu ai făcut-o.

Nu o spuse cu nici un fel de ton acuzator în glas, dar Helen tot simți cum un val de căldură îi cuprinse fața și gâtul. Nu era sigură cum să răspundă și, de aceea, fu oarecum ușurată când se întoarse majordomul.

Le spuse cu o expresie nepăsătoare că ducele nu primea musafiri. Helen aproape că se așteptă ca Alistair să ceară să îl vadă pe duce și să-l dea la o parte pe majordom. În schimb, el doar dădu din cap și o conduse spre trăsura care îi aștepta.

Se uită cercetător la el după ce trăsura o porni din loc.

– Ți-a fost de folos?

El încuviință din cap.

– Cred că da, deși ce o să facă în continuare va și mai de folos, sper.

– Ce o să facă în continuare?

– Acum va reacționa la prezența noastră în oraș. O privi și colțul gurii se arcui în sus. E ca și cum ai da un ghiont într-un cuib de viespi ca să vezi ce se întâmplă.

– Cred că te-ai trezi cu o mulțime de viespi înfuriate care să roiască în jurul tău, spuse ea sec.

– A, dar atacă de îndată sau așteaptă să mai scormonesc un pic? Ies toate deodată sau își trimit iscoadele mai întâi?

Uluită, ea îl privi prelung.

– Și un ghiont dat lui Lister așa cum ai face cu un cuib de viespi îți arată toate astea?

– O, da. Părea chiar mulțumit când deschise, cu un deget, perdeaua ca să se uite pe geamul trăsurii.

– Înțeleg.

Îl credea că într-o anumită măsură căpăta informații într-un soi de război masculin, dar asemenea strategii machiavelice erau prea complexe pentru ea. Nu-și dorea decât copiii înapoi, pur și simplu. Se mustră spunându-și că trebuia să aibă răbdare. Putea să aștepte dacă metodele lui Alistair îi aduceau copiii înapoi.

Putea.

– Mai am ceva de făcut azi, spuse el.

Ea își ridică privirea.

– Unde?

– Trebuie să verific o corabie la docuri.

– Ce corabie? De ce?

El rămase tăcut, iar Helen crezu pentru o clipă că nu avea să îi răspundă. Apoi, Alistair se încruntă și își întoarse privirea de la geam spre ea.

– Este o corabie norvegiană care va acosta poimâine sau, cel puțin, așa ar trebui să se întâmple. Pe ea este și un prieten de-al meu, un naturalist. I-am promis că ne vedem.

Helen îl privi. Era vorba de ceva mai mult de-atât, ceva ce nu îi spunea.

– De ce nu poate să vină el să te vadă?

– E francez, îi răspunse. Glasul îi era nerăbdător, de parcă nu-i plăceau întrebările ei. Nu poate să părăsească nava.

– Atunci trebuie să fiți prieteni foarte buni.

El ridică din umeri și își întoarse privirea, fără să răspundă.

Continuară drumul în tăcere până ce ajunseră la hotelul în care Alistair închiriase o cameră pentru amândoi.

– Mă întorc repede, îi spuse înainte ca ea să coboare din trăsură. Vorbim atunci.

Helen privi cum trăsura pleacă, miji ochii și se uită la hotel. Era chiar frumos, un loc scump, dar ea nu avea chef să stea într-o cameră elegantă și să piardă vremea în timp ce-l aștepta.

Se întoarse spre unul din rândașii care leneveau la intrarea în hotel.

– Îmi poți găsi o lectică?

– Da, doamnă! Băiatul plecă valvârtej.

Zâmbi. Alistair nu trebuia să fie singurul care avea secrete.

Bărbatul care îi urmărise de la reședința lui Lister până la hotel o luă după Alistair când trăsura porni din loc. Alistair mormăi mulțumit și lăsă în jos perdeaua de la geam. Bărbatul mergea la pas – un tip dur care purta o vestă din piele de bou, o haină neagră și o pălărie cu boruri largi, dar trăsura înainta atât de încet prin Londra că putea să mențină foarte ușor ritmul cu ei. Era interesant că Lister își dorise să știe unde se duceau și el, și Helen. Evident, ducele îl considera o amenințare și fără să-l fi văzut.

Buzele lui Alistair se arcuiră în sus. Și bine făcea Lister.

După o oră, omul ducelui era tot pe urmele trăsurii atunci când aceasta se opri în fața biroului comandantului docului. Corăbii înalte se înghesuiau în mijlocul Tamisei, acolo unde canalul era suficient de adânc pentru carenele lor. Ambarcațiuni și bărci mai mici se mișcau neîncetat, transportând bunuri și oameni spre corăbiile ancorate. Mirosul râului era pătrunzător acolo, în parte pește, în parte putregai. Alistair sări din trăsură și intră în birourile comandantului, prefăcându-se că nu îl observase pe urmăritorul lui care se sprijinea în clipa aceea de unul din pereții unui depozit. Mai mulți bărbați se învârteau de colo-colo prin clădire, dar cu toții rămaseră muți când el intră. Oftă. Urmau să vorbească din nou și cu aprindere după plecarea lui. După o vreme, devenea obositor să reprezinți partea cea mai ciudată din ziua oamenilor.

Reuși să afle că vaporul lui Etienne era în continuare programat să acosteze în Londra. Era o veste bună. Dacă tot fusese nevoit să plece de acasă și să alerge prin toată Anglia, atunci măcar avea să afle mai multe despre trădătorul de la Spinner's Falls în acest timp. Mai îngrijorătoare era informația că vaporul lui Etienne acosta doar ca să încarce provizii. Căpitanul nici măcar nu urma să-și lase oamenii să coboare pe chei. Perioada în care Alistair putea să urce pe corabie era foarte scurtă – numai câteva ore. La naiba. Urma să fie nevoit să verifice regulat docurile ca să se asigure că nu rata de tot corabia lui Etienne. De îndată ce o repornea la drum, Etienne urma să se îndrepte spre Cornul Africii. Iar Alistair ar fi putut să ia din nou legătura cu el după luni întregi, poate ani.

Alistair plecă din birourile comandamentului și se opri ca să-și pună tricornul. Aruncă o privire fugară pe sub bor și văzu că urmăritorul lui continua să îl aștepte. Bun. Sări în trăsura care îl aștepta și lovi în acoperiș ca să îi facă semn vizitiului. Trăgea nădejdea că omul se odihnise, căci avea să mai alerge pentru încă vreo oră sau așa ceva înainte de a ajunge la hotel.

Alistair zâmbi și își trase pălăria peste ochi, pregătindu-se să tragă și el un pui de somn între timp.

*

– Știu că nu a vrut să mă vadă înainte, îi spuse răbdător Helen majordomului, dar cred că are să mă vadă acum. Spuneți-i Excelenței Sale că sunt singură.

În mod evident, omul nu voia să-și deranjeze stăpânul, dar cu stăruință și multe repetări, Helen fu în stare, în cele din urmă, să-l facă pe acesta să se supună. El o conduse în același salon în care se aflase și cu Alistair cu o oră înainte. Alistair s-ar fi supărat dacă știa că îl vizita pe duce de una singură, dar nu putea să aștepte pur și simplu ca Lister să îi răspundă. Trebuia măcar să încerce să-l convingă. Și știa că dacă venea singură, avea să îi primească vizita. Putea să îi vorbească, să îl implore dacă era nevoie. Abigail și Jamie erau cele mai bune lucruri ce i se întâmplaseră într-o viață trăită mai puțin decât înțelept. Era dispusă la orice era nevoia ca să îi recupereze.

După o jumătate de oră, când nervii ei erau întinși la maximum, ducele de Lister intră în încăpere. Helen se întoarse la auzul ușii care se deschise. Acum, privea cum el înainta agale spre ea și își aminti de prima dată când îl văzuse, în urmă cu mai bine de un deceniu. Se schimbase foarte puțin de atunci. Încă era foarte înalt, cu capul ținut cu o aroganță mândră. Se îngrășase un pic în dreptul abdomenului și Helen știa că, sub peruca lui cârlionțată, părul i se rărise, dar altfel era la fel – un bărbat mai în vârstă și chipeș, care era perfect conștient de puterea pe care o deținea. Ea se schimbase. Nu mai era o tânără necoaptă copleșită de rangul și averea unui bărbat.

Făcu o reverență scurtă.

– Excelență.

– Helen. El o privi lung, cu ochii lui reci, având buzele palide și subțiri. M-ai supărat foarte, foarte tare.

– Da? întrebă ea și întrezări o urmă de mirare în ochii lui de un albastru-deschis. Nu se împotrivise niciodată lucrurilor pe care i le spusese în trecut. Tocmai de aceea fusese amanta exemplară: din dorința de a-i consimți toate dorințele. Nici nu credeam că ai să observi măcar absența mea.

– Atunci te înșelai. Îi făcu semn să ia loc. Mă tem că ai să fii nevoită să-ți dai foarte tare silința ca să-mi reintri în grații.

Ea se așeză și își înghiți mânia.

– Nu-mi vreau decât copiii înapoi.

El se cufundă în fotoliul din fața ei, dând la o parte pulpana hainei lui de catifea.

– Și copiii mei.

– Nici măcar nu știi cum îi cheamă.

– James și fata – pocni din degete, de parcă îi căuta numele – Abigail. Vezi, știu cum îi cheamă. Nu că ar mai conta dacă stai să te gândești. Știai foarte bine care avea să fie prețul plătit dacă mă părăseai. Te rog să nu te prefaci surprinsă acum.

– Sunt mama lor. Încercă să nu afișeze un ton rugător, dar era greu. Imposibil, de fapt. Au nevoie de mine, Lister. Dă-mi-i înapoi. Te rog.

El zâmbi, și buzele i se arcuiră fără nici o urmă de umor – sau vreo emoție.

– Foarte frumos, dar rugămintea ta nu mă încălzește cu nimic. M-ai supărat, Helen, și acum trebuie să fii pedepsită. Vino, acum. Dacă ești de acord să te întorci în casa pe care ți-am oferit-o, poate am să îngădui să vorbim despre copii.

Ea se uită lung la el, cu adevărat șocată. Nu îi trecuse prin minte că putea să încerce să o șantajeze în așa fel.

– Dar de ce?

El ridică din sprâncene cu o expresie care părea să fie uimire sinceră.

– Pentru că te vreau, bineînțeles. Ești a mea la fel de mult pe cât sunt copiii.

– Nu mă vrei. Nu ne-am mai întâlnit – nu ai mai făcut dragoste cu mine – de ani întregi. Știu că ți-ai luat altă amantă, probabil nu doar una.

Lister se strâmbă la cuvintele despre legătura lor intimă.

– Te rog, Helen, nu trebuie să fim atât de grosolani. Să nu crezi niciodată că te-am uitat doar pentru că nu te mai vizitez atât de des. Chiar țin la tine, draga mea; te rog să mă crezi. Și când te vei întoarce, ei bine, poate chiar mi se va părea cuvenit să te răsplătesc cu un mărunțiș drăgălaș. Părea convins de idee. Da, niște cercei cu safire sau poate chiar un colier, cred. Știi cât îmi place cum îți stau safirele.

El se ridică și se îndreptă spre ea, întinzându-i mâna ca să o ajute să se ridice.

Helen închise ochii și încercă să își înghită panica. Părea atât de măsurat, atât de sigur că avea să primească exact ce își dorea. Și de ce să nu fi fost așa? Lister era duce. Primise tot ce își dorise în viață. Dar nu pe ea.

Nu pe ea.

Deschise ochii și se uită la el, la bărbatul acela pe care îl iubise în urmă cu mulți ani, bărbatul acela care era tatăl copiilor ei. Își puse mâna într-a lui și se ridică în fața lui.

– Nu mă întorc.

Ochii lui deveniră severi și întunecați, iar degetele i se închiseră ca o menghină peste mâna ei.

– Hai, Helen, nu face o prostie. Deja m-ai făcut să-mi pierd timpul. Nu cred că ai vrea să mă înfurii.

Lui Helen i se tăie respirația la amenințarea lui subînțeleasă, își răsuci mâna și încercă să scape. O lăsă să se zbată o clipă, apoi îi dădu drumul brusc. Rămase în picioare, cu un zâmbet pe buze.

Ea se uită lung la el și se întrebă dacă îl cunoștea cu adevărat. Se întoarse și ieși din încăpere și din casa lui. Aproape că o luă la fugă pe scările de la intrare, înspre lectica din apropriere. Odată urcată înăuntru, se lăsă să tremure. Doamne Sfinte, putea să o facă? Dacă să se întoarcă la Lister era singurul mod prin care putea să îi recupereze pe Abigail și Jamie, putea să îi țină piept? Nu. Știa deja răspunsul în inima ei. Nu.

Dacă trebuia să aleagă între mândrie și copiii ei, avea să renunțe la mândrie.

– Mama, șopti Abigail.

Se afla în casa ducelui, în odaia pentru copii, și privi dedesubt cum o doamnă care semăna foarte bine cu mama ei alergă pe scările de la intrare și intră în lectică. Oamenii ridicară lectica și o luară la fugă pe stradă, apoi dădură colțul.

Totuși, Abigail continuă să privească pe fereastră.

Poate că doamna nu era mama lor. Era greu de spus de acolo de sus, mai ales că erau bare care o împiedicau să se apropie prea mult de geam, dar spera să fie mama lor. O, cât de mult spera!

Reveni fără mare tragere de inimă de la geam. Ducele îi adusese la el acasă pentru că familia lui era la țară. Îi închisese acolo, în odaia aceea veche în care era foarte cald și îi pusese pe domnul Wiggins și pe o slujitoare să îi supravegheze. Cu slujitoarea era mai bine decât cu domnul Wiggins pentru că ea se așeza într-un colț și părea plictisită. Și domnul Wiggins părea adesea plictisit atunci când îi supraveghea, dar îi și tachina. Reușise să îl facă pe Jamie să aibă un acces de furie.

Acum domnul Wiggins era plecat, și doamna ațipise într-un colț. Jamie adormise după criza lui de plâns. Din nou. Dormea îngrozitor de mult, iar când era treaz, era trist. Nu mai era interesat nici măcar de soldățeii de plumb.

Noaptea, Abigail îl auzea cum striga numele mamei și nu știa ce să facă. Trebuia să încerce să fugă cu Jamie? Dar unde puteau să se ducă? Și dacă...

Ușa se deschise și apăru ducele. Slujitoarea se ridică clătinându-se pe picioare și se înclină într-o reverență. Ducele nu o băgă în seamă.

O privi pe Abigail.

– Am venit să văd dacă sunteți bine, draga mea.

Abigail încuviință din cap. Nu știa ce să facă altceva. Abia dacă vorbise cu el de când îi luase din Scoția. Nu îi lovise niciodată, nici pe ea, nici pe Jamie, dar ceva la el o făcea să fie foarte neliniștită.

El se încruntă un pic, nu cu o încruntătură supărată, ci una care arăta că era enervat.

– Știi cine sunt, nu?

– Ducele de Lister.

Abigail își aminti de reverența pe care ar fi trebuit să o facă atunci când ducele intrase.

– Da, da. Flutură nerăbdător dintr-o mână. Vreau să zic cine sunt pentru tine. Știi cum sunt legat de tine, nu?

– Sunteți tatăl meu, șopti Abigail.

– Foarte bine. Ducele schiță un zâmbet. Ești o fetiță tare deșteaptă, nu?

Abigail nu știu ce să răspundă, așa că rămase tăcută.

Ducele se îndreptă agale spre o vitrină în care erau așezate frumos niște păpuși.

– Da, sunt tatăl vostru. V-am dat viață. V-am hrănit. V-am îmbrăcat. I-am dat mamei voastre o casă în care să dormiți. Luă o păpușă și o întoarse, se uită la ea, apoi o puse la loc pe etajeră.

– Ți-a plăcut casa în care ai trăit cu mama ta, nu?

Se întoarse și se uită la ea cu aceeași expresie cu care cercetase și păpușa.

– Nu?

– Da, Excelență.

Ducele își arcui ușor buzele.

– Atunci o să fii fericită când tu, fratele tău și mama ta vă veți întoarce acolo.

Se întoarse spre ușă. Poate că terminase de vorbit cu ea. Apoi, păru că îl zărește pe Jamie adormit într-un fotoliu. Se opri și se încruntă spre slujitoare.

– De ce doarme băiatul la ora asta?

– Nu știu, Excelență, spuse slujnica. Se duse iute la el și îl scutură ca să-l trezească.

Jamie se ridică, cu părul ciufulit, chipul îmbujorat și imprimat cu liniile de pe fotoliu.

– Bun, spuse ducele. Băieții n-ar trebui să doarmă în timpul zilei. Să ai grijă să nu adoarmă până la ora de culcare.

– Da, Excelență, murmură slujitoarea.

Ducele încuviință din cap și se îndreptă spre ușă.

– Să fiți cuminți, copii. Dacă sunteți foarte cuminți, poate o să mai trec pe la voi.

Și plecă.

Abigail se duse la Jamie, care începuse să scâncească după ce se trezise.

– Vreau la mama, Abby.

– Știu, scumpul meu, șopti Abigail, cu tonul pe care o auzise pe mama lor folosindu-l de atâtea ori. Știu. Dar trebuie să fim curajoși până vine mama să ne ia.

Îl strânse pe Jamie la piept și îl legănă ușor, mai ales ca să-l aline, dar, recunoscu, și ca să se liniștească ea. Pentru că ducele se înșela. Abigail nu voia să se întoarcă să trăiască în casa mare din Londra. Voia să se întoarcă în Scoția. Să o ajute pe mama să curețe castelul lui Sir Alistair. Să meargă la plimbare cu el ca să caute

bursuci și să prindă pește în râul lui limpede și albastru. Voia să se întoarcă împreună la castelul Greaves și să locuiască acolo.

Și îi era foarte teamă că nu avea să îl mai revadă vreodată pe Sir Alistair și nici castelul Greaves.

Capitolul 15

Povestitorul de adevăruri ridică privirea și văzu că norii stăteau să acopere luna. Își aminti ce îi spusese Prințesa Compasiune: că vrăjitorul rămânea transformat doar când era învăluit în razele lunii. Chiar când dădu să o ia la vale, liliacul mic și maroniu reapăru. Norii acoperiră luna, și liliacul se transformă la loc în vrăjitor. Se prăbuși dezbrăcat la pământ, apoi se ridică, semeț și furios.

– Ce-ai făcut? urlă el.

Povestitorul de adevăruri se uită la el și îi spuse ce trebuia: adevărul.

– Te-am fermecat, am eliberat-o pe prințesă și le-am dat drumul rândunicilor. Prințesa a fugit de aici pe un cal și nu o vei prinde niciodată. Din cauza mea, ai pierdut-o pentru totdeauna...

din *Povestitorul de adevăruri*

Când Alistair se întoarse la hotel, era seara devreme. Cel care îl urmărea reușise să țină pasul cu trăsura chiar de la docuri, dar de îndată ce ajunseră la hotel, un altul îi luă locul. Un tip mai mic de înălțime care purta ceva ce fusese pe vremuri o haină galbenă stătea acum sprijinit de un perete aflat în fața hotelului. Nu că lui Alistair i-ar fi păsat în clipa aceea. Nu voia decât să ajungă în camera pe care o împărțea cu Helen, să se retragă din fața tuturor ochilor care se uitau lung și insistent la el, și poate să i se aducă mâncarea sus ca să mănânce în particular.

Voia pur și simplu să se odihnească.

Dar în clipa în care intră în camera de hotel, putu să simtă tensiunea din jurul lui Helen. Se opri pentru o clipă în pragul ușii și se uită atent la ea. Se plimba îngrijorată lângă fereastră, într-o linie scurtă, între pat și perete, cu sprâncenele încruntate și o mână în șold.

Alistair oftă și închise ușa în urma lui. O lăsase neliniștită când plecase mai devreme, dar nu îngrijorată. Ce nu-i dădea pace?

– M-am gândit să cer o cină ușoară ca să mâncăm în cameră, dacă ești de acord, spuse el îndreptându-se spre scrin. Pe el se afla un lavoar și un urcior pentru apă proaspătă. Turnă puțină apă în lavoar.

În spatele lui nu se auzea decât sunetul pașilor ei.

– Ești? întrebă el.

– Poftim? Vocea îi era distrată.

– Ți-ar plăcea să mâncăm aici?

Se stropi pe față cu apă.

– Cred... că da.

Alistair luă un prosop și se șterse, apoi se întoarse și se uită la ea. Helen se oprise lângă fereastră și privea în pământ. El își aruncă prosopul într-o parte.

– Ce-ai făcut în după-amiaza asta?

– O, nu prea multe.

Pielea ei deschisă la culoare se îmbujoră, și rozaliul acela frumos se răspândi de la gât spre obraji. Era foarte frumoasă, dar mințea. Alistair se îndreptă agale spre ea și o cercetă cu atenție.

– Nu ai ieșit?

Helen își coborî privirea. Și el știu, brusc și fără urmă de îndoială.

– Te-ai întâlnit cu Lister.

Ea ridică brusc capul și îi întâlni sfidător privirea.

– Da. A trebuit măcar să încerc să îl fac să raționeze.

O furie nebună îi clocoti prin vene, dar o ținu sub control – cu greu.

– Și a rațional? întrebă el cu blândețe.

– Nu, spuse ea. E hotărât să păstreze copiii.

Alistair își înclină capul ca să se uite mai bine de ea.

– Și te-a lăsat pur și simplu să pleci, să te împleticești pe treptele de la intrare fără măcar să încerce să te oprească? Poate chiar și-a fluturat batista în semn de la revedere când ai plecat?

Roșeața din obraji se adânci.

– Nu a încercat să mă țină acolo...

– Nu, bineînțeles că nu. De ce ar fi făcut-o când și-a bătut capul să-ți răpească copiii ca să te aducă înapoi?

Ea tresări de parcă ar fi plesnit-o.

– De unde știi că mă vrea înapoi?

Alistair izbucni în râs, cu un sunet aspru și scurt.

– Nu mă lua de prost. Un bărbat nu-și răpește bastarzii când are deja trei fii și trei moștenitori. Cunosc jocul ăsta. Îi folosește ca ostatici ca să te facă să te întorci la el, nu?

– Mi-a spus că nu o să-i mai văd niciodată dacă nu redevin amanta lui.

Ceva izbucni înăuntrul lui. Simți explozia care îl împinse dincolo de culmile rațiunii spre nebunie.

– Ai fost de acord? Cumva reuși să traverseze încăperea și o prinse de mâni. Spune-mi, Helen. Ai acceptat să te întorci la el? Să-l lași să revină în patul tău? Să fii târfa lui? Ai acceptat?

Se uită la el cu afurisiții ei de ochi de culoarea clopoțeilor.

– A spus că nu o să-i revăd niciodată pe Abigail și Jamie dacă nu mă întorc la el. Sunt tot ce am, Alistair. Copiii mei. Copilașii mei.

O scutură o dată.

– Ai fost de acord?

– Nu o să pot să-i mai văd niciodată.

– La naiba cu tine, Helen. Pieptul îi era strâns de groază. Ai acceptat?

– Nu. Ea închise ochii. Nu. I-am spus nu.

– Slavă Cerului.

O trase în brațele lui și își apăsă gura pe a ei, strivindu-i buzele moi. Gândul la ea cu Lister îl făcea să își piardă controlul.

– Te-a rănit?

– Nu, spuse ea cu răsuflare întretăiată. El... m-a prins de mână, dar...

O prinse de ambele mâini și zări urme roșii pe dreapta. Încremeni deodată și cuprinse degetele delicate în palma lui lată.

– Te-a rănit.

– Nu e mare lucru. Își trase ușor mâna din strânsoarea lui.

– Te-a rănit – te-a *atins* – și altundeva?

– Nu, Alistair, nu.

– Știu că voia să te atingă, spuse el și îi dezmierdă umerii și brațele. Voia să te atingă, să te guste, să te simtă.

– Dar nu a făcut-o. Îi cuprinse chipul cu mâinile ei reci și fine. Nu m-a atins.

– Slavă Cerului.

Îi prinse gura într-un sărut sălbatic, o exploră cu limba, vrând să șteargă amintirea lui Lister din mințile amândurora.

Acceptarea ei îl liniști până ce fu din nou capabil să se îndepărteze.

– Îmi pare rău. Închise ochiul, dezgustat de sine însuși. Trebuie să crezi că sunt o bestie turbată.

– Nu, spuse ea ușor. Simți atingerea buzelor ei catifelate peste cicatricile de pe față. Cred că ești un bărbat. Doar atât. Un bărbat.

Iar când ea își apăsă iar buzele pe ale lui, Alistair reuși să o sărute cu blândețe. Să o preaslăvească. Ochiul îi era încă închis – poate că nu mai voia să vadă adevărul situației lor –, așa că doar simți atunci când mâinile ei îi alunecară pe piept, cu o atingere ușoară pe deasupra straturilor de haine. Mâinile ei coborâră spre pantaloni și o parte fundamental masculină în el așteptă, fără suflare, să vadă ce avea să facă. Degetele ei se mișcară peste nasturii pantalonilor, îi desfăcu, îl eliberă.

În clipa aceea, el o prinse de mâini.

– Helen.

– Nu, spuse ea, destul de hotărât. Nu, lasă-mă.

Și Alistair își îndepărtă mâinile, căci chiar dacă era un bărbat onorabil, nu era în nici un caz vreun sfânt. Auzi foșnetul fustelor ei atunci când îngenunche, îi simți degetele pe mădularul lui tremurător, apoi adierea răsuflării ei.

Făcu un efort eroic și încercă o ultimă dată să o descurajeze.

– Nu trebuie să faci asta.

Șoapta ei adie peste vârful excitat al mădularului lui atunci când îi spuse:

– Știu.

Gura ei fierbinte îl învălui și Alistair nu fu în stare decât să suspine și să își încordeze picioarele ca să nu cadă. Doamne! În urmă cu mult timp, plătise o târfă o dată ca să-i facă lucrul acela, dar fusese dezamăgitor. Acum... Acum era vorba de o apăsare ușoară, de atingerea catifelată a limbii ei și, mai ales, de ideea că *ea* i-o făcea lui. Nu putu să se abțină. Deschise ochiul și coborî privirea, atingând eliberarea aproape chiar în clipa aceea. Capul ei blond era aplecat deasupra lui, vârful lui roșiatic aluneca între buzele ei rozalii, degetele ei erau delicate și albe pe carnea lui robustă.

Helen ridică privirea spre el, iar ochii ei de albastrul clopoțeilor erau întunecați acum. Misterioși, feminini și cel mai erotic lucru pe care îl văzuse vreodată în viața lui.

– Doamne! spuse el răgușit deasupra ei.

În clipa aceea, Helen se simți cea mai atrăgătoare femeie din Anglia.

Capul lui era dat pe spate, mâinile încleștate în părți, și Helen putu să îi simtă coapsele, tari și încordate în dreptul frunții ei.

Deodată, el se aplecă, o prinse în brațe și o ridică atât de iute că Helen scoase alarmată un sunet surprins. O aruncă pe pat și veni imediat lângă ea.

– Gata, îi spuse tăios.

Trase de șnururi, îi smulse corsajul și îl aruncă undeva, în mijlocul camerei.

– Gata cu joaca. Gata cu tachinatul. Gata cu trasul de timp.

Trase fustele de pe ea și o întoarse înainte ca ea să poată să reacționeze. Helen se trezi în genunchi, rezemată în coate, și el îi aruncă în sus cămășuța. O pătrunse din spate, fără să o avertizeze, și Helen începu să gâfâie.

Fierbinte și tare. Lung și plin.

Își mușcă buza, încercă să nu țipe de pe urma senzației. El era atât de potrivit, de perfect. Se retrase puțin, și o pătrunse repede, adânc. Brațele ei alunecară înainte sub presiunea lui, până ce își reveni și se sprijini din nou. Apoi, închise ochii și doar se bucură

de senzație. Alunecarea lui era puternică pe carnea ei udă și fină. Căldura se clădea în centrul ei.

Alistair se opri deodată, iar ea îi strigă numele de data aceea – dezamăgită. Dar o cuprinse de dedesubt și îi dezmierdă sfârcurile. Trase puțin și sânii scăpară din cămășuță, tari și plini. El îi ciupi brutal, ea își mușcă buza și se împinse spre șoldurile lui.

Alistair râse, un sunet murmurat scos pe nerăsuflate, și își reluă dansul înăuntrul ei, ținând-o ferm cu o mână ca să îl primească și cu cealaltă tachinându-i sfârcurile. Ea gemu și coborî privirea, văzu cum mâna lui mare și aspră se juca cu sânii ei albi. Priveliștea îi făcu interiorul să se încordeze, și Helen explodă deodată, cu o smucitură violentă, brațele ei cedând sub puterea senzației. O lumină se împrăștie din centrul ei, o orbi și îi slăbi membrele de atâta plăcere. Se prăbuși pe pat, în vreme ce el o urmă și continuă să o pătrundă viguros, cu mădularul lui viu înăuntrul ei, cerând supunere, cerând plăcere.

Iar Helen i le oferi. Lipsită de voință. Fără vreun gând conștient. Pântecul ei era răvășit de orgasmul care stărui fără încetare. Răsuflă întretăiat în așternuturi și mușcă din colțul unei perne ca să nu țipe și mai tare.

Simți cum Alistair își îndepărtă abdomenul de ea, iar bazinul o apăsă cu mai multă putere. Zări cu coada ochiului unul din brațele lui care se fixă lângă umărul ei. Alistair se retrase. Încet. În poziția aceea, sub el, cu picioarele doar puțin desfăcute, presiunea era intensă. Era atât de strâns înăuntrul ei. Închise ochii, pierdută în intensitatea senzației. El se împinse din nou, la fel de ușor, și Helen simți cum lungimea lui întărită o pătrunse din nou. Aceea era fericire pură. Aceea era o senzație care depășea orice mai simțise până atunci. Era în stare să rămână așa și să i se supună pentru totdeauna, să savureze masculinitatea lui tare, învăluită de parfumul lui de bărbat.

– Helen, spuse el cu suflarea întretăiată. Helen.

Și simți cum tresări în spasme peste ea. O mai pătrunse o dată, cufundându-se cu totul în ea, iar Helen atinse din nou culmile eliberării – un val de plăcere, dulce și cald, după intensitatea de dinainte. Alistair rămase nemișcat deasupra ei, cu răsuflarea întretăiată și aspră, greutatea lui țintuind-o în pat. Își dorea

să rămână așa cu el, cu trupul lui puternic apăsând-o pe pat, dar era inevitabil ca el să se rostogolească pe-o parte.

Se îndepărtă de ea și se ridică în picioare lângă pat; își scoase hainele mișcându-se foarte încet, de parcă era teribil de ostenit. Se urcă lângă ea, dezbrăcat, și o trase aproape de el, și așa era mai bine. Îi potrivi trupul lângă trupul lui mai mare, mai puternic și îi așeză capul în îndoitura brațului său.

Helen privi alene cum pieptul lui se ridica și cobora, cu bătăile liniștite și regulate ale inimii sub ureche. Se întrebă ce aveau să facă dacă recuperau copiii. Dacă o iubea și dacă puteau să trăiască împreună pentru totdeauna. În cele din urmă, hotărî că erau prea multe lucruri la care să se gândească în clipa aceea. Așa că închise ochii și adormi.

Când Helen se trezi din nou, camera era aproape cufundată în întuneric. Alistair era pe cale să își retragă blând mâna de sub capul ei. Mișcarea lui o trezise. Nu spuse nimic, dar se uită cum el se ridică și își găsi lenjeria de corp și pantalonii, pe care mai apoi îi trase pe el. Și își aminti de ceva ce voise să-l întrebe mai înainte când revenise la hotel.

– Unde ai fost?

Mâinile, cu care încheia pantalonii, încremeniră la auzul vocii ei și apoi reluară mișcarea.

– Ți-am spus. Am fost la docuri să întreb de o corabie.

Helen își sprijini capul în palmă și se așeză pe o parte.

– Eu ți-am spus secretele mele. Nu e timpul să mi le spui și tu pe ale tale?

Era un joc de noroc care se baza pe momentul intim pe care îl împărtășiseră de curând. Putea să se retragă în furia aceea aprigă pe care i-o purtase în ultima săptămână. Putea pur și simplu să pretindă că nu înțelegea despre ce vorbea.

Nu făcu nici una, nici alta. În schimb, se aplecă și își culese cămașa de pe jos, apoi o ținu în mâini și se uită lung la ea, de parcă nu mai văzuse niciodată în viața lui haine albe.

– Acum aproape șapte ani am fost în Coloniile americane. Știi asta. Așa am ajuns să-mi scriu cartea. Și tot așa mi-am pierdut ochiul.

– Povestește-mi, șopti ea, fără să îndrăznească să se miște sau să răsufle ca nu cumva să îi întrerupă relatarea.

El încuviință din cap.

– Scopul meu în colonii era să descopăr plante și animale noi. Cel mai bun loc în care să descoperi lucruri noi este acolo unde oamenii nu au explorat încă – la marginile civilizației. Dar pentru că erau marginile civilizației și pentru că ne aflam în război cu Franța, acela era și cel mai periculos loc în care te puteai afla. Atunci, în mod evident, mi s-a părut indicat să mă atașez unuia din variatele regimente ale armatei. Așa am petrecut trei ani, mărșăluiam unde mărșăluiau ei, culegeam eșantioane și îmi scriam notițele atunci când ei campau.

El rămase tăcut pentru o clipă, cu privirea ațintită spre cămașa din mâinile lui, până ce scutură din cap și se uită la ea.

– Iartă-mă, amân esența poveștii mele. Trase adânc aer în piept. În toamna lui 1758, eram cu un mic regiment, Regimentul 28. Mărșăluiam printr-o pădure deasă, destinația noastră fiind fortul Edward, unde regimentul intenționa să petreacă iarna. Cărăruia era îngustă, copacii apăsător de apropiați, și când am ajuns la o cascadă...

Se întrerupse și vocea i se stinse treptat, iar expresia care îi traversă chipul era una pe Helen nu o mai văzuse niciodată. Disperare. Aproape că îi veni să strige.

Dar chipul lui se liniști și își drese glasul.

– Am aflat după aceea că se numea Spinner's Falls. Am fost atacați din ambele părți de francezi și de un grup de indienii aliați cu ei. Ajunge să spun că noi am pierdut. Un colț al gurii lui se arcui în ceva ce putea să fie un zâmbet. Spun „noi" în mod voit. În mijlocul unei bătălii, nu e nimeni simplu spectator. Chiar dacă eram civil, am luptat la fel de tare precum soldații care îmi erau alături. La urma urmei, luptam pentru același lucru: viețile noastre.

– Alistair, șopti ea.

Îl văzuse cum atinsese trupul lipsit de suflu al lui Lady Grey, îl văzuse când o învățase, plin de răbdare, pe Abigail să pescuiască. Nu era un bărbat care putea să săvârșească sau să își revină cu ușurință de pe urma violenței.

– Nu. Alungă cu un semn al mâinii compătimirea ei. Iar ocolesc subiectul. Am supraviețuit bătăliei relativ nevătămat, alături de ceilalți, dar indienii ne-au făcut prizonieri. Am mers prin păduri zile întregi, apoi am ajuns la tabăra lor.

Se uită încruntat la cămașă și o împături cu grijă. Mușchii brațelor lui goale se mișcau în lumina difuză.

– Popoarele băștinașe din părțile acelea ale lumii au un fel de obicei atunci când câștigă o bătălie. Îi iau ostatici pe inamicii care au supraviețuit și îi torturează; scopul e în parte o serbare, în parte o demonstrare a lașității inamicului. Cel puțin ăsta cred eu că este scopul. Bineînțeles, s-ar putea să nu existe nici un motiv pentru tortură. Desigur, există ample dovezi în propria noastră istorie de oameni care au fost încântați să provoace durere din pură plăcere.

Vocea îi era liniștită, chiar rece, dar degetele lui împătureau din nou și din nou cămașa pe care o ținea, iar Helen știa că lacrimi curgeau pe chipul ei. Așa se gândise și atunci când îl torturaseră? Încercase să își ia mintea de la durere și oroare observând și analizând oamenii care îl capturaseră? Gândul era prea groaznic ca să fie suportat, dar ea trebuia să suporte. Dacă el putuse să supraviețuiască după ce i se făcuse, ea măcar putea să asculte ce se întâmplase.

– Trec la subiect. Trase adânc aer în piept, parcă pentru a se liniști. Ne-au luat și ne-au dezbrăcat. Ne-au legat mâinile la spate, apoi au legat cu câte o sfoară mâinile de un țăruș ca să rămânem în picioare și să ne mișcăm puțin, dar să nu mergem prea departe. Prima dată s-au jucat cu un bărbat pe nume Coleman. L-au bătut și i-au tăiat urechile și au aruncat tăciuni aprinși pe el. Iar când s-a prăbușit la pământ, l-au scalpat și l-au acoperit cu cărbuni aprinși pe viu.

Ea scoase un sunet de împotrivire, dar Alistair nu părea să o audă. Își privi orbește mâinile.

– Lui Coleman i-a luat două zile să moară, iar între timp, ne-am uitat și am știut că noi urmam. Frica. Își drese glasul. Frica îi joacă feste urâte unui om, îl face mai puțin uman.

– Alistair, șopti ea din nou, căci nu mai voia să îi asculte povestea.

Dar el continuă:

– Pe un alt bărbat – un ofițer – l-au crucificat și i-au dat foc. A scos urlete ascuțite, teribile, ca un animal în vreme ce murea. N-am mai auzit niciodată așa ceva, nici înainte, nici după. Când au trecut la mine, a fost aproape o ușurare, dacă-ți vine să crezi. Știam că aveam să mor; dorința mea era pur și simplu să mor cu cât curaj puteam. Nu am țipat niciodată când mi-au pus tăciuni aprinși pe față, nici când m-au tăiat. Dar când au dus cuțitul la ochiul meu...

Mâna îi pluti spre obrazul rănit, iar degetele urmăriră blând cicatricile.

– Cred că mi-am pierdut puțin mintea. Nu pot să-mi amintesc exact. Nu-mi amintesc nimic din ce s-a întâmplat înainte să mă trezesc în infirmeria din fortul Edward. Am fost surprins că rămăsesem în viață.

– Mă bucur.

El o privi.

– Pentru?

Helen își șterse obrajii.

– Că ai rămas în viață. Că Dumnezeu ți-a luat memoria.

Atunci el zâmbi – o strâmbătură oribilă a buzelor.

– Dar Dumnezeu nu are nimic de-a face cu asta.

– Ce vrei să spui?

– Nu are nici un sens. Își flutură mâna într-un semn larg de concediere. Nu înțelegi? Nimic din ce-a fost nu a avut logică sau rațiune. Unii au supraviețuit, și alții nu. Unii au fost mutilați, alții nu. Și nu a contat dacă omul era bun sau curajos ori slab sau puternic. A fost un simplu joc de noroc.

– Dar ai supraviețuit, șopti ea.

– Chiar așa? Ochiul lui străluci. Chiar am supraviețuit? Sunt în viață, dar nu sunt bărbatul care era o dată. Chiar am supraviețuit cu adevărat?

– Da. Ea se ridică și se îndreptă spre el, punându-și mâna pe obrazul cu cicatrici. Ești viu și mă bucur.

Îi acoperi mâna cu a lui și rămaseră așa pentru o clipă. Alistair îi căută privirea, încordat și tulburat.

Apoi, își întoarse capul, iar ea își coborî mâna. Se simțea de parcă pierduse ceva în clipa aceea, dar nu știa ce. Inconștient, se așeză din nou pe pat.

El se apucă să se îmbrace.

– De îndată ce mi-am revenit suficient, m-am întors în Anglia. Și cred că știi restul.

Ea încuviință din cap.

– Da, bine. De atunci, am început să trăiesc cam cum trăiam când m-ai văzut prima dată când ai ajuns la castel. Din motive evidente, am evitat compania celorlalți. Își atinse peticul de la ochi. Dar acum o lună, vicontele Vale și soția lui, prietena ta, Lady Vale... Vocea i se stinse ușor și se încruntă. Acum că mă gândesc, cum ai ajuns să o cunoști pe Lady Vale? Și partea asta din poveste a fost inventată?

– Nu, e destul de adevărată. Helen se strâmbă. Cred că pare bizar, o amantă ca mine să fie prietenă cu o doamnă respectabilă ca Lady Vale. Mărturisesc că o cunosc foarte puțin. Ne-am întâlnit de mai multe ori în parc, dar când am fugit de la Lister, ea m-a ajutat. Chiar suntem prietene.

Alistair păru să îi accepte explicația.

– Oricum, Vale a fost unul dintre cei luați ostatici la Spinner's Falls. Când Vale a venit în vizită, mi-a povestit chestia asta ciudată. Zvonuri cum că Regimentul 28 Infanterie fusese de fapt trădat la Spinner's Falls de către un soldat englez.

Helen își îndreptă spatele.

– Poftim?

– Da. El ridică din umeri și puse, în cele din urmă, cămașa deoparte. Are logică. Eram în mijlocul pădurii și totuși am fost atacați de o armată copleșitoare de francezi și indieni. De ce se aflau acolo dacă nu pentru că știau că urma să trecem pe drumul ăla?

Helen trase iute aer în piept. Cumva ideea că o asemenea nenorocire fusese *pusă la cale* – chiar de un compatriot – făcea totul și mai groaznic.

Îl privi uimită.

– Mi-aș fi imaginat că ești înnebunit de dorința de răzbunare.

El zâmbi sincer și trist.

– Și dacă-l prindem, îl aducem la judecată și îl spânzurăm, asta nu-mi va da ochiul înapoi sau viețile bărbaților care au murit la Spinner's Falls.

– Nu, asta nu se va întâmpla, recunoscu ea blând. Dar vrei să fie prins, nu? Nu ar putea să îți aducă puțină pace?

Alistair își întoarse privirea.

– Cred că am acum atâta pace cât voi avea vreodată. Dar cred că s-ar cuveni ca trădătorul să fie pedepsit.

– Și francezul, prietenul pe care vrei să-l întâlnești, este cumva legat de toată povestea asta?

Alistair se îndreptă spre foc și aprinse o lumânare subțire. Cu ea aprinse mai multe lumânări prin încăpere.

– Etienne spune că prin guvernul francez circulă zvonuri, dar nu vrea să le aștearnă pe hârtie – pentru siguranța lui și a mea. Totuși, a acceptat o funcție pe un vas de explorare. Acostează în Londra poimâine, înainte să plece spre Cornul Africii. Aruncă în foc restul lumânării subțiri. Dacă reușesc să vorbesc cu Etienne, atunci poate că misterul va fi elucidat.

– Înțeleg. Se uită la el pentru un moment, apoi oftă. Vrei să coborâm la cină?

El clipi nedumerit și o privi.

– Speram să ni se aducă mâncarea aici.

Helen începu să-și descheie corsetul, și privirea lui se ațintă imediat spre pieptul ei.

– Mai devreme, am cerut să mi se aducă mâncare și vin. Făcu un semn din cap spre coșul acoperit de pe scaun. E acolo. Dacă crezi că este suficient, putem să rămânem aici și să nu ne mai complicăm.

Alistair se duse la coș și ridică pânza cu care era acoperit, aruncând o privire înăuntru.

– Un festin.

Helen își aranjă corsajul pe sâni, se ridică din pat și se îndreptă spre el.

– Așază-te aici, lângă foc, și te servesc.

El se încruntă deodată.

– Nu-i nevoie.

– Nu ai avut nimic împotrivă să te servesc când eram menajera ta. Scotoci prin coș și găsi o prună micuță. I-o oferi în podul palmei. De ce faci nazuri acum?

El luă pruna; degetele îi atinseră ușor palma și brațul îi fu cuprins de fiori.

– Pentru că nu ești slujitoare mea, ești... El scutură din cap și mușcă din prună.

– Ce? Helen îngenunche la picioarele lui. Ce sunt pentru tine?

El înghiți și spuse morocănos:

– Nu știu.

Helen dădu din cap și se întoarse spre coș pentru ca el să nu îi observe lacrimile din ochi. Aceea era problema, nu-i așa? Nu prea mai știau ce reprezentau unul pentru celălalt.

Capitolul 16

La cuvintele Povestitorului de adevăr, maleficul vrăjitor se înfurie îngrozitor. Ridică mâinile și aruncă un blestem teribil asupra soldatului, căci îl transformă în stană de piatră.

Vrăjitorul îl puse pe Povestitorul de adevăruri în grădina ornamentală, printre celelalte statui de războinici. Rămase acolo, zi și noapte, lună după lună, an după an, și păsările veneau să se odihnească pe umerii lui și frunze moarte se așterneau la picioarele lui. Chipul lui încremenit privea lung grădina, fără să clipească, și la ce se gândea nu am de unde să știu. Până și gândurile i se transformaseră în piatră...

din *Povestitorul de adevăruri*

Helen nu era chiar respectabilă. Gândul îi veni în minte lui Alistair în clipa în care se aflau în fața intrării în reședința lordului Vale. Nu trebuia să o fi adus cu el într-o vizită de după-amiază pe care le-o făcea vicontelui și vicontesei. Dar până la urmă, spusese că era prietenă cu Lady Vale, așa că era poate discutabil.

Din fericire, majordomul deschise ușa chiar în clipa aceea. După ce le află numele, făcu o plecăciune și îi conduse într-un salon mare. Foarte curând după aceea, însuși Vale năvăli în încăpere.

– Munroe! strigă vicontele, îndreptându-se cu pași mari spre el și apucându-l de mână pe Alistair. Doamne Sfinte, omule, credeam că voi avea nevoie de explozibil ca să te scot din afurisitul ăla de castel.

– Aproape că de asta a și fost nevoie, murmură Alistair și strânse tare mâna lui Vale ca să nu i-o strivească pe a lui. Ai cunoscut-o pe doamna Helen Fitzwilliam?

Vale era un bărbat înalt, cu mâini și picioare care păreau prea mari pentru trupul lui, asemenea unui cățeluș extraordinar de zburdalnic. Chipul îi era prelung, brăzdat de linii verticale adânci care, în nemișcare, confereau înfățișării lui un aspect întotdeauna trist. Prin comparație, expresia lui obișnuită era aproape prostească, veselă și deschisă, ceea ce îi păcălea de multe ori pe ceilalți să aibă un sentiment greșit de superioritate.

Totuși, expresia lui Vale deveni curios de serioasă când Alistair i-o prezentă pe Helen. Alistair se încordă. Avea nevoie de ajutorul lui Vale, dar dacă acesta o insulta pe Helen, el urma să o apere, și la naiba cu consecințele. Încordarea mușchilor lui fu pur instinctivă.

Dar Vale schiță rapid un zâmbet și se apropie ca să ia mâna lui Helen, apoi făcu o plecăciune deasupra ei.

– Este o plăcere, doamnă Fitzwilliam.

Vicontele își îndreptă spatele chiar în clipa în care Lady Vale intră în încăpere. În ciuda pașilor ei tăcuți, Vale păru să simtă de îndată prezența soției lui.

– Să vezi cine a venit în vizită, doamna mea, exclamă el. Munroe și-a părăsit mlaștinile triste și a apărut în frumoasa Londră. Cred că ar trebui să-l invităm la cină. Se întoarse spre Alistair. Nu-i așa că vii la cină, Munroe? Cu doamna Fitzwilliam, bineînțeles. O să mor de dezamăgire dacă nu vii.

Alistair dădu scurt din cap.

– Am fi încântați să cinăm cu voi, Vale. Dar speram să discutăm o chestiune importantă în după-amiaza asta. E urgent.

Vale își înclină capul, arătând ca un câine de vânătoare inteligent.

– Chiar așa?

– Îmi permiți să-ți arăt grădina, doamnă Fitzwilliam? murmură Lady Vale.

Alistair îi mulțumi cu un semn din cap lui Lady Vale și urmări cum doamnele părăsiră încăperea.

Când se întoarse, regăsi ochii mult prea atenți ai lui Vale ațintiți asupra lui. Vale zâmbi.

– Doamna Fitzwilliam este o femeie minunată.

Alistair își înghiți replica tăioasă.

– De fapt, chiar despre ea aș dori să-ți vorbesc.

– Da? Vale se duse la o carafă și o ridică. Coniac? Cam devreme, știu, dar chipul tău îmi spune că s-ar putea să ai nevoie.

– Mulțumesc. Alistair acceptă paharul din cristal și sorbi, simțind cum licoarea îi ardea gâtul. Lister i-a furat copiii lui Helen.

Vale se opri cu paharul aproape la buze.

– Helen?

Alistair îi aruncă o privire încruntată. Vale ridică din umeri și sorbi din coniac.

– Sunt și copiii ducelui Lister cei despre care vorbim, bănuiesc?

– Corect.

Vale ridică din sprâncene. Alistair scutură din cap nerăbdător.

– Omului nu-i pasă de copii – pe Helen o vrea. Ținându-i la el, încearcă să o silească să se întoarcă.

– Și bănuiesc că tu nu vrei ca ea să se întoarcă în brațele lui Lister.

– Nu. Alistair înghiți cu noduri băutura din pahar și se strâmbă. Nu vreau.

Așteptă ca Vale să facă vreun comentariu răutăcios, dar bărbatul nu părea decât gânditor.

– Interesant.

– Este? Alistair se îndreptă spre o mică bibliotecă și se uită lung la titluri. Lister nu mă primește. Nu-l deranjează să o vadă pe Helen, dar nu o mai vreau prin apropierea nenorocitului. Trebuie să aflu unde îi ține pe copii. Trebuie să aflu cum să-i iau de la el și trebuie să pot să vorbesc cu el.

– Ca să faci ce? întrebă Vale liniștit. Ai de gând să-l convingi cu blândețe sau să-l provoci la duel?

– Mă îndoiesc cu tărie că ar răspunde la încercarea mea de convingere. Alistair se încruntă la bibliotecă. Dacă se ajunge până acolo, n-am nici o problemă să-l provoc la duel.

– Nu e foarte subtil, bătrâne, murmură vicontele. De obicei, ai mai multă finețe de-atât.

Alistair ridică din umeri, incapabil să își explice nici lui sentimentele pe care le avea.

– Nu pot să nu mă întreb ce înseamnă femeia aceasta pentru tine. Este cumva amanta ta?

– Eu... nu. Se întoarse și se încruntă spre Vale. Nu ți-a spus soția ta că a trimis-o pe doamna Fitzwilliam ca să-mi devină menajeră?

– E destul de uimitor câte lucruri nu spune o soție soțului ei, medită Vale. Inocența mi-a fost distrusă de când ne-am căsătorit. Dar, da, a catadicsit într-un final să-mi spună de ce era așa de mulțumită în ultima perioadă. Vale mai turnă niște coniac în pahar. Riscurile pe care ești dispus să le asumi ca să-ți mulțumești menajera mă fac să mă întreb care este situația servitorilor în Scoția. Trebuie să fie foarte puține ajutoare de nădejde. Vale făcu ochii mari și luă o gură de coniac.

– E mai mult decât menajeră pentru mine, mormăi Alistair.

– Minunat! Vale îl plesni pe spate. Era și timpul. Începeam să cred că părți importante din tine s-au atrofiat și au căzut.

Alistair își simți gâtul cuprins de o căldură cu care nu era obișnuit.

– Vale...

– Sigur, asta înseamnă că va fi imposibil de trăit cu iubita mea soție, spuse Vale spre fundul paharului. Devine cam mulțumită de sine când crede că a realizat ceva și sunt sigur că ți-ai dat seama că a trimis-o cu un scop pe doamna Fitzwilliam la tine.

Alistair doar mormăi la spusele lui și întinse paharul. Femeile și modul lor de gândire deja nu îl mai șocau.

Vale îl umplu din nou amabil.

– Povestește-mi de copiii ăștia.

Alistair închise ochiul și trase aer în piept când își reaminti de mutrișoarele lor. Ultima dată când văzuse chipul lui Abigail, fusese roșu de durere și stătea să plângă. La naiba, voia să aibă șansa să o aline. Spera din inimă să și primească o asemenea șansă.

– Sunt doi, un băiat și o fată, de cinci și nouă ani. Nu au fost niciodată despărțiți de mama lor. Deschise ochiul și se uită sincer la celălalt bărbat. Am nevoie de ajutorul tău, Vale.

– Deci ducele de Lister te-a găsit, murmură Lady Vale.

– Da, spuse Helen.

Coborî privirea spre farfuriuța delicată de ceai pe care o ținea în mâini.

Lady Vale poruncise să li se aducă, în grădină, ceai și prăjiturele. Peste tot în jurul lor, florile erau înflorite și albinele zumzăiau din floare în floare. Era un cadru minunat. Dar Helen se abținea cu greu să nu plângă. Lady Vale o ținea de braț.

– Îmi pare rău.

Helen dădu din cap.

– Credeam că m-am dus destul de departe cât să nu mă găsească nici pe mine, nici pe copii.

– Și eu am crezut la fel. Lady Vale luă o înghițitură de ceai. Cred totuși că există speranță să se întoarcă la tine cu ajutorul soțului meu și al domnului Munroe.

– Doamne ajută, spuse Helen cu patimă. Nu știa ce se făcea fără puii ei, nu-și putea imagina o viață în care să nu îi mai vadă niciodată. Lister s-a oferit să mi-i dea înapoi dacă mă întorc la el.

Lady Vale încremeni, cu spatele drept, cu ochii de un căprui-deschis ațintiți spre Helen. Nu era o femeie frumoasă – chipul îi era prea simplu, coloritul prea comun –, dar înfățișarea îi era plăcută. În plus, acum avea și o seninătate față de ultima dată când o văzuse Helen, în urmă cu mai bine de-o lună.

– O să te întorci la el? întrebă liniștită Lady Vale.

– Eu... Helen se uită la ceașca din poala ei. Sigur că nu vreau. Dar dacă este singurul mod prin care pot să-mi revăd copiii, cum aș putea să nu mă-ntorc?

– Și Sir Alistair?

Helen o privi tăcută.

– Am observat... Lady Vale șovăi delicat. N-am putut să nu observ că Sir Alistair a venit până la Londra pentru tine.

– A fost foarte bun cu copiii mei, spuse Helen. Cred că se poate să fi prins drag de ei.

– Și de tine? murmură vicontesa.

– Poate.

– În orice caz, cred că trebuie să aibă o părere despre asta.

– Nu-i place ideea, evident. Helen o privi pe vicontesă cu sinceritate. Dar ar trebui să aibă măcar vreo importanță? Copiii mei au nevoie de mine. Și eu de ei.

– Dar dacă poate să îi salveze?

– Atunci ce? șopti Helen. Ce fel de viață aș putea să am alături de el? Nu vreau să mai fiu amanta nimănui, și totuși nu pare să existe altă cale ca să fiu cu el.

– Căsătoria?

– Nu a pomenit de așa ceva. Helen scutură din cap și schiță un zâmbet. Nu pot să cred că vorbesc cu tine atât de răspicat despre toate astea. Nu mă dezaprobi?

– Ba chiar deloc. În primul rând, eu te-am trimis la castelul lui.

Helen se uită uimită la cealaltă femeie. Lady Vale avea o ușoară încruntătură între sprâncenele ei drepte și cu o mână își freca mijlocul. Dar la privirea lui Helen, ea ridică privirea și zâmbi ușor.

Helen făcu ochii mari.

– Tu...

Lady Vale încuviință din cap.

– O, chiar așa.

– Dar... castelul lui era atât de murdar.

– Și sunt convinsă că nu mai este acum, spuse satisfăcută Lady Vale.

Helen pufni.

– În cea mai mare parte. Mai sunt locuri prin care nu mă duc fără apă clocotită și săpun de leșie. Nu pot să cred că m-ai trimis acolo știind cât de groaznic era.

– Avea nevoie de tine.

– Castelul lui avea nevoie de mine, o corectă Helen.

– Cred că și Sir Alistair, replică Lady Vale. Când l-am văzut mi s-a părut un om foarte singur. Și ai făcut deja o minune – l-ai convins să vină la Londra.

– Pentru copiii mei.

– Pentru tine, spuse ușor Lady Vale.

Helen își întoarse din nou privirea spre ceașca din poală.

– Chiar crezi asta?

– Știu asta, spuse iute vicontesa. Am văzut cum se uita la tine în salon. Îi pasă de tine.

Helen sorbi din ceai și nu spuse nimic. Era o chestiune foarte personală, atât de nouă și de derutantă, și nu era încă sigură dacă voia să o discute cu altcineva, chiar dacă era vorba de Lady Vale, care fusese atât de bună cu ea.

Pentru un moment, amândouă sorbiră ceaiul în tăcere. Apoi, Helen își aminti de ceva și puse deoparte ceașca ei cu ceai.

– O! Am uitat să-ți spun că am terminat de transcris cartea cu poveștile despre cei patru soldați.

Lady Vale zâmbi încântată.

– Chiar ai terminat? Ai adus-o cu tine?

– Nu, îmi pare rău. Am cam uitat din cauza...

Era pe cale să spună din cauza îngrijorării pentru copii, dar clătină pur și simplu din cap.

– Înțeleg, spuse vicontesa. Și oricum, trebuie să găsesc pe cineva care să mi-o lege. Poți să o ții tu și o să-ți scriu de îndată ce am o adresă la care să o trimiți?

– Bineînțeles, șopti Helen, dar gândurile îi zburară din nou la Abigail și Jamie. Erau teferi și nevătămați? Plângeau după ea? Și avea ea să îi mai revadă vreodată?

Brusc, ceaiul se transformă în pelin în gura ei. „Te rog, Doamne, lasă-mă să-mi revăd copiii."

– Contele de Blanchard oferă o petrecere la prânz în onoarea regelui, spuse Vale. Lister este și el invitat.

Se aflau tot în salon, iar Vale era la al treilea pahar de coniac, chiar dacă nu părea să o arate.

– Blanchard. Alistair se încruntă. Nu era titlul lui St Aubyn?

Reynaud St Aubyn fusese căpitan în Regimentul 28 Infanterie. Un om bun, un ofițer extraordinar, supraviețuise masacrului de la Spinner's Falls, dar fusese prins și ucis în tabăra indienilor. Alistair ridică din umeri. St Aubyn era bărbatul despre care îi vorbise lui Helen – bărbatul care fusese crucificat și ars de viu.

St Aubyn fusese și cel mai bun prieten al lui Vale.

Vale încuviință din cap.

– Omul care îi deține titlul este un văr îndepărtat, văduv. Nepoata lui este gazda petrecerilor lui.

– Când are loc petrecerea?

– Mâine.

Alistair se uită lung la paharul gol din mâna lui. A doua zi acosta și corabia lui Etienne, dar numai pentru câteva ore. Avea să fie în stare să se vadă și cu ducele de Lister, și cu Etienne, într-un timp atât de scurt? Cel mai probabil nu. Dacă se ducea la prânz, risca foarte probabil să rateze corabia lui Etienne. Totuși, dacă era să compare copiii cu informația despre trădătorul de la Spinner's Falls, copiii câștigau detașat. Ei reprezentau viața, în vreme ce trădătorul era moartea.

– Este o problemă? întrebă Vale.

Alistair ridică privirea spre ochii foarte înțelegători ai vicontelui.

– Nu. Își puse deoparte paharul. Ești invitat la acest prânz măreț?

– Vai, nu.

Alistair zâmbi.

– Bun. Atunci poți să faci ceva pentru mine, în vreme ce eu merg neinvitat la petrecerea lui Blanchard.

Capitolul 17

În fiecare noapte, vrăjitorul venea în grădina ornamentală și zâmbea și se mândrea pentru soldatul pe care îl vrăjise. Dar în timpul zilei, el se închidea în castelul lui și se gândea la intrigile lui malefice.

Într-una din zile, o rândunică se alătură celorlalte păsări care se odihneau pe umerii din piatră ai Povestitorului de adevăruri. Se făcea că rândunica era una dintre cele întemnițate cândva de vrăjitor și cumva îl recunoscuse pe salvatorul ei. Alunecă pe gardul din tisă și smulse o singură frunză. Apoi, își deschise aripile și zbură spre înălțimile cerului, departe de castel...

din *Povestitorul de adevăruri*

Prânzul începuse deja când Helen și Alistair ajunseră în fața casei contelui de Blanchard. Întârziaseră pentru că Alistair așteptase un misterios mesaj de la hotel. Chiar înainte să plece, un flăcău uscățiv îi adusese o scrisoare murdară pe care el o citise și scosese un mormăit care sunase mai degrabă a mulțumire. După aceea, îl lăsase pe băiat să plece cu un șiling și altă misivă, scrisă în grabă.

Helen bătea din picior cât aștepta ca ușa să se deschidă.

– Liniștește-te, mormăi Alistair încet în spatele ei.

– Cum aș putea? replică Helen nerăbdătoare. Nu știu de ce scrisoarea aia a fost atât de importantă. Dacă ratam prânzul cu totul?

– Nu l-am ratat. Trăsurile mai blochează încă strada și, în afară de asta, evenimentele astea țin ore întregi; știi prea bine. Oftă și murmură: Trebuia să rămâi la hotel, așa cum ți-am sugerat.

Se uită urât la el.

– Sunt copiii mei.

Alistair ridică privirea spre cer.

– Mai spune-mi o dată care este planul tău, îi ceru ea.

– Nu trebuie decât să-l fac pe Lister să renunțe la revendicarea copiilor, îi spuse el cu o voce înnebunitor de liniștitoare.

– Da, dar cum?

– Ai încredere în mine.

– Dar...

Chiar în clipa aceea ușa fu deschisă de o slujitoare ostenită.

– Da?

– Mă tem că am întârziat ca de obicei, spuse Alistair cu un glas limpede și vioi, complet diferit de tonul lui obișnuit. Și soția mea

tocmai și-a rupt o panglică sau așa ceva. Ne poți conduce într-o cameră în care s-ar putea aranja cum se cuvine?

Fata întoarse privirea sa îngrozită de la chipul lui Alistair și se dădu în spate ca să-i lase să intre. Reședința Blanchard era una din cele mai mari case din zonă, iar holul era pardosit cu marmură de un roz pal și ornamente poleite. Trecură pe lângă o statuie din marmură albă ce o reprezenta pe Diana împreună cu câinii ei de vânătoare, apoi fata deschise o ușă care ducea spre un salon elegant.

– E perfect, spuse Alistair. Te rog, nu vrem să te reținem din treburi. Ne prezentăm noi de îndată ce soția mea este gata.

Fata făcu o reverență și se grăbi să plece. Cu siguranță, un prânz oferit în cinstea regelui avea nevoie de toți servitorii disponibili.

– Rămâi aici, te rog, îi spuse Alistair.

O sărută apăsat pe buze și o luă spre ușă. Apoi încremeni.

– Ce s-a întâmplat?

Pe peretele de lângă ușă se afla un tablou imens – portretul în mărime naturală al unui tânăr.

– Nimic, murmură el, cu privirea ațintită spre tablou. Clătină din cap și se întoarse spre ea. Să rămâi aici. Mă întorc să te iau după ce vorbesc cu Lister. Bine?

Helen abia dacă încuviință din cap când el ieși din cameră. Închise ochii și trase aer în piept, încercând să se calmeze. Fusese deja de acord că planul cel mai bun era ca doar Alistair să îi vorbească lui Lister. Nu mai putea să se răzgândească. Trebuie să aștepte și să îl lase pe Alistair să încerce să-l convingă pe duce. Problema era că să aștepte pur și simplu era atât de greu.

Deschise ochii, se uită prin cameră și încercă să găsească ceva care să îi distragă atenția. Erau acolo mai multe scaune joase și delicate, cu brațele vopsite în alb și auriu. Portrete mari se aliniau pe perete, cu siluete îmbrăcate în haine de modă veche, dar cel mai impunător tablou era cel al tânărului la care se uitase prelung Alistair. Helen se apropie și privi în sus.

Portretul înfățișa un tânăr îmbrăcat în haine de vânătoare. Ținea neglijent un tricorn într-o parte, și picioarele lui acoperite cu jambiere erau încrucișate la glezne. Stătea sprijinit de un stejar mare, cu o pușcă de vânătoare ținută în scobitura brațului.

La picioarele lui, stăteau culcați doi câini de vânătoare, cu capetele întoarse cu adorație spre bărbat.

Helen putea să le înțeleagă privirea adoratoare. Bărbatul era atât de chipeș că era aproape drăgălaș, cu chipul neted și catifelat la aceea primă vârstă a maturității. Buzele îi erau pline, senzual de mari și ușor arcuite în sus, ca pentru a ascunde un zâmbet. Ochii lui negri, cu pleoape grele, păreau să îi zâmbească privitorului, de parcă îl invita să ia parte la o ghidușie necuviincioasă. Tot trupul său vibra cu atâta putere și viață că aproape te așteptai să sară afară din tablou.

– Fascinant, nu? se auzi o voce din spatele ei.

Helen se răsuci speriată pe loc. Nu auzise pe nimeni să intre în încăpere. De fapt, credea că stătuse lângă singura ușă.

Dar o tânără domnișoară intrase pe o ușă lambrisată, aproape ascunsă, menită să se potrivească perfect în perete. Făcu o reverență.

– Eu sunt Beatrice Corning.

Helen făcu o reverență la rândul ei.

– Helen Fitzwilliam. Helen speră ca femeia să nu îi recunoască numele.

Domnișoara Corning avea un chip vioi și deschis, ușor pistruiat. Ochii ei de un cenușiu-deschis erau foarte frumoși și sinceri, minunatul ei păr de culoarea grâului, prins într-un coc mare în creștet. Din fericire, nu păru să se grăbească să o dea afară din casă pe Helen.

– Mereu mi s-a părut absolut fermecător, spuse ea și dădu din cap spre tablou. Pare așa de amuzat de ceva. Așa de mulțumit de el și de lume, nu credeți?

Helen își întoarse privirea spre tablou și schiță un zâmbet.

– Probabil le fascinează pe doamne.

– Poate a făcut-o odată, acum nu o mai face, se auzi răspunsul.

Helen se uită la fată.

– De ce?

– Acesta este Reynaud St Aubyn, viconte de Hope, spuse domnișoara Corning. Ar fi trebuit să fie conte de Blanchard, dar a fost ucis de indieni în Colonii, în masacrul de la Spinner's Falls. Presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare – altfel, unchiul meu

nu ar fi devenit niciodată conte de Blanchard, iar eu nu aș locui la reședința Blanchard. Dar nu pot să mă bucur de moartea lui. Pare atât de viu, nu?

Helen se întoarse spre portret. Viu. Acela fusese cuvântul la care se gândise și ea când îl văzuse pe tânărul relaxat.

– Iertați-mă, spuse Beatrice Corning cuviincios, dar abia acum mi-am dat seama cine sunteți. Aveți o relație cu ducele de Lister, nu-i așa?

Helen își mușcă buza, dar nu fusese niciodată bună să mintă.

– Sunt fosta lui amantă.

Domnișoara Corning ridică din minunatele ei sprâncene.

– Atunci sunteți amabilă să îmi spuneți ce anume faceți aici?

Planul lui era un joc riscant de noroc. Dacă făcea un pas greșit, el și Helen puteau să piardă copiii pentru totdeauna. Pe de altă parte, dacă nu făcea nimic, erau pe deplin pierduți.

Alistair puse ușor mâna pe ușa închisă a sufrageriei, trase aer în piept și o deschise cu hotărâre. Contele de Blanchard nu făcuse nici o economie pentru prânzul lui regal. Flori adunate în vaze erau aliniate de-a lungul bufetului, metri întregi de material mov și auriu împodobeau orice suprafață și lebede sculptate din zahăr pluteau pe mijlocul mesei.

Erau la fel de mulți slujitori pe cât erau musafiri, și un bărbat cu perucă așezat lângă ușă întinse mâna ca să îl oprească pe Alistair.

– Domnule, nu puteți...

– Maiestatea Voastră, rosti Alistair cu o voce groasă. Se asigură ca tonul lui să ajungă până în celălalt capăt al mesei, unde regele George era așezat lângă un domn mărunțel și rumen, probabil contele de Blanchard. Se îndreptă spre rege, cu mișcări rapide și cu suficientă încredere pentru ca nimeni să nu i se împotrivească. Am putea vorbi o clipă, Maiestatea Voastră?

Alistair ajunse în dreptul regelui și, cu brațele întinse și piciorul îndreptat în față, făcu o plecăciune adâncă.

– Și dumneavoastră cine sunteți, domnule? întrebă regele, iar Alistair își simți inima stând în loc pentru o clipă. Apoi, ridică

privirea și chipul tânărului rege se lumină. Ah! Domnul Alistair Munroe, minunatul nostru naturalist! Blanchard, aduceți-i un scaun domnului Alistair.

Blanchard se încruntă, dar pocni din degete spre un lacheu, care se grăbi să se supună. I se aduse un scaun care fu așezat în dreapta regelui.

– Îl cunoști pe contele de Blanchard, Munroe? Regele făcu un gest spre gazda lui.

– Nu am avut plăcerea. Alistair mai făcu o plecăciune. Iertați-mă, domnule, că am dat buzna atât de pripit la petrecerea dumneavoastră.

Expresia lui Blanchard era acră, dar putea cu greu să facă nazuri acum că regele îl întâmpinase cu bucurie pe Alistair. Dădu scurt din cap.

– Iar domnii aceștia sunt ducele de Lister; fiul și moștenitorul lui, ducele de Kimberly; și lordul Hasselthorpe. Regele arătă spre domnii din fața și de lângă el.

Hasselthorpe stătea în stânga regelui. Era un domn de vârsta a doua care arăta foarte distins. Lister și fiul lui erau așezați în fața regelui. Lister era de-o seamă cu Hasselthorpe. Purta o haină rubinie cu o vestă pe dedesubt care se mula pe abdomenul lui pronunțat. Moștenitorul lui era un tânăr masiv care își purta părul prins la spate și nepudrat. Era ușor încruntat, parcă nedumerit de intrarea furtunoasă a lui Alistair. Lister îl scruta cu privirea de sub peruca lui ondulată și gri.

Alistair făcu o plecăciune și se așeză. Faptul că era prezent și moștenitorul lui Lister era un noroc neașteptat.

– Vă rog să mă iertați, Maiestatea Voastră, domnilor, dar problema pentru care mă aflu aici este foarte urgentă.

– Serios? Regele era un bărbat blond, cu obrajii rozalii și ochi albaștri bulbucați. Purta o perucă albă ca zăpada și o haină și o vestă extraordinar de strălucitoare. Ți-ai terminat lucrarea despre flora și fauna Marii Britanii?

– Sunt foarte aproape de final, Maiestatea Voastră, și, dacă Înălțimii Voastre i-ar face plăcere, rog favoarea de a vă închina cartea.

– Desigur, dragul meu Munroe, desigur. Regele se îmbujoră de plăcere. Abia așteptăm să citim volumul de îndată ce este terminat și publicat.

– Vă mulțumesc, Excelență, răspunse Alistair. Sper să...

Dar Lister îl întrerupse cu o tuse puternică.

– Oricât de plăcută ar fi informația despre evoluția cărții dumitale, Munroe, nu înțeleg de ce trebuia să întrerupi prânzul regelui ca să îi vorbești despre asta.

O urmă de încruntare arcui sprâncenele regelui. În capătul celălalt al încăperii, ușa se deschise din nou și o doamnă blondă intră și se așeză pe un scaun liber la masă. Aruncă o privire curioasă înspre ei.

Alistair se întoarse spre Lister și îi zâmbi jovial.

– Nu intenționez să vă plictisesc cu detalii despre studiile mele de biolog. Îmi dau seama că nu oricine este fascinat de ciudățeniile creației lui Dumnezeu așa cum suntem Înălțimea Sa și cu mine.

Lister se făcu alb ca varul când își înțelese greșeala, dar Alistair continuă:

– De fapt, problema pentru care am venit vă privește și pe dumneavoastră.

Se opri și sorbi din vinul care fusese așezat lângă cotul lui. Lister ridică sprâncenele.

– Ai dori să ne luminezi și pe noi?

Alistair zâmbi și puse paharul la loc pe masă.

– Bineînțeles. Se întoarse și i se adresă regelui. În ultima vreme am studiat comportamentul bursucilor, Maiestatea Voastră. Este uluitor ce secrete se ascund până și în cele mai banale dintre animale.

– Chiar așa? Regele se aplecă spre el cu interes.

– O, da, zise Alistair. De pildă, deși femela este cunoscută pentru caracterul ei neplăcut, chiar agresiv, când vine vorba de puii ei, ea dezvăluie o latură foarte maternă care rivalizează până și cu cele mai grijulii dintre animale.

Se opri ca să mai ia o gură de vin.

– Cât de extraordinar! exclamă regele. Nu ne-am gândi niciodată ca un amărât de bursuc să nutrească cele mai înalte sentimente pe care Dumnezeu le-a rezervat omenirii.

– Exact. Alistair încuviință din cap. Am fost profund impresionat de reacția unei femele atunci când puii i-au fost uciși de un vultur. A plâns teribil pentru puii ei morți, alergând înainte și-napoi și refuzând orice susținere timp de zile întregi. Zău, m-am temut că avea să se înfometeze până la moarte, atât era de tristă pentru pierderea puilor.

– Și ce are de-a face asta cu noi? îl întrebă nerăbdător Lister.

Alistair se întoarse ușor spre el și îi zâmbi.

– Dar vai, nu simțiți nici măcar o urmă de compătimire pentru un bursuc atât de crunt lovit de durere pentru pierderea puilor, Excelență?

Lister îi rânji, dar regele răspunse:

– Orice domn de adevărată sensibilitate ar fi, în mod evident, mișcat de un astfel de devotament.

– Firește, murmură Alistair. Și cât de mișcat ar fi un domn de vederea unei doamne care a fost privată de copiii ei?

Se lăsă tăcerea. Ochii lui Lister se făcură mici de tot. Fiul lui îl privea cu aerul că era pe cale să înțeleagă despre ce era vorba, iar Hasselthorpe și Blanchard rămaseră încremeniți. Alistair nu era conștient de cât de multe știau ceilalți domni despre Helen și Lister și drama lor care îi implica și pe copii, dar măcar fiul lui Lister sigur știa ceva. El le aruncă priviri fugare tatălui său și lui Lister, cu gura desenată într-o linie încordată.

– Faci referire la o anumită doamnă în special, Munroe? îl întrebă regele.

– Într-adevăr, sire. Există o doamnă care îl cunoaște pe Excelența Sa, ducele de Lister, care a suferit de curând de pe urma pierderii copiilor săi.

Regele își țuguie buzele.

– Au murit?

– Nu, slavă Cerului, Maiestatea Voastră, răspunse Alistair insinuant. Doar că sunt despărțiți de mama lor, poate din pură greșeală.

Lister se foi pe scaun. Sudoarea începu să strălucească pe fruntea lui.

– Ce insinuezi, Munroe?

– Să insinuez? Alistair făcu ochii mari. Nu insinuez. Nu fac decât să prezint niște fapte. Negați că Abigail și Jamie Fitzwilliam sunt ținuți în casa dumneavoastră din oraș?

Lister clipi nedumerit. Sigur contase pe faptul că Helen nu avea cum să știe unde erau ascunși copiii. De fapt, Alistair nu aflase locul în care se aflau decât în dimineața aceea, când îl trimisese, simplu și eficient, pe un băiat să îl mituiască pe unul dintre lacheii lui Lister.

Lister înghiți vizibil în sec.

– Am tot dreptul să țin copiii în casa mea.

Alistair rămase tăcut, îl privi pe bărbat și se întrebă dacă observase capcana care îi fusese întinsă.

Regele se agită pe scaunul lui.

– Cine sunt copiii aceștia?

– Sunt... începu Lister, apoi se opri deodată, când își dădu seama de direcția în care îl împinsese Alistair. Închise gura și se uită urât, în vreme ce Alistair zâmbi și sorbi din vin, așteptând să vadă dacă ducele era destul de mânios cât să se dezlănțuie cu totul. Dacă recunoștea copiii în prezența regelui, ei puteau să îi ceară drepturi, ba mai mult de atât, să ceară drepturi asupra averii lui.

Kimberly se întoarse cu fața spre tatăl lui și murmură:

– Tată.

Lister scutură din cap, de parcă își revenise în fire, și afișă o mască de politețe.

– Copiii nu au nici o legătură cu mine – sunt doar copiii unui vechi prieten.

– Bine. Regele bătu din palme. Atunci îi puteți returna de îndată mamei lor, nu, Lister?

– Da, Maiestatea Voastră, mormăi Lister, apoi se întoarse spre Hasselthorpe. Când ai de gând să propui proiectul de lege în fața parlamentului?

Ducele, Hasselthorpe și Blanchard reveniră la discuția lor politică, iar Kimberly păru pur și simplu ușurat.

Regele mai ceru niște vin printr-un semn al mâinii și după ce i se turnă în pahar, îl înclină ușor spre Alistair și spuse:

– În onoarea dragostei de mamă.

– Da, Maiestatea Voastră. Alistair bău cu plăcere.

Regele puse paharul pe masă, își înclină capul și spuse șoptit:

– Nădăjduiesc că a fost rezultatul pe care ți-l doreai, Munroe?

Alistair se uită în ochii albaștri și amuzați ai regelui, apoi își permise să schițeze un zâmbet.

– Maiestatea Voastră este la fel de atentă ca întotdeauna.

Regele George încuviință din cap.

– Să termini cartea aceea, Munroe. Așteptăm cu nerăbdare să te invităm la un alt ceai.

– În acest scop, cu permisiunea Maiestății Voastre, o să părăsesc acest minunat prânz.

Regele flutură o mână înmănușată în dantelă.

– Mergi, atunci. Numai să te asiguri că nu stai departe de capitala noastră pentru atâta vreme, bine?

Alistair se ridică, făcu o plecăciune și se întoarse ca să părăsească încăperea. Pe drumul până la ieșire, trecu prin spatele scaunului lui Hasselthorpe. Șovăi, dar când va mai avea vreodată ocazia să discute cu el? Se aplecă peste scaunul lui Hasselthorpe și spuse:

– Pot să vă pun o întrebare, domnule?

Hasselthorpe îl scrută cu neplăcere în priviri.

– N-ai făcut destule în după-amiaza asta, Munroe?

Alistair ridică din umeri.

– Fără îndoială, dar nu vă răpesc mult timp. Acum aproape două luni, domnul Vale a vrut să vă vorbească despre fratele dumneavoastră, Thomas Maddock.

Hasselthorpe încremeni.

– Thomas a murit la Spinner's Falls, după cum sunt convins că știi prea bine.

– Da. Alistair îl privi fără să clipească pe celălalt. Erau mult prea multe întrebări rămase ca să permită suferinței unui frate să se interpună în aflarea răspunsurilor. Vale s-a gândit că poate Maddock știa ceva despre...

Hasselthorpe se aplecă spre Alistair.

– Dacă dumneata sau Vale îndrăzniți să insinuați că fratele meu a fost parte din vreun act de trădare, am să vă chem la duel, fără doar și poate, domnule.

Alistair ridică din sprâncene. Nu avusese de gând să insinueze nimic – nici măcar nu se gândise vreodată că Maddock ar fi putut să fie trădătorul. Dar Hasselthorpe nu terminase.

– Și dacă ții în vreun fel la Vale, îl vei convinge să-și schimbe părerea.

– Ce vreți să spuneți? întrebă ușor Alistair.

– El și Reynaud St Aubyn erau prieteni buni, nu? Au crescut împreună?

– Da.

– Atunci am mari îndoieli că Vale își dorește să afle cine a trădat Regimentul 28.

Hasselthorpe se lăsă pe spate, cu o expresie sumbră pe chip. Alistair se aplecă atât de aproape că aproape îi atinse urechea cu buzele.

– Ce anume știți?

Hasselthorpe clătină din cap.

– Am auzit doar zvonuri, unele care au circulat prin eșaloanele superioare ale armatei și în parlament. Se spune că mama trădătorului era franțuzoaică.

Pentru o clipă, Alistair se uită lung în ochii apoși și căprui ai bărbatului, apoi se întoarse și ieși iute din încăpere. Mama lui Reynaud St Aubyn era franțuzoaică.

Helen tot învârtea în mâini o carte legată manual atunci când Alistair intră în salon. Scăpă cartea dintre degetele ei neputincioase și se uită lung la el.

– A refuzat să-i recunoască pe copii, îi spuse Alistair de îndată.

– O, slavă Cerului!

Ochii lui Helen se închiseră ușurați, dar Alistair o apucă de umăr.

– Hai să plecăm. Nu cred că-i chibzuit să zăbovim.

Ochii ei se deschiseră îngrijorați.

– Crezi că o să se răzgândească?

– Mă îndoiesc, dar cu cât ne mișcăm mai repede, cu atât are el mai puțin timp să se gândească, mormăi Alistair când o zori spre ușa salonului.

Privirea lui Helen se opri asupra portretului lordului St Aubyn.

– Ar trebui să-i las domnișoarei Corning un bilețel.

– Poftim? Alistair se opri și se încruntă spre ea.

– Domnișoara Corning. Este nepoata lordului Blanchard și este foarte drăguță. Știi că leagă cărți? Chiar ea mi-a spus.

Alistair scutură din cap.

– Doamne Sfinte! Se avântă iar ca să iasă pe ușă, atât de iute că Helen fu nevoită să alerge ca să țină pasul cu el. Îi poți scrie o scrisoare mai târziu.

– Chiar va trebui s-o fac, murmură ea când ajunseră în trăsură.

Alistair lovi în acoperiș și o porniră din loc.

– I-ai spus cine ești?

– Eram în casa ei, spuse Helen. Obrajii îi luară foc pentru că știa că Alistair se referea la legătura ei cu Lister. Își înălță bărbia. Era nepoliticos să mint.

– Nepoliticos, poate, dar erau mai puține șanse să fii dată afară din casă.

Helen își coborî privirea spre mâinile pe care le ținea în poală.

– Știu că nu sunt respectabilă, dar...

– Ești mai mult decât respectabilă pentru mine, mormăi el.

Ea își ridică privirea.

El continua să fie încruntat, cu adevărat încruntat.

– E doar vorba despre ceilalți. Alistair își întoarse privirea și murmură încet: Nu vreau să te văd rănită.

– M-am împăcat cu ce sunt – ce am devenit – cu mult timp în urmă, spuse ea. Nu pot să schimb trecutul sau cum ne afectează pe mine și pe copii acum, dar pot să hotărăsc să-mi trăiesc viața în ciuda alegerilor groaznice pe care le-am făcut. Dacă mi-ar fi teamă să nu fiu rănită de ceilalți și de ce mi-ar spune, ar trebuie să trăiesc toată viața ascunzându-mă. Nu vreau asta.

Se uită la el în vreme ce Alistair cugeta la cuvintele ei, fără să o privească în ochi. Aceea era încă o problemă între ei, nu? Ea hotărâse cum avea să-și trăiască viața. El încă nu.

Helen își întoarse privirea, pe fereastră, și se încruntă.

– Nu mergem acasă la Lister.

– Nu, îi răspunse el. Sper să mai prind încă în port corabia lui Etienne. Dacă ne grăbim și avem noroc, s-ar și putea.

Dar când, după jumătate de oră, ajunseră la docuri și întrebară de corabie, un bărbat destul de morocănos le arătă un vas care dădea să dispară pe Tamisa.

– L-ați ratat, bătrâne, spuse bărbatul, cu părere de rău.

Alistair îi aruncă un șiling pentru ajutor.

– Îmi pare atât de rău, spuse Helen când se aflau din nou în trăsură. Ai ratat ocazia să vorbești cu prietenul tău pentru că mi-ai salvat copiii.

Alistair ridică din umeri și privi iritat pe fereastră.

– Altfel nu se putea. Dacă aș fi nevoit să mai iau aceeași hotărâre încă o dată, nu m-aș răzgândi. Abigail și Jamie sunt mai importanți pentru mine decât orice informație aș fi primit de la Etienne. În plus – lăsă în jos perdeaua și se întoarse spre ea – nu sunt sigur că veștile pe care mi le-ar fi dat ar fi fost pe placul meu.

Capitolul 18

Acum, Prințesa Compătimire reușise, cu multă vreme în urmă, să ajungă în siguranță la castelul tatălui ei, dar tot își făcea griji. Salvatorul ei, Povestitorul de adevăruri, scăpase de vrăjitor? Iar grijile atât de mult îi ocupaseră mintea că, în timp, ajunsese să nu mai mănânce sau să nu mai doarmă și își petrecea nopțile plimbându-se neliniștită. Tatăl ei, regele, începuse să își facă griji pentru sănătatea ei și chemase tot felul de tămăduitori și îngrijitoare, dar nimeni nu reușise să îi spună ce avea prințesa. Doar ea știa despre Povestitorul de adevăruri,

despre vitejia lui și se temea în secret că nu scăpase din ghearele vrăjitorului.

Astfel că, atunci când o rândunică zbură prin fereastra ei cu o frunză de tisă în cioc, știu exact ce însemna asta...

din *Povestitorul de adevăruri*

– Chiar crezi că e prietenul lui Sir Alistair? șopti Jamie spre Abigail.

– Bineînțeles că este, răspunse ea hotărât. Doar cunoștea numele lui Puddles.

Abigail era prea deșteaptă ca să plece cu un străin. Dar când bărbatul înalt cu față amuzantă dăduse buzna în camera de copii a ducelui, păruse să știe exact ce să facă. Îi poruncise lacheului să plece și le spusese că era prieten cu Sir Alistair și că avea să îi ducă la Sir Alistair și la mama lor. Ba mai important de-atât, Sir Alistair îi spusese numele lui Puddles. Acela fusese detaliul care o convinsese pe Abigail. Era mai bine să plece cu un străin decât să rămână în închisoarea ducelui. Astfel că îl urmaseră pe domnul cel înalt, coborâseră pe furiș scările și urcaseră în trăsura care îi aștepta. Jamie păruse fericit pentru prima dată după multe zile. Aproape că țopăise pe bancheta trăsurii când porniseră la drum.

Acum, erau așezați unul lângă altul pe o banchetă din satin, într-un salon foarte mare. Erau singuri, căci domnul plecase pentru un motiv oarecare, și doar în clipa aceea se gândi Abigail la toate lucrurile groaznice pe care omul cu față amuzantă putea să le facă dacă nu era prietenul lui Sir Alistair. Desigur, avu grijă să păstreze pentru sine temerea ei...

Jamie se foi și spuse:

– Crezi că...

Dar fu întrerupt de ușa care se deschise. Domnul reveni, urmat de o doamnă cu spatele drept. Un terier micuț care tot înconjura fustele doamnei veni în fugă spre ei.

– Mouse! strigă Jamie și cățelușul îi sări direct în brațe.

Atunci îl recunoscu și Abigail. El și Jamie se întâlniseră cu Mouse, cățelul, și cu stăpâna lui în Hyde Park. Se ridică și făcu o reverență în fața lui Lady Vale.

Doamna se opri și o privi atent pe Abigail, în timp ce Mouse linse fața lui Jamie.

– Ești bine?

– Da, doamnă, șopti Abigail și o piatră i se luă de pe inimă. Totul avea să fie bine. Doamna Vale urma să aibă grijă de asta.

– Ar trebui să trimitem pe cineva după niște ceai și biscuiți, Vale, spuse Lady Vale.

Schiță un zâmbet și Abigail răspunse cu un altul.

Dar apoi ceva și mai minunat se întâmplă. Se auziră voci ridicate în hol, și mama lor dădu buzna în încăpere.

– Dragii mei! strigă ea și îngenunche, cu brațele întinse.

Jamie și Abigail alergară spre ea. Brațele mamei erau atât de calde. Mirosea atât de cunoscut și, deodată, Abigail plângea pe umărul mamei ei și se îmbrățișau toți, până și cu Mouse. Chiar era minunat.

Rămaseră așa multă vreme înainte ca Abigail să îl vadă pe Sir Alistair. Stătea singur, privindu-i cu o urmă de zâmbet pe chip, și inima ei tresări de fericire când îl zări. Se îndepărtă de mama ei, se șterse la ochi și se îndreptă ușor spre Sir Alistair.

– Mă bucur să vă revăd.

– Și eu mă bucur să te revăd.

Vocea lui era groasă și morocănoasă, dar ochiul lui căprui îi zâmbea.

Abigail își înghiți nodul din gât și spuse la repezeală:

– Și îmi pare rău că l-am lăsat pe Puddles să vă ude săculețul.

El clipi nedumerit, apoi își drese glasul și răspunse liniștit:

– Nu trebuia să țip la tine, fetițo. Nu era decât un săculeț. Îi întinse mâna. Mă ierți?

Dintr-un motiv anume, ochii ei se umplură de lacrimi. Îi luă mâna. Era puternică și caldă și mare, iar când o prinse, se simți în siguranță.

În siguranță și de parcă se afla acasă.

O oră mai târziu, Alistair privea cum Helen și copii își luau rămas-bun de la Lady Vale în fața reședinței Vale. Se întoarse spre viconte, care stătea în picioare și privea de lângă el.

– Mulțumesc că i-ai eliberat în locul meu.

Vale ridică nepăsător din umeri.

– Stai fără griji. În plus, tu ai fost cel care și-a dat seama că dacă te duceai cu doamna Fitzwilliam la prânzul de la reședința Blanchard, asta urma să-l distragă pe cel care te urmărea și poate rămâneau mai puține gărzi la casa lui Lister.

Alistair dădu din cap.

– Dar tot era un risc. Se putea prea bine să aibă și mai mulți paznici pentru copii.

– Poate, dar după cum s-a dovedit, nu a avut. Și la cum au stat lucrurile, singurul care s-a împotrivit a fost fostul tău slujitor, Wiggins. Vale se uită cu sfială la el. Sper că nu te superi că l-am îmbrâncit pe scări?

– Ba chiar deloc, răspunse Alistair cu un zâmbet sumbru. Sper doar să-și fi rupt gâtul când a căzut.

– Ah, dar nu putem să avem tot ce ne dorim, nu?

– Nu, nu putem. Alistair privi cum Helen zâmbi și îi strânse mâinile lui Lady Vale. O șuviță de păr blond flutură pe obrazul ei rozaliu. În orice caz, îți rămân dator, Vale.

– Nici nu te gândi. Vicontele își frecă barba. Există vreo șansă ca Lister să vină din nou după ei?

Alistair clătină hotărât din cap.

– Mă îndoiesc. A renunțat la ei în prezența regelui – și a moștenitorului lui. Iar dacă nu, oricum este în interesul lui Kimberly să-l împiedice pe tatăl lui să-și recunoască acum copiii din flori. Dacă zvonurile sunt adevărate, Abigail și Jamie nu sunt singurii copii făcuți în afara căsniciei. Mă tem că o să fie o adevărată bătaie de cap pentru Kimberly să se asigure că tatăl lui nu lasă părți din moștenirea sa diferiților frați vitregi bastarzi.

– Într-adevăr. Vicontele mormăi și se legănă pe călcâie. Apropo, am auzit că Hasselthorpe a fost la prânz. Bănuiesc că n-ai avut ocazia să vorbești cu el, nu?

Alistair încuviință din cap, cu ochii ațintiți spre trăsură.

– L-am văzut câteva clipe și i-am vorbit.

– Și?

Ezită o fracțiune de secundă. După cum o subliniase Hasselthorpe, St Aubyn fusese cel mai bun prieten al lui Vale. În plus,

omul era deja mort. Morții cu morții. Alistair își întoarse privirea spre Vale.

– Nu știa nimic pertinent. Îmi pare rău.

Vale se strâmbă.

– Oricum, era o pură speculație. Hasselthorpe nici măcar n-a fost acolo. Cred că nu vom afla niciodată.

– Nu.

Doamnele se despărțiră. Venise timpul să plece.

– Doar că... spuse Vale încet.

Alistair se uită la el, la chipul lui prelung, la gura mare și mobilă, la extraordinarii lui ochi verzi.

– Ce-i?

Vale închise ochii.

– Încă îl mai visez pe Reynaud uneori. Pe nenorocita aia de cruce, cu brațele întinse, cu hainele și carnea în flăcări, cu fumul negru care se ridica în aer. Deschise ochii, sumbri deja. Îmi doresc să-l duc în fața legii pe cel care l-a pus acolo.

– Îmi pare rău, zise Alistair, pentru că era singurul lucru pe care putea să i-l spună.

După o clipă, strânse mâinile cu Vale, făcu o plecăciune spre Lady Vale și intră în trăsura care aștepta. Copiii fluturară bucuroși mâinile, în semn de la revedere, când trăsura porni cu un huruit.

Helen se uită la ei, zâmbind. Se uită la Alistair, care stătea pe bancheta din fața ei, cu zâmbetul încă pe buze și el simți asta ca pe un pumn în obraz. Era atât de frumoasă, atât de ușor de iubit. La un moment dat, urma să-și dea seama că el nu era decât un mizantrop urât cu un castel la fel de urât. Nici măcar nu discutase cu ea dacă voia sau nu să-l însoțească în Scoția. Poate că, odată ajunși acolo, urma să se răzgândească, să vadă castelul Greaves ca pe locul provincial care era și să-l părăsească. Poate trebuia să îi vorbească, să afle care îi erau planurile de viitor, dar adevărul era că nu voia să se grăbească să-și cerceteze inima. Dacă asta însemna că era un laș, prea bine.

Timp de vreo oră sau așa ceva, copiii pălăvrăgiră, în vreme ce trăsura hurduca și ieșea din Londra. Jamie vorbi cel mai mult, descrise răpirea și lunga călătorie cu trăsura în drum spre Londra, alături de perfidul Wiggins.

Alistair observă că băiatul abia dacă îl menționă pe tatăl lui și când o făcea, îi spunea mereu „ducele". Copiii nu păreau să aibă vreun respect filial pentru tatăl lor. Poate că era mai bine așa.

Cum ieșiră din Londra, trăsura intră în curtea unui han micuț și se opri.

Helen se aplecă în față ca să se uite pe fereastră.

– De ce ne oprim aici?

– Am ceva de făcut, răspunse vag Alistair. Așteptați-mă aici, vă rog.

Sări din trăsură înainte ca ea să poată să-l asalteze cu mai multe întrebări. Vizitiul coborî și el de pe capră.

– Ați spus o jumătate de oră, domnule?

Alistair încuviință din cap spre el.

– Exact.

– Timp suficient pentru o halbă, cred, zise bărbatul și intră în han.

Alistair căută din priviri prin curte. Era un han mic și liniștit în fața căruia nu mai erau alte trăsuri. Sub streașina grajdului se afla doar un docar cu o iapă care moțăia. Un domn ieși din han. Își duse o mână deasupra ochilor ca un scut împotriva razelor soarelui și îl zări pe Alistair și trăsura. Își coborî mâna, apoi se îndreptă ușor spre Alistair. Domnul purta o perucă gri și, în timp ce se apropia, Alistair observă că ochii lui erau de un albastru-deschis, asemănător clopoțeilor.

Domnul se uită la trăsura din spatele lui.

– Este...

Alistair dădu din cap.

– Voi fi în han. I-am spus vizitiului că ne oprim pentru jumătate de oră. Ține de dumneavoastră dacă vreți să folosiți tot acest timp.

Și fără să mai aștepte ce avea să facă bărbatul, Alistair o luă spre han.

– Oare ce pune la cale? murmură Helen în surdină câtă vreme așteptau în trăsură.

– Poate Sir Alistair are nevoie afară, spuse Jamie.

Cuvintele lui o făcură să se uite suspicios la el. Jamie avea cinci ani, dar aparent vezica unui băiețel de vârsta lui nu era foarte mare pentru...

Se auzi o bătaie în portiera trăsurii. Helen se încruntă. Sigur Alistair nu ar fi ciocănit în propria lui trăsură, nu? Apoi, portiera se deschise și nu-i veni să-și creadă ochilor.

– Tată, șopti ea, cu inima cât un purice.

Nu îl mai văzuse de paisprezece ani, dar nu îi uitase niciodată chipul. Acum avea ceva mai multe riduri în jurul ochilor și pe frunte, peruca lui gri de doctor părea nouă, iar gura era mai îngustă decât și-o amintea, dar era tatăl ei.

O privi lung, dar nu îi zâmbi.

– Pot să intru?

– Desigur.

El urcă în trăsură și se așeză în fața lor. Haina lui, vesta și pantalonii erau negri și îl făceau să pară foarte sobru. Odată intrat în trăsură, păru să nu știe ce să facă.

Helen își cuprinse în brațe copiii. Își drese glasul ca să poată să vorbească limpede.

– Aceștia sunt copiii mei. Abigail, care are nouă ani, și Jamie, care are cinci. Copii, acesta este tatăl meu. Bunicul vostru.

Jamie se uită pur și simplu la bunicul lui.

– Jamie. Bătrânul își drese glasul. Ah. Bine.

Numele creștin al tatălui ei era James. Helen așteptă să vadă dacă avea să spună ceva, dar părea puțin zăpăcit.

– Ce fac surorile și fratele meu? întrebă ea, pe un ton formal.

– Sunt cu toții la casa lor, Timothy abia s-a însurat anul trecut cu Anne Harris. O ții minte, nu? Locuia la două case mai jos de noi și a avut niște friguri groaznice când avea vreo doi ani.

– A, da, micuța Annie Harris.

Helen zâmbi, dar era un zâmbet amar. Annie Harris nu avea decât cinci ani – vârsta lui Jamie – când ea plecase de acasă ca să trăiască alături de Lister. Ratase atât de multe din viața de zi cu zi a familiei ei.

Tatăl ei dădu din cap, mai sigur acum că discutau despre ceva familiar.

– Rachel s-a măritat cu un tânăr doctor, un fost student de-al meu, și așteaptă cel de-al doilea copil. Ruth s-a măritat cu un marinar și trăiește în Dover acum. Ne scrie des și ne vizitează în fiecare an. Nu are decât un copil, o fetiță. Sora ta, Margaret, are patru copii, doi băieți și două fete. A născut un copil mort acum doi ani, un băiat.

Helen simți că îi dau lacrimile.

– Îmi pare rău să aud asta.

Tatăl ei încuviință din cap.

– Mamei tale îi este teamă că Margaret mai suferă.

Helen trase adânc aer în piept.

– Și ce face mama?

– E destul de bine. Tatăl ei își privi mâinile. Nu știe că am venit azi să te văd.

– Ah.

Ce putea altceva să spună? Helen aruncă o privire afară pe fereastră. Un câine dormea la soare pe scările hanului.

– Nu ar fi trebuit să o las să te gonească, spuse tatăl ei.

Helen se întoarse și îl privi lung. Nu se gândise niciodată că el nu fusese întru totul de acord cu mama ei.

– Surorile tale nu erau încă măritate, iar mama ta și-a făcut griji pentru viitorul lor, spuse el și ridurile de pe chipul lui păreau să se fi adâncit cât ea se uită la el. De asemenea, ducele de Lister e un om puternic și mi-a zis clar că se aștepta ca tu să pleci cu el. În cele din urmă, a fost doar mai simplu să te las să pleci și să mă spăl pe mâini. A fost mai simplu, dar nu a fost drept. Îmi regret deja decizia de ani întregi. Sper că ai să poți să mă ierți într-o bună zi.

Brațele lui o îmbrățișară cu putere.

– Îmi pare rău, Helen.

Ea se retrase și văzu că avea lacrimi în ochi.

– Mă tem că nu poți să te întorci acasă. Mama ta o să rămână neclintită în hotărârea ei. Dar cred că nu va avea nimic împotrivă dacă-mi scrii. Și sper că o să te revăd într-o bună zi, poate?

– Bineînțeles.

El încuviință din cap și se ridică, o atinse ușor pe obraz pe Abigail și pe creștet pe Jamie.

– Trebuie să plec acum, dar te las în grija domnului Alistair Munroe.

Helen făcu un semn din cap, cu un nod în gât. El șovăi, apoi zise aspru:

– Pare un om bun. Munroe, vreau să zic.

Ea zâmbi, chiar dacă buzele îi tremurau.

– Este.

Tatăl ei încuviință din cap și se făcu nevăzut.

Helen închise ochii, cu mâna pe buzele tremurătoare, pe punctul să izbucnească în lacrimi.

Portiera trăsurii se deschise din nou și vehiculul se balansă când cineva urcă înăuntru. Alistair o privi încruntat atunci când ea își deschise ochii.

– Ce-a spus? Te-a jignit?

– Nu, o, nu, Alistair. Ea se ridică pentru a doua oară și se aplecă înainte ca să-l sărute pe obraz. Se retrase înapoi și se uită în ochiul lui uimit. Îți mulțumesc. Îți mulțumesc din inimă.

Capitolul 19

Prințesa Compasiune își adună câte unelte magice reuși să găsească – vrăji, poțiuni, amulete despre care se spunea că măreau puterea – pentru că știa că, dacă avea să îl înfrunte pe vrăjitor, trebuia să fie înarmată. Apoi o porni la drum la lăsarea serii, singură și fără să spună nimănui din castelul tatălui ei. Călătoria spre castelul vrăjitorului era lungă și primejdioasă, dar Prințesa Compasiune era călăuzită de curaj și de amintirea bărbatului care o salvase.

În cele din urmă, după mai multe săptămâni istovitoare, ajunse la castelul întunecat și sumbru chiar când razele soarelui anunțau o nouă zi...

din *Povestitorul de adevăruri*

Le luase mai mult de-o săptămână să ajungă la castelul Greaves. O săptămână în care Helen și Alistair împărțiră cămăruță

de han după cămăruță cu copiii. Ea nu voia să îi scape din ochi, iar lui i se păru firesc ca ea să facă astfel. Și poate de aceea, chiar în clipa în care ceasul bătu ora nouă în seara în care ajunseră înapoi, ea plecase din camera lui și se îndrepta spre dormitorul ei.

Pașii lui aveau o insistență care nu era întru totul explicată de o dorință amânată. Voia, *avea nevoie* să reia relația cu Helen. Să se asigure că totul rămăsese la fel ca înainte de răpirea copiilor. Avea nevoie de ea într-un fel cumva fundamental și nu își dorea ca timpul petrecut împreună să se încheie încă. Își recunoscuse slăbiciunea și asta nu făcu decât să-i iuțească pașii.

Apoi își mai dădu seama că ea nu mai avea nici un motiv să rămână cu el la castelul Greaves. Nu avea nevoie să lucreze, cel puțin nu în viitorul apropiat. Nu cu bijuteriile pe care i le arătase în noaptea aceea de la han. Lister, nenorocitul, îi oferise suficiente perle și aur să îi ajungă toată viața dacă trăia modest. Iar cu planurile lui Lister dejucate, nici nu mai era nevoită să se ascundă de el.

Ceea ce ridica întrebarea: când avea să îl părăsească?

Alistair goni din minte gândul acela deprimant când se opri în fața ușii lui Helen. Ciocăni ușor. Într-o clipă, ușa se deschise și ea se ivi în prag, îmbrăcată în cămașă de noapte.

Se uită prelung și în tăcere la ea și îi întinse mâna, cu palma în sus.

Ea aruncă o privire peste umăr, apoi îl luă de mână și păși în coridor, închizând ușa în urma ei. Alistair o strânse tare de mână, probabil prea tare, și o conduse iute înapoi spre camerele lui. Era deja monstruos de tare și îndurerat de nevoia de a o avea. I se părea că pierduse orice rămășiță de civilizație rămasă în el.

Abia dacă închise bine ușa în urma lor când o trase în brațele lui și își apăsă gura pe a ei. Îi savură gustul. O devoră. *Helen*. Era moale la suprafață, dar dedesubt, Alistair putea să simtă forța mușchilor și a oaselor ei, forța dinăuntrul ei.

Îi invadă gura cu limba, cerând satisfacție, iar ea se supuse. Îi cedă, dar știa că nu era decât o iluzie. Mâinile îi dezmierdară umerii, alunecară spre spatele ei ademenitor până ajunseră la șoldurile ei. Își umplu palmele cu fesele ei senzuale și le strânse.

Helen întrerupse sărutul, cu răsuflarea întretăiată, și îl privi cu ochi mari.

– Alistair...

– Stt.

O ridică, îi resimți greutatea în brațe și fu fericit să o facă pe cuceritorul. Îi era cu neputință să îi scape din brațe.

– Dar trebuie să vorbim, spuse ea, cu chipul serios.

El înghiți în sec.

– Nu încă. Doar lasă-mă să...

O lăsă ușor pe pat, iar părul ei auriu se împrăștie pe negrul cuverturii lui, o ofrandă de care orice zeu ar fi fost încântat. El nu era un zeu; nu o merita, dar avea să ia ce putea atâta vreme cât mai putea. Alistair se dezbrăcă de halat și se prăbuși, gol, peste trupul ei. Cu ochii aceia albaștri asemenea clopoțeilor, Helen se uită cum el se năpustește asupra ei. Mari și imposibil de inocenți. Acum, întunecați și puțin triști. Ea își ridică mâna și îi mângâie cu grijă, tandru, obrazul cu cicatrici. Nu mai vorbi, dar ochii ei, expresia de pe chip, însăși tandrețea atingerii ei îi făcură sângele să înghețe în vene.

Alistair se aplecă și o sărută ca să nu se mai uite în ochii aceea. Îi trase în sus cămașa de noapte de pe picioare, simțindu-le cum se agită neliniștite sub el, cum părul intimității ei îi atinse ușor abdomenul. Își înălță capul ca să o dezbrace de cămașa de noapte, pe care o aruncă într-o parte, apoi își coborî goliciunea trupului peste goliciunea trupului ei și o mai sărută o dată.

Oamenii spuneau despre viața de apoi că era plină de fericire cerească, dar aceea era singura fericire pe care și-o dorea, în viața lui sau în următoarea: să simtă pielea goală a lui Helen sub a lui. Să se bucure de moliciunea coapselor ei care le primeau pe ale lui. Să își apese mădularul întărit în catifeaua pântecului ei. Să savureze mirosul intimității ei, parfumul femeii amestecat cu parfumul lămâii, și să simtă căldura pielii ei. O, Doamne, și dacă ar mai fi fost vreo șansă la rai pentru el, ar fi renunțat fericit la ea ca să rămână în brațele lui Helen.

Alistair urmări cu degetele formele coastelor ei, adâncitura taliei, arcuirea șoldului până ce ajunse la centrul feminității sale. Era udă, iar el fu încântat pentru că nu era sigur că ar mai

fi rezistat o clipă în plus în afara ei. Își prinse mădularul și îl îndreptă spre căldura ei, spre moliciunea ei.

Era acasă.

Era strâmtă, chiar dacă udă. Își încleștă maxilarul și o pătrunse cu mișcări scurte, cufundându-se adânc în ea. Helen îl ținu, iar Alistair își închise ochiul ca să nu ajungă prea repede la eliberare. Simți cum îl cuprinse în brațe și ea îi trase chipul înspre al ei. Îl sărută cu o gură umedă și înfometată, își deschise larg picioarele și își înfășură gambele peste șoldurile lui. Atunci el începu să se miște – ori se mișca, ori murea. Alunecă, se legănă înăuntrul ei, își apăsă carnea într-a ei. Făcea dragoste cu ea. Helen continuă să îl sărute în tihnă, și gura ei îi accepta limba așa cum trupul îi accepta mădularul.

Era tot ce își dorea. Era raiul. Dar trupul lui trebui să accelereze ritmul, nevoia de a-și elibera sămânța depășind splendoarea unei împreunări tihnite. Se ridică pe brațe ca să își intensifice mișcările. Privi cum pleoapele ei istovite se închiseră, iar chipul i se coloră într-o îmbujorare aprinsă. Răsufla întretăiat, dar nu atinsese eliberarea. Își sprijini greutatea într-o mână, iar cu cealaltă căută mugurul acela de feminitate care avea să o trimită pe culmile plăcerii. Îl găsi și apăsă delicat, desenă ușor cercuri în jurul lui. Brațele ei îi alunecară de pe umeri și le aruncă deasupra capului, cufundându-și pumnii în pernă. El o privi, îi dezmierdă perla, o pătrunse cu putere, apoi văzu cum Helen își lăsă capul pe spate și simți și el. Începutul furtunos și exploziv al orgasmului lui.

Se retrase chiar la timp și își împrăștie sămânța pe coapsele ei. Inima îi bătea să-i sară din piept, răsufla întretăiat. Se lăsă într-o parte ca să nu o strivească și rămase culcat pentru un moment, epuizat, cu brațul deasupra capului. De fapt, aluneca în mrejele somnului când ea se mișcă, cuibărindu-se lângă el, degetele dezmierdându-i pieptul.

– Te iubesc, îi șopti ea.

Ochiul lui se deschise deodată și privi, fără să vadă nimic, tavanul dormitorului său. Desigur, știa ce trebuia să spună, dar cuvintele nu îi veneau. Parcă amuțise. Iar acum era târziu. Prea târziu. Timpul lor împreună se sfârșise.

– Helen...

Se ridică lângă el.

– Te iubesc din toată inima, Alistair, dar nu pot să rămân cu tine așa.

Se mai crezuse îndrăgostită și înainte, când fusese tânără și foarte naivă. Însă aceea fusese mai degrabă pasiunea oarbă a unei fetițe impresionate de rangul și de averea unui bărbat.

Dragostea pe care o simțea pentru Alistair era complet diferită. Îi cunoștea defectele, firea iute și cinismul, însă se desfăta și cu calitățile sale cele mai importante. Dragostea lui pentru natură, blândețea pe care o ascundea de aproape toată lumea, loialitatea lui fără compromisuri.

Știa ce era mai bun și ce era mai rău la el și îi vedea toate laturile complicate. Știa și că avea anumite părți din el pe care încă i le ascundea și pe care ea își dorea să aibă suficient timp să le descopere. Știa toate aceste lucruri și îl iubea pentru ele sau în ciuda lor.

Aceea era dragostea unei femei mature. O dragoste care înțelegea atât slăbiciunile lui umane, cât și caracterul său nobil. Și mai știa, în adâncul inimii ei, că acea dragoste, oricât de minunată ar fi fost ea, nu-i era de ajuns.

El rămăsese nemișcat lângă ea, cu pieptul său lat umed de sudoare de când făcuseră dragoste. Nu spusese nimic când ea îi mărturisise dragostea, iar asta aproape o zdrobise. Însă, la urma urmei, era irelevant dacă el recunoștea sau nu că o iubește.

– Rămâi cu mine, spuse el răgușit.

Expresia lui era aspră, însă în ochiul său se citea disperarea. Aproape i se frânse inima.

– Nu mai pot trăi așa, răspuns ea. Am fugit de la Lister pentru că mi-am dat seama că meritam mai mult decât să fiu jucăria comodă a unui bărbat. *Trebuie* să fiu mai mult, pentru mine și pentru copiii mei. Și, chiar dacă te iubesc de o mie de ori mai mult decât l-am iubit vreodată pe Lister, nu-mi voi repeta greșeala.

El își închise ochiul frumos și își întoarse fața de la ea, strângând pumnii deasupra capului. Ea așteptă, însă în zadar. El nici nu vorbi, nici nu se mișcă. Părea să fi împietrit.

Într-un târziu, ea se ridică din pat și își luă de pe podea cămașa. Se îmbrăcă și se îndreptă spre ușă. Mai privi o ultimă dată în urmă, însă el rămase nemișcat.

Așa că deschise ușa și ieși din cameră, lăsând în urmă și pe el, și sufletul ei.

În dimineața următoare, Alistair se retrase în turnul lui, dar nimic nu mai era la fel. Tratatul despre comportamentul bursucilor care îl interesase înainte devenise acum mai mult decât ridicol. Schițele lui, specimenele, jurnalele și notițele, totul în încăperea aceea părea inutil și lipsit de sens. Mai rău de atât, ferestrele din turn dădeau spre curtea grajdului și putea să vadă cum Helen supraveghea încărcarea bagajelor în docar. De ce oare se deranjase să se trezească în acea dimineață?

Gândurile lui sumbre fură întrerupte de bătaia în ușa turnului. Aruncă o privire încruntată spre ușă, se gândi să ignore ciocănitul și strigă în cele din urmă:

– Intră!

Ușa se deschise și capul lui Abigail se ivi prin deschizătură. Alistair își îndreptă umerii.

– A, tu erai.

– Voiam să ne luăm la revedere, spuse ea, cu vocea mult prea serioasă pentru un copil de nouă ani.

El încuviință din cap.

Abigail intră, și Alistair îl văzu pe Jamie în spatele ei, în brațe cu Puddles care se tot zvârcolea.

Abigail își strânse mâinile în față, amintindu-i foarte mult de mama ei.

– Voiam să vă mulțumim că ați venit la Londra ca să ne salvați.

Alistair începu să răspundă, dar Abigail nu terminase.

– Și că ne-ați învățat să pescuim și ne-ați lăsat să luăm cina cu dumneavoastră și ne-ați arătat unde trăiesc bursucii.

Ea se opri și îl privi cu ochii mamei sale.

– E-n regulă.

Alistair își prinse rădăcina nasului între degetul mare și arătător.

– Să știi că mama ta te iubește.

Ochii ei, asemenea ochilor lui Helen, se făcură mari și se uită lung la el, fără cuvinte.

– Te iubește – fu nevoit să se oprească și să-și dreagă glasul – așa cum ești.

– Oh. Abigail coborî privirea în pământ și se încruntă cu furie, parcă încercând să se abțină să nu plângă. Voiam să vă mai mulțumim și pentru că ne-ați lăsat să îi punem nume cățelușului dumneavoastră.

El își arcui sprâncenele.

– Am decis să-i spunem Badger (Bursuc), îi explică ea serios, pentru că a fost cu noi la galeriile bursucilor. În plus, nu putem să-i spunem pentru totdeauna Puddles. Chiar e un nume de pui.

– Badger e un nume foarte bun. Își coborî privirea în pământ și se uită lung la pantofii lui. Să nu uitați să-l scoateți afară în fiecare zi și să aveți grijă să nu primească mâncare prea grasă.

– Dar nu-i al nostru, spuse ea.

Alistair clătină din cap.

– Știu c-am spus că Badger este al meu, dar eu chiar l-am luat pentru voi.

Ea îl privi cu aceeași afurisită de hotărâre în ochi pe care mama ei i-o arătase cu o noapte în urmă.

– Nu. Nu este al nostru.

Ea îl înghionti ușor pe Jamie, care părea foarte nefericit. Băiatul înaintă cu cățelușul în brațe și i-l întinse lui Alistair.

– Poftim. E al dumneavoastră. Abby spune că aveți mai multă nevoie de Badger decât avem noi.

Alistair prinse cu totul încurcat trupușorul agitat și cald.

– Dar...

Abigail se îndreptă spre el și îl trase de braț până ce el se aplecă. Apoi, își înfășură brațele micuțe în jurul gâtului său și aproape că-l sugrumă.

– Vă mulțumim, Sir Alistair. Vă mulțumim.

Ea se răsuci pe călcâie și îl prinse de mână pe fratele ei uluit, apoi îl trase după ea și ieșiră din cameră înainte ca Alistair să se mai gândească la vreun răspuns.

– La naiba. Își coborî privirea spre cățel, și Badger îi linse degetul. Și eu ce să mă fac cu tine acum?

Se îndreptă spre fereastră și privi în jos, în vreme ce Helen îi ajuta pe copii să urce în trăsură. Abigail ridică privirea, el crezu că spre el, dar o întoarse la repezeală, așa că poate se înșelase. Apoi Helen urcă, și vizitiul dădu bice cailor. Se îndepărtară, ieșind din curtea grajdului și din viața lui, și Helen nu se uită nici măcar o dată înapoi. Trupul îl îndemnă să fugă după ea, dar mintea îl ținu acolo unde se afla. Nu ar fi făcut decât să amâne inevitabilul dacă ar fi ținut-o acolo.

Într-o zi sau alta, știuse întotdeauna că Helen avea să îl părăsească.

Capitolul 20

Vrăjitorul deschise cu bucurie ușile pentru Prințesa Compasiune, dar izbucni în râs când îi spuse motivul venirii ei acolo. O conduse în grădina ornamentală și îi arătă unde se afla Povestitorul de adevăruri, nemișcat și rece.

– Iată-l pe cavalerul tău, îi spuse vrăjitorul. Poți să încerci puținele vrăji pe care le știi ca să îl salvezi, dar te avertizez: îți dau o singură zi. Dacă atunci când apune soarele, el tot stană de piatră este, am să te fac soția lui de piatră și veți rămâne amândoi în grădina mea pentru totdeauna.

Prințesa acceptă jalnicul târg, căci nu avea de ales dacă voia să îl readucă în carne și oase pe Povestitorul de adevăruri. Cât fu ziua de lungă, ea își încercă vrăjile și descântecele pe care le știa, dar când soarele începu să apună, Povestitorul de adevăruri tot stană de piatră era...

din *Povestitorul de adevăruri*

Trei zile mai târziu, Alistair fu trezit de agitația de la parter. Cineva țipa și făcea scandal. El gemu și își scufundă capul sub pernă. Să se trezească devreme nu mai era o prioritate în viața lui.

De fapt, nu mai avea nici o prioritate. Putea foarte bine să și rămână în pat.

Dar scandalul se auzi tot mai tare și tot mai aproape, asemenea unei furtuni de vară care înaintează până ce – amenințător – se afla chiar la ușa dormitorului său. Abia își aruncase pătura de pe cap când sora lui dădu buzna în cameră.

– Alistair Michael Munroe, ți-ai pierdut mințile? izbucni ea.

El își înfășură strâns cearșafurile peste pieptul dezgolit asemenea unei domnițe speriate și se încruntă spre sora lui.

– Cărui fapt îi datorez onoarea vizitei tale, draga mea soră?

– Propriei tale prostii, veni răspunsul ei neîntârziat. Știi că m-am întâlnit cu doamna Halifax la Castlehill în Edinburgh chiar ieri-dimineață și mi-a spus că v-ați despărțit?

– Nu, oftă Alistair. Bineînțeles că și Badger se trezise de la zgomot și veni împotmolindu-se ca să-i lingă degetele. Ți-a spus că numele ei nu este Halifax?

Sophia, care se plimba nervos prin cameră, se opri, cu o expresie neliniștită.

– Nu este văduvă?

– Nu. Este fosta amantă a ducelui de Lister.

Sophia clipi nedumerită și se încruntă.

– Am crezut că ar putea să mai fie măritată. Dacă l-a părăsit pe Lister, contează prea puțin ce-a fost înainte. Concedie dintr-un gest nerăbdător al mâinii tot trecutul scandalos al lui Helen. Ce contează este ca tu să te îmbraci pe dată și să te duci la Edinburgh ca să îi ceri iertare femeii pentru orice tâmpenie pe care ai spus-o sau ai făcut-o.

Alistair se uită lung la sora lui care era pe cale să deschidă mânioasă draperiile.

– Apreciez faptul că presupui că ne-am despărțit doar din vina mea.

Ea doar pufni la auzul spuselor lui.

– Dar ce anume, continuă el, crezi că ar trebui să fac după ce-mi cer iertare? Femeia nu vrea să locuiască aici.

Ea se întoarse cu fața spre el și își țuguie buzele.

– Ai cerut-o de nevastă?

Alistair își întoarse privirea.

– Nu.

– Și de ce nu?

– Nu fi naivă, Sophia. Îl durea capul și nu voia decât să se culce la loc – poate pentru eternitate. A fost amanta unuia dintre cei mai bogați bărbați din Anglia. A trăit toată viața ei în Londra sau aproape de capitală. Trebuia să vezi bijuteriile și aurul pe care Lister i le-a oferit. Poate nu ai observat, dar eu sunt un bărbat dezgustător plin de cicatrici și cu un singur ochi, care se apropie de patruzeci de ani și trăiește într-un castel murdar din mijlocul lui nicăieri. De ce naiba și-ar dori să se mărite cu mine?

– Pentru că te iubește! aproape țipă Sophia.

El clătină din cap.

– Poate că spune că mă iubește...

– A recunoscut-o față de tine și tu nu ai spus nimic? Sophia părea scandalizată.

– Lasă-mă să termin, mormăi Alistair.

Capul îi bubuia, simțea în gură gustul berii pe care o băuse cu o seară înainte și nu se răsese de când plecase Helen. Nu voia decât ca toată povestea aceea să se termine și să se meargă iar la culcare.

Sora lui strânse din buze și îi făcu un semn nerăbdător cu mâna să continue.

El trase aer în piept.

– Poate crede că mă iubește acum, dar ce viitor va avea aici cu mine? Ce viitor aș avea dacă se va plictisi de mine și mă va părăsi?

– Ce viitor ai acum? i-o întoarse Sophia.

El își înălță capul și o privi. Expresia ei era fioroasă, dar ochii îi erau triști în spatele ochelarilor rotunzi.

– Chiar aștepți cu atâta nerăbdare să-ți petreci restul vieții singur? întrebă Sophia încet. Fără copii, fără prieteni, fără o iubită sau un tovarăș cu care să vorbești măcar seara? Ce fel de viață e asta pe care-o protejezi cu atâta împotriva unei eventuale plecări a lui Helen? Alistair, trebuie să ai încredere.

– Cum pot să am încredere? șopti el. Când în orice clipă se poate schimba totul? Își urmări cicatricile. Nu mai pot să cred

într-un viitor strălucit, în noroc, în încrederea însăși. Mi-am pierdut chipul, Sophia.

– Atunci ești un laș, îi spuse sora lui, și cuvintele se năpustiră asupra lui ca o palmă.

– Sophia...

– Nu. Ea clătină din cap și își întinse mâinile spre el. Știu că ție o să-ți fie mai greu decât altora. Știu că nu mai ai iluzii legate de fericire, dar la naiba, Alistair, dacă o lași pe Helen să plece, ai putea foarte bine să te și omori. Vei renunța, recunoscând nu că fericirea este schimbătoare, ci că nu ai sperat la fericire.

Îndurerat, trase aer în piept. Simțea că parcă în piept îi erau îngropate cioburi de sticlă care se spărgeau, se mișcau și îi sfâșiau inima, făcându-l să sângereze.

– Nu poți să-ți schimbi fața așa cum ea nu poate să-și schimbe trecutul, spuse Sophia. Amândouă sunt acolo; vor fi mereu. Trebuie pur și simplu să înveți să trăiești cu cicatricile tale așa cum Helen a învățat să trăiască asumat cu trecutul ei.

– Eu am învățat să trăiesc fără chipul meu. Pentru ea îmi fac griji. Își închise ochiul. Nu știu dacă poate să trăiască alături de mine. Nu știu dacă aș suporta ideea că nu poate.

– Eu știu. O auzi cum se apropie. Poți să suporți orice, Alistair. Ai suportat deja. Odată, i-am spus lui Helen că ești cel mai curajos om pe care l-am cunoscut vreodată. Și ești. Ți s-a întâmplat cel mai groaznic lucru și privești viața fără iluzii. Nici nu pot să-mi imaginez curajul de care ai nevoie ca să-ți trăiești viața, zi de zi, dar acum îți cer să găsești înăuntrul tău un curaj și mai mare.

El clătină de cap.

Patul se cufundă, și el deschise ochiul, regăsind-o în genunchi lângă patul lui, cu mâinile împreunate în față de parcă se ruga.

– Dă-i o șansă, Alistair. Dă-i *vieții* tale o șansă. Cere-o de nevastă.

Își frecă fața cu mâna. Doamne, dacă avea dreptate? Dacă arunca pe fereastră o viață alături de Helen doar din frică?

– Prea bine.

– Bine, spuse Sophia veselă și se ridică pe picioare. Acum, trezește-te și îmbracă-te. Trăsura mea ne așteaptă. Dacă te grăbești, putem să ajungem la Edinburgh până la căderea nopții.

*

Helen făcea cumpărături pe High Street când auzi un strigăt. Era o zi frumoasă și însorită, iar strada era aglomerată. Hotărâse că de îndată ce ajungeau la Edinburgh să rămână puțin și să le cumpere lui Jamie și lui Abigail niște haine noi. Încheieturile lui Jamie începeau să iasă din mânecile hainei. Gândul îi era la materiale și croitori, și la prețul scandalos cerut pe încălțările pentru un băiețel, așa că nu se întoarse imediat ca să vadă care era problema.

Cel puțin nu până la cel de-al doilea strigăt.

Apoi, se uită și văzu la câțiva pași de ea cum o tânără și frumoasă domnișoară leșină grațios în brațele unui domn speriat, care era îmbrăcat într-o haină elegantă de un roșu aprins. De cealaltă parte se afla Alistair și se uita încruntat la fată, în mod evident teatral speriată la vederea chipului său.

Alistair ridică privirea și o zări, iar pentru o clipă chipul i se făcu alb ca varul. Apoi, începu să-și facă drum spre ea printre mulțime, cu privirea ațintită în ochii ei.

– E Sir Alistair! exclamă Abigail când îl văzu în cele din urmă.

Jamie se încordă în mâna lui Helen.

– Sir Alistair! Sir Alistair!

– Ce cauți aici? întrebă Helen când el ajunse în fața lui.

În loc să-i răspundă, puse un genunchi în pământ.

– Oh! Ea își duse mâna la inimă.

Alistair ținea un buchet trist de flori de câmp ofilite și se uita încruntat la ele.

– Mi-a luat mai mult să ajung la Edinburgh decât am crezut la început. Poftim.

Ea luă florile de câmp deja trecute și le strânse la piept de parcă erau cei mai minunați trandafiri.

Alistair ridică privirea spre ea, cu ochiul lui căprui ațintit și concentrat doar la chipul ei.

– Ți-am spus că dacă ți-aș face curte vreodată, ți-aș aduce flori sălbatice. Ei bine, acum îți fac curte, Helen Carter. Sunt un bărbat speriat și singur, castelul meu e harababură, dar cu toate acestea sper că, într-o bună zi, vei accepta să-mi devii soție pentru că te iubesc din toată inima mea sfărâmată.

În clipa aceea, Abigail aproape că sărea în sus și în jos de bucurie, și Helen știa că avea lacrimi în ochi.

– O, Alistair.

– Nu trebuie să-mi dai un răspuns acum. Își drese glasul. De fapt, nici nu vreau să-mi dai încă un răspuns. Aș vrea să am timp să-ți fac curte cum se cuvine. Să-ți arăt că pot să fiu un soț bun și că am ceva încredere în viitor. În viitorul nostru.

Helen scutură din cap.

– Nu.

El încremeni și îi scrută chipul cu privirea.

– Helen...

Ea se aplecă și îi mângâie obrazul cu cicatrici.

– Nu, eu nu pot să mai aștept. Vreau să mă mărit cu tine chiar acum. Vreau să fiu soția ta, Alistair.

– Slavă Cerului, răsuflă el ușurat, apoi se ridică în picioare.

O trase în brațele lui și îi dădu un sărut cu totul necuviincios chiar acolo, pe High Street, în fața lui Dumnezeu, a mulțimii rămasă gură cască și a copiilor.

Și Helen nu fusese niciodată mai fericită.

Șase săptămâni mai târziu...

Helen stătea culcată pe patul mare din dormitorul lui Alistair – dormitorul *lor* de acum – și se întinse senzual. Oficial, de la zece dimineața, devenise Lady Munroe.

Organizaseră o ceremonie micuță, doar cu familia și câțiva prieteni, dar tatăl ei reușise să fie prezent, veniseră și lordul și Lady Vale, iar ei erau oricum singurii care contau cu adevărat. Observase chiar o lacrimă în colțul ochiului tatălui ei atunci când ea ieșise din bisericuța din Glenlargo.

El era musafirul lor deja de-o săptămână și se afla la un etaj mai jos. Abigail și Jamie erau epuizați de agitația din ziua aceea. Erau în odaia copiilor, la etajul de deasupra, împreună cu Meg Campbell, fosta slujitoare, care fusese ridicată la minunatul rang de dădacă. Alistair vorbea deja de angajarea unei guvernante

pentru copii. Badger se făcuse dublu în ultima lună și jumătate și dormea probabil în patul lui Jamie, chiar dacă se presupunea că trebuia să doarmă în bucătărie.

– Îți admiri noile draperii? Vocea groasă a lui Alistair se auzi din pragul ușii.

Ea se uită spre el și îi zâmbi. Stătea sprijinit de tocul ușii, ținând o mână la spate.

– Albastrul se potrivește de minune aici, nu crezi?

– Cred, spuse el și înaintă spre patul pe care era ea culcată, că ceea ce cred influențează prea puțin decorarea castelului meu.

– Serios? Făcu ochii mari. Deci sigur nu te superi dacă îți pictez turnul în ciclamen.

– Habar nu am cum arată culoarea asta, dar sună absolut revoltător, spuse el și își sprijini un genunchi în saltea. În plus, cred că ne-am înțeles că poți să faci tot ce vrei în restul castelului atâta vreme cât nu te atingi de turnul meu.

– Dar... începu ea, vrând să-l tachineze.

Alistair își apăsă gura pe a ei și îi înghiți cuvintele într-un sărut lung. Când își înălță capul după aceea, Helen se uită visătoare la chipul acela drag și șopti:

– Ce ai la spate?

Alistair se ridică în cot lângă ea.

– Două cadouri, unul mic și unul mare. Pe care-l vrei mai întâi?

– Pe cel mic.

El întinse pumnul și când îl deschise se ivi o lămâie.

– De fapt, este un cadou care vine cu o condiție.

Helen înghiți în sec și-și aminti cum folosiseră lămâia ultima dată ca să nu rămână însărcinată.

– Și care-i condiția?

– O poți avea doar dacă o vrei. Se uită la ea, iar Helen regăsi în privirea lui o speranță șovăitoare. Sunt pe deplin fericit să continuăm așa, doar cu Abigail și Jamie, pentru o vreme sau pentru cât timp vrei tu. Dar dacă vrei să renunți la asta – răsuci lămâia între degete –, aș fi foarte fericit.

Lacrimi copilărești îi inundară privirea.

– Atunci, cred că prefer să folosim lămâia pentru limonadă.

Alistair nu răspunse, dar sărutul înflăcărat pe care i-l oferi vorbi de la sine. Ideea de a avea un copil împreună, cândva, în viitor, îl încânta și pe el.

Când reuși să-și recapete răsuflarea, Helen spuse:

– Și celălalt cadou?

– De fapt, e mai degrabă o ofertă. Scoase de la spate un buchet de flori sălbatice. Măcar, de data asta, nu sunt ofilite.

– Îmi plac la nebunie florile ofilite, spuse ea.

– Sunt un bărbat norocos că am o soție atât de ușor de mulțumit. Deveni serios. În curând, mi-ar plăcea să-ți ofer un cadou de nuntă. Poate un colier sau o rochie nouă sau o carte mai specială. Gândește-te și-mi spune-mi ce ți-ai dori.

Helen fusese amanta unui duce. Într-un timp, fusese copleșită cu bijuterii și rochii, dar nu o făcuseră fericită. Acum o știa prea bine.

– Îmi doresc un singur lucru.

El își întoarse capul și îi sărută degetele.

– Și ce-ți dorești?

– Pe tine, îi șopti înainte ca el să se aplece deasupra ei. Doar pe tine.

Epilog

Prințesa Compasiune ridică ochii spre cer și își dădu seama că eșuase. Avea să i se alăture în curând apărătorului ei într-un somn împietrit. Disperată, își înfășură brațele în jurul taliei din piatră rece a Povestitorului de adevăruri și îi sărută buzele glaciale. Iar apoi, se întâmplă ceva ciudat.

Culoare și căldură învăluiră chipul cenușiu al Povestitorului de adevăruri. Trupul i se transformă în carne și oase, iar trupul lui puternic se ridică, trăgând aer în piept.

– Nu! urlă vrăjitorul și își ridică mâinile ca să arunce o vrajă asupra Povestitorului de adevăruri și a prințesei.

Deodată, se ivi un stol de rândunici care zbură deasupra capului lui, năvălind spre ochii lui și smulgându-i părul. Povestitorul de adevăruri își trase sabia și, dintr-o lovitură, îi tăie vrăjitorului capul.

După gestul lui, rândunicile coborâră la pământ și se transformară în bărbați și femei care se plecară înaintea Povestitorului de adevăruri. Cu multă vreme în urmă, toți aceia fuseseră slujitori în castel, înainte ca vrăjitorul să îl fure de la prințesă și să arunce o vrajă asupra lor. În aceeași clipă, statuile cavalerilor și ale războinicilor prinseră viață pentru că fuseseră semeni care încercaseră și nu reușiseră să o salveze pe prințesă. Îngenuncheară și făgăduiră să îl facă pe Povestitorul de adevăruri domnul și stăpânul lor.

Povestitorul de adevăruri le mulțumi solemn servitorilor castelului și cavalerilor, apoi se întoarse spre prințesă. O privi în ochi și îi spuse:

– Acum am un castel, servitori și cavaleri, când înainte nu aveam decât hainele de pe mine. Dar aș renunța la toate ca să îți păstrez inima, căci te iubesc.

Prințesa Compasiune zâmbi și își apăsă palma pe obrazul cald al Povestitorului de adevăruri.

– Nu este nevoie să renunți la noua ta bogăție. Inima mea îți aparține deja și ți-a aparținut din ziua în care i-ai oferit inelul vrăjitorului, fără să ceri nimic în schimb.

Și îl sărută.

din *Povestitorul de adevăruri*

Mulțumiri

Îi mulțumesc lui Eileen Dreyer, care a răspuns cu aplomb până și celor mai ciudate și crude întrebări medicale; agentei mele, Susannah Taylor, care are nervi de oțel chiar și atunci când data predării este *atât* de aproape; editorului meu, Amy Pierpont, ale cărei sugestii editoriale sunt mereu inspirate; minunatului ei asistent, Alex Logan; spectaculoasei echipe de vânzări de la GCP, inclusiv lui Bob Levine; excelentului departament de publicitate de la GCP, inclusiv Melissei Bullock, lui Renee Supriano și Tanishei Christie; extraordinarului departament artistic de la GCP, mai ales Dianei Luger pentru minunatele coperte și poze sexy de fundal (mrrr!); și, la final, dar nu în ultimul rând, redactorului meu, Carrie Andrews, care a clarificat o dată în plus modul meu creativ de a utiliza gramatica a limbii engleze.

Vă mulțumesc tuturor!!